12 EYLÜL NEDİR?

Sarp Kuray

PARTİZAN YOLU

12 EYLÜL NEDİR?

Sarp Kuray

12 EYLÜL NEDİR?

Partizan Yolu

Partizan Yolu Yayınları: 1

Aralık 1981

Adres:
PARTİZAN YOLU
Box 5034
163 05 Spånga
SWEDEN

ÖNSÖZ

TÜRKİYE'NİN DÜZENİ

Aldanılarak "DOĞU" denilen, bilimsel adıyla "P R E K A P İ T A L İ Z M" çağrılacak toplum tipi, temelde TEFECİ-BEZİRGAN sermaye ekonomisidir. Tefeci-Bezirgân üretim yordamının tabanı üzerine kök salmış Antika medeniyetler serisi bizim köprümüz üstünden geçmiştir. Yedi bin yıl "Tekerrür" etmişçesine, bataçıka yürüyegelmiştir. Her tekrarlanışında spiral (helezon) çizen salyangoz kımıltılarıyla dünyamıza yayılmıştır. Bu sümüklüböceğin en son ve aslına en uygun evi Türkiye'dir.

Aldanılarak "BATI" denilen, bilimsel adıyla "K A P İ T A L İ Z M" diye çağrılan toplum tipi, temelinde KAPİTALİST sermaye ekonomisidir. Kapitalist üretim yordamının tabanı üzerine kök salmış Modern medeniyet, İngiltere'den Fransa'ya, Almanya'dan Balkanlara doğru inerek üstümüze gelmiştir. Kapitalizm bizim Prekapitalist sümüklüböceğimizi yedikçe: "Oh! Ne güzel, Batılılaşıyoruz.." diye sevinmişiz. Kapitalizmi, sümüklüböceğin kabuğu içine yerleştirdikçe modernleştiğimizle öğünmüşüz. Hele sümüklüböceğin boynuzları üstüne şapkayı geçirince, en son sistem beyinle düşünüp davrandığımıza inanarak kabımıza sığmışız.

Şimdiki gerçek durumumuz bu. Bu duruma göre, Türkiye'nin tarihsel kaçınılmazlığı ekonomik ve sosyal yapısını etkilemiştir: T e f e c i B e z i r g â n kamburu üstüne, getirmiş K a p i t a l i s t kamburu eklemiştir.

TÜRKİYE'DE TARİHİN İŞİ NE?

"Canım, şimdi, Türkiye'nin binbir pratik çıkmazı önümüzde yatıp dururken, öyle yedibin yıllık tarihten genellemelere saplanmanın sırası mı?" denilecek. Bu düşünüş, bizde "Teori" adlı gücün en iyi dileklerle dahi, ne ağlanacak yoksulluklara uğratıldığını bir yol daha ıspatlamaktan başka anlam taşımaz.

İngiltere'yi, Fransa'yı, İtalya'yı, Almanya'yı bırakalım. Dünkü Osmanlı topluluğundan kopuşmuş Yunanistan'ı, Romanya'yı, Yugoslavya'yı, Bulgaristan'ı da bir dem unutalım. Niçin Uzak-Doğu'nun tavanına tünemiş Japonya 20 yılda en ileri kapitalist ülke oluverdi de, bizim Yakın-Doğu ve Akdeniz medeniyetlerinin zorlu mirasçısı Türkiye, 250 yıldır her "Batılılaşmak" istedikçe habire tattı? 44 yıldır şapkasına dek "Avrupalılaşma" örneğini ülküleştiren Cumhuriyet çağında, her gün en "İLERİ" geçinen Siyaset Partileri ve Liderleri, Antika çağın kalıntılarına dört elle sarılmadıkça ayakta duramıyacaklarına kanmışlar?

Çünkü Türkiye Bâbil çağından beri, yıkıla dikile hep o yediveren Tefeci-Bezirgân ekonomi ve toplumunun "Adanmış Toprağı" olmuştur. Dün ve bugün Türkiyemizin hangi özel konusundan yola çıkarsak çıkalım, az derinliğine araştırmaya girdik miydi, kaçınılmazca elimize geçecek en şaşmaz kördüğüm, Marks'ın işaret ettiği o ekonomi ve toplum kuralına bağlı kalır. İster "sağ" olalım, ister "sol": ne ekonomik, ne sosyal, ne politik, bilimcil, ahlâkçıl, ne filozofçul, dincil, güzelsanatçıl hiç bir

konumuz yoktur ve olamaz ki, bir çıkmaza varır varmaz, o kuralla baştankara toslaşmıyabilsin.

TEFECİ-BEZİRGANLIKLA KAPİTALİZMİN UYUŞMAZLIĞI

P r e k a p i t a l i s t ekonomik ve toplum ilişkileri de, K a p i t a l i s t ekonomi ve toplum ilişkileri de hep "KAPİTAL" (SERMAYE) sözcüğüne bağlı görünürlerse de, Tarihin akışına bakılırsa, bu iki sistem, biri önden, ötekisi arkadan gelerek birbirini izlemiş olmakla kalmazlar; birbirleriyle kıyasıya güreşmiş, birbirlerini altetmiş, yerinde yok etmiş iki insan düzenidirler.

Yeryüzünün tüm haritası üzerinde, insanlık tarihinin bütünü ile akışını gözönüne getirebilirsek, bu iki düzenin karşılıklı gelişimini ve savaşını daha iyi ve açıkça kavrarız. Kapital eserinin III. cildinde Karl Marks'ın birkaç sözle belirttiği bir ekonomi kuralı vardır: NEREDE (hangi ülkede) , NE ZAMAN TEFECİ-BEZİRGAN PREKAPİTALİST EKONOMİ AŞIRI GELİŞİME UĞRAMIŞSA, ORADA MODERN ADINI ALABİLECEK KAPİTALİST EKONOMİ İMKANSIZ KALMIŞTIR.

Ekonomide: "SAĞLAM PARA ÇÜRÜK PARAYI KOVAR" denir. Toplum tarihinde bunun tersi de çok olmuştur. Kapitalizm elbet Tefeci-Bezirgânlıktan daha sağlam bir üretim yordamıdır. Öyle iken, hemen hemen 7 bin yıl, çürük Tefeci-Bezirgân düzeni, Kapitalizmin yaşamasına değil, doğmasına dahi yer verdirtmemiştir (*). Her çağda ölüp ölüp dirilen tarih ortadadır. Tüm Yakın ve Uzak Doğu bölgeleri en aşırı Tefeci-Bezirgân ekonomi temeline dayanmış medeniyetlere sahne oldukları için, Kapitalizme ulaşamadılar. Tefeci-Bezirgân ekonomi temeline dayanmış medeniyetler en az verimli tarla olduğu için, İngiltere yeryüzünün ilk kapitalist ülkesi olabildi.

20'nci yüzyıla gelinceye değin, Tarih içinde Tefeci-Bezirgânlığın aşırıca geliştiği her yerde Kapitalizmin bir türlü gelişemediği kadar canlı bir olayı Marks-Engels'ten başka hemen hemen herkes atladı. Ama, bu gerçeği çürütmeye, "Doğru saygısı" besliyen hiç kimse kalkışmaz."DOĞU" adıyla anılan "Yarı-Sömürge" evrenleri (Osmanlı, Acem, Çin kıtaları): en büyük Tefeci-Bezirgân medeniyet artıkları idiler. Genel olarak Yakın ve Uzak Doğu ülkelerinin, özel olarak Türkiyemizin kapitalizme bunca geç kalışları, yukarıda belirtilen ekonomi ve toplum kuralının hem en "şahane", hem en "iğrenç" belgesini verdi. Bu topraklarda, — bütün öteki etkenler bir yana,— Tefeci-Bezirgân ekonominin azgınlığı, kesin olarak kapitalizme yer bırakmadı.

TÜRKİYE'NİN "MUCİZESİ": ÇELİŞİKLERİ UZLAŞTIRMA

20'nci yüzyıl Türkiyesi, hiç bir "Mucize" gösteremediyse bile, Prekapitalizm ile Kapitalizm arasındaki o yaman tarihsel uzlaşmazlığı uzlaştırmak "Mucize"sini ne yazık ki gösterdi. Ve bir milleti, bütün evrensel siyaset, iktisat bunalımları ve altüstlükleri ortasında iliklerine dek dondurup uyuşturmayı becerdi. Öylesine ki, Sivas Kongresi'nde topla tüfekle kovaladığımız Emperyalizmi davul zurnayla, düğün bayram ederek memlekete sokabildik.

Bu kabuğu kaldıralım. Altında yatan sebepler: "Türkiye'de Teşkilâtçı yok", "Fikir adamı yok" ve ilh. gibi en pisi pisine küçükburjwa ukalâlıklarının ciddi ciddi pozlarla yapıldığı maskaralık "ideoloji"si ile mi açıklanabilir? Hayır.

Türkiye'de Cumhuriyet ilânından 6 yıl önce, Mustafa Kemal Paşa, Veliaht Mehmet Vahdettin Efendi'nin "Yâver-i hassı" gibi yanında Almanya gezisine çıktığı yıllarda

(1333 yılı) "Murabaha Kanunu" ilân edilmişti. Bu kanuna göre, en yüksek faiz yüzde 9'u geçmiyecekti. Tam 50 yıl, Cumhuriyet'in ilânından 44 yıl sonra ne görüyoruz?

Bırakalım Anadolu körfezini, İstanbul'un göbeğinde, Milletvekillerinin dokunulmazlıkları şöyle dursun; Genelkurmay Başkanlarının, Başbakanların, Cumhurbaşkanlarının yanbakılmazlığından kat kat üstün (ve kitapta değil, basbayağı hayatta) değilinmez dokunulmazlıklar taşıyan bir "Banka Müdürleri kliki" biçiminde inanılmaz bir Finans-Kapital konspirasyonu egemendir. O sayede, faiz derler, komisyon derler, harç derler, pul derler, derler oğlu derler, Bankalar verdikleri para için, sırasında yüzde 40, 60, l00 ve ilh. a dek yükselen kâr sağlarlar. Tefeciliğin daniskasını doğrudan veya "Emlâkçı" kanalıyla rahat rahat yapabilirler. Kitabına uydururlar. Ve kitap, Tefeciliği "şiddetle yasak" eden 1333 (1917) kanunu aynı rahatlıkla rafta uyur. Köylünün, esnafın tefeciye ödediği faiz, yüzde 100' den aşağıya Allah göstermesin, inmez, yüzde 1.000'den yukarıya her zaman çıkar.

Ve sonra herkes şaşakalır: Neden Türkiye Batılı genliğe kavuşamamıştır? Neden Başbakan Sovyetlerle alışveriş yapmaya gidince Adana'ya 5000 Amerikan askeri indirilmek kabalığı gösterilir? Neden 12 Amerikan üssü ile 22 Amerikan şirketi toprağımızı babasının evi sayar, evinde yapamadığı sömürü ile çiğner? Neden Kapitalist Fransasında bir De Gaulle, memleketindeki NATO kuvvetlerine pılıyı pırtıyı toplatırken, Türkiye'de siyasilere işkenceciliğiyle ün yaparak polislikten Bakanlığa yükselen bir kişi, Türkiye gazetelerinde herşeyi yalanlarken, Amerikan Gazeteleri, özellikle o Bakanın hudutlarımıza füze savar perde gerilmesi için teklif yaptığını yazar?

Türkiye'de tefeciliğin yüksek faiz vurması ile, Milli Savunma Bakanının Türkiye'yi büsbütün çıkılmaz tehlikeli üs

durumuna gönüllüce sokması arasında ne ilişki vardır?.. Sırası geldikçe bu ilişkinin binbir telini gözönüne getirebiliriz. Şimdilik, yalnız basit t a r i h s e l g e r ç e ğ i alalım.

Bildiğimiz Antika Tarihte, Tefeci-Bezirgân Sermayenin kurduğu medeniyetlerin hepsi de, anadan doğma (modern deyimi ile) Kozmopolit'tirler: ne sınırları, ne ulusları bellidir. Kapitalist Medeniyeti ise, nerede doğdu ise orada, hemen, ekonomi top ateşinin ulaştığı yerlere dek uzanan toprakları kesince sınırlandırır ve o sınır içindeki yığınlarını (ırk, dil, din ve ilh. farklarına bakmaksızın) kapitalist sömürünün millet potasında eritmeye bakar. Onun için, kapitalizm, anadan doğma Milliyetçi ve Vatancı (Yurtsever) bir düzendir.

Tefeci-Bezirgân için, başında iktidar olarak Firavun veya Johnson, Hitler veya Mahatma Gandi olmuş, bunun zerrece önemi yoktur. Yeter ki, vurguna dokunanları varolan iktidar yola getirsin.. Yola getirmezse, Tefeci için karada ölüm yoktur. Sermayesini yüklendiği gibi, kendisi yola düşer. En yüksek vurgun bulduğu yeri "Vatan" sayar. Türkiye'deki kapıkullarına "Hangi Partiden?" oldukları sorulunca, büyük bir marifet işlerçe: "Ekmek Partisindenim" karşılığını verirler. Bu, o eski Tefeci-Bezirgân eğiliminin beyinsizlik alışkanlığıdır.

Kapitalist, ileri bir üretim sağladığı toprağa ve insanlarına göbekbağı ile bağlıdır. Vatanı içindeki milletin sosyal, politik, kültürel ilişkileri üzerine dayanıp yaşamak zorundadır. Kapitalist Ekonomisi nasıl Piyasa ve Borsa kanunları ile işlerse, ülkenin üstyapı ilişkileri de (hiç değilse serbest rekabet çağında) burjuva Demokrasisi ve Hürriyeti düzeniyle yürütülmelidir. Kapitalist, kızınca kervanını kaldırıp diyar diyar göçmeği kolayca göze alamaz. Yurt sınırları içinde bağladığı millete, kendisi de dilediği yönü verebil-

mek için bağımlı kalmak zorundadır.

İmdi, Türkiye'nin Ekonomi ve Politikasına Tefeci ve Bezirgân Hacıağalar egemen olunca, onların antika havalarıyla, seçim meçim deyip, "sandıktan çıkardıkları" sözcüleri ister istemez, kendileri gibi "Kaalü belâ!"dan beri KOZMOPOLİT olacaklardır. Modern Kapitalizm çağında yaşadıklarını hesaplıyarak, sözde ve görünüşte herkesten çok milliyetçilik ve yurtseverlik uğruna kelle uçuracaklardır. İŞ'de ve İÇ'te: fitili Amerikalının sigarasını bekliyen Atom bombası üzerine tümüyle Türk milletini ve Türkiye'yi oturtmakta, ne milliyetçiliğe ne vatanperverliğe aykırı bir yan görmiyeceklerdir.Hattâ, örneğin, Batıda az çok dürüst bir kapitalizmin yetiştirmesi olan De Gaulle, Amerikan üslerini Fransa dışı edince, ağızları açık kalacaktır.

Ey Türkiye'nin Türkleri ve Sollar'ın Sağları ve Solları!.. Yukarıda söylenenleri, ne Doğunun, ne Batının kitapçıklarında okumadığınız için kınamayın.. "Kendi omuzlarımız üstündeki" kafacıklarımızı kullanmaktan korkmıyalım.

Belirtilen ana çelişki ile sonuçları: filân Bakan, Kabine veya Partiden önce ülkenin SOSYAL YAPISINA bağlıdır. Böyle bir Sosyal Yapı içinde kıvrandığımız, "Ortanın Solu"ca da artık istenen yapı değişikliğinden dahi iyi anlaşılıyor. Sosyal Yapı değişikliği isteyen insanlar, harekete üç beş ısmarlama klişe "Solluk"larla yetinemezler. Cihan ve insanlık gelişiminde belirli ilişkisi bakımından, kendi toplumunun biçimi ve özü işlenmedikçe "Teori"den konuşulamaz.

"DEVRİMCİ TEORİSİZ DEVRİMCİ HAREKET OLAMAZ" gerçeğini, bizde de hecelemiyen kalmadı. Ama, ne TEORİNİN HAREKETİ, ne HAREKETİN TEORİSİ

üzerinde henüz kimse çalma çırpma tekerlemelerle saklanbaç oyunu oynamaktan başka türlüsüne katlanamıyor. "SOSYALİZMİN BİLİMİ" deyince: Bilimsel Sosyalizmin ana kitapları dışında (mutlak Türk OLMAMASI şartıyla) her sosyalistten çevirili düşünceler yetmez. "TÜRKİYE'NİN KENDİ ÖZ KOŞULLARI" deyince, kırk yıldır yapılanları değil, basılmış yazılanları bile sansür ederek unutturmaktan başka "Üstâd" geçinmenin yolu kalmamış sayılamaz.

Türkiye'de iki TİP kurt teori düşmanlığı uluyor. Eski kurtlar (kendi demagojilerini var etmek için): "TEORİ ADAMI YOK" (Fikir adamı yok) diyorlar. Yeni kurtlar (kendi yokluklarını maskelemek için): "TEORİ YOK" (Düşünceyi biz yapacağız) diyorlar. İkisi de aynı kapıya çıkıyor: HAREKETİ KÖKSÜZLEŞTİRMEK.. Hiç değilse, dünü bilmeyen yeni kuşakları Kerametin kendilerinde olduğuna inandıracaklarını umuyorlar. Aldanıyorlar. Türkiye'de, Teorinin kendisi de, adamı da vardır. Hareketin kökü, gövdesi ve meyvası da...

Bütün Türkiye'nin solcuları birleşiniz!

(*) Bu olayın ayrıntılı gelişimlerini "TARİH-DEVRİM-SOSYALİZM" ve "İLKEL SOSYALİZMDEN KAPİTALİZME İLK GEÇİŞ: İNGİLTERE" adlı kitaplarda TEORİK bakımdan özetlemeye çalıştık. Aldıran olmadı. Yalnız birkaç "yetkili-Solcu"nun, konuyu kötülemek için, arkadan ve "karda gezip izini belli etmeksizin" kaşkarika fısıltısı kulaklara çalınmakla kaldı. Bu bizde Teori yoksulluğunu azdıran pratik tabansızlığın onulmaz belgesiydi. Ne var ki, bütün "Yetkililerin" aldırmadığı olay, azıcık sıkıştırılsalar hepsinin: "Onda bilinmiyecek ne var?" deyiverecekleri kertede üstünden atlanılmaz bir sosyal gerçekliktir.

HİKMET KIVILCIMLI: "Türkiye'nin Düzeni",
Türk Solu, Sayı 4, 8 Aralık 1967

GİRİŞ

"Eksik gediklerimizi bize gösterenler ÖZ DÜŞMAN'larımız bile olsalar, onlara en derin teşekkürlerimizi borçlu oluruz. Yanlışımızı göstermekle, mânen ve maddeten ölmedikse, yanlışlarımızı düzeltmemize, olgunlaşmamıza, daha güçlü yaşamamıza yol açtıkları için, düşmanlarımız bize en büyük DOSTLUĞU yapmış demektir. Uyarmak, uyandırılmak gücümüze gitmemeli. Acı da gelse, hoşumuza gitmeli. Hekimlikte "Acılar" iştaha açıcı sayılırlar."

Senelerce Devrimci cephede: "TÜRKİYE İŞÇİ SINIFININ SUBJEKTİF ŞARTLARI MI, YOKSA OBJEKTİF ŞARTLARI MI, TAMAM MI DEĞİLDİ, EKSİK MİYDİ?" tartışmaları yapıldı. Bu konuda Devrimci guruplar söz yerindeyse kanlı bıçaklı oldular. "İdeolojik ayırımlar"ın adeta temelini bu soyut tartışma teşkil etti. Sonuçta, "TÜRKİYE İŞÇİ SINIFI HEPİMİZDEN ER DAVRANDI". 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişiyle tartışmaları kökünden kesecek yüce davranış biçimini ortaya koydu. "HER TÜRLÜ 'Devrimci' AYDIN GEVEZELEĞİNE KESTİRMEDEN KESİN KARŞILIĞINI VERDİ".

Olayın yorumu arkadan geldi. Kimse "kendiliğinden" patlayan bu davranış biçimini önceden kestirip yönlendirememenin ve olayın peşine takılmanın ciddi bir otokritiğini yapmadı.

Yine yıllarca 27 Mayıs 1960 Harekâtı'nın niteliği ve ordu üzerinde derin tartışmalar yapıldı. "CİA darbesi midir, değilmidir?", "Sol Kemalizm mi?", "Sağ Kemalizm mi?" tartışmaları, Devrimci guruplarımızın birbirlerini kırmalarına kadar vardı. Hem de bu tartışmalar 27 Mayıs 1960 Politik Devrimi'nin sağladığı kısmi özgürlükler ortamında yapıldı. Devrimciler bu işi soyut bir platformda tartışa dursunlar, 27 Mayıs 1960 Politik Devrimi'nden gerekli dersi çıkartan gerici Finans-Kapital cephesi, senelerdir sabırlıca gündeme soktuğu tedbirlerle işi 12 Mart 1971 faşizmine kadar vardırdı. Devrimciler 12 Mart'ın sebebini ve sonucunu faşizmin zindanlarında tartışmak durumuna düştüler.

12 Eylül 1980 faşist darbesi öncesinde de, kitap sayfalarından aktarılmış ezbere formüllerle ÜRETKENLİĞİNİ KAYBETMİŞ VE KAYBETTİRİLMİŞ *yığınla devrimci*, soyut tartışmalar içinde birbirlerine düştüler. Bu anlamdaki "ideolojik kavgalar" düşmanca tavırlara kadar varcırıldı. Atı alan Üsküdar'ı geçti. 12 Eylül 1980 faşist darbesi geldi dayandı. Darbe öncesi gelişen olaylar sebepnetice ilişkisi içersinde ancak şimdi konuşulmaya çalışılıyor.

Demek ki, bu konuda bir sakatlık var. Herkesin ağzından düşürmediği BİLİMSEL SOSYALİZM'e göre, toplumların gelişim kanunları kendi ülke orijinalliği içersinde kavranıp, ona göre olayların önünde ve yönlendirici bir metod ve

mantık ile gidileceğine, kendiliğindenliğe teslim olma ve olayların kuyruğundan sürüklenme işin kaderi oluyor. Tabii, anahalka sadece yazmak ve önceden kestirmek değil, buna mekanizma ile müdahele etmek, yani DÜŞÜNCE VE DAVRANIŞ beraberliği olduğundan, kendimizi de işin içine katarak, bundan böyle gerekli dersin alınması dileğimizle 12 Eylül 1980 Faşist Askeri Darbesinin tahliline geçiyoruz.

12 Eylül 1980 Darbesini, niteliğinin iyice kavranabilmesi için iki boyutta ele almayı uygun bulduk.

BİRİNCİ BÖLÜMDE: Bugün ABD Emperyalizminin kuklası Faşist Generaller, 12 Eylül 1980'de Darbeyi gündeme sokuşlarını: "Müdaheleye mecbur kaldık, işimizi bitirince kışlamıza döneceğiz" diye formüle ediyorlar. Böylelikle, iktidar gasplarını kendilerince haklı bir zemine oturtup, doğallık içersinde göstermeye, gerçek geliş NEDEN ve BOYUTLARINI kitlelerin gözünden saklamaya çalışıyorlar. Bizim görevimiz, 12 Eylül'ün CİA tezgâhlarında nasıl uzun vadeli bir plan çerçevesinde oluşturulduğunu ve Türkiye'nin bu merkezlerden adım adım, bilinçlice 12 Eylül 1980 Faşist Darbesi'ne doğru sürüklendiğini açıklamak olmalıdır.

Bu açıdan meseleyi 1978 yılında Ecevit'in (AP'den koparılan 11 Milletvekili + Feyzioğlu + Sükan) ile takviyeli bir tarzda iktidar edilmesi ile başlıyan ilk devlet müdahelesi döneminden itibaren ele aldık. Ve 12 Eylül 1980 Darbesi'ne kadar geçen Sosyo-Ekonomik olayları, geçirdiği tüm aşamalar ve özellikleri ile sebep-netice ilişkisi içinde açıklamaya çalıştık. Bu açıklamalar, bir yandan

Darbe'nin öz niteliğini ve gerçek boyutunu ortaya koyarken, diğer yandan da son üç yılın tüm sosyal güçler ve izlenen Ekonomi-Politikalar açısından bir değerlendirmesi oldu.

İKİNCİ BÖLÜMDE: Sadece Türkiye'de değil, içinde yeraldığımız tüm Orta-Doğu ülkelerinde Sosyo-Ekonomik bunalımlar neticede askeri müdaheleler ile çözümleniyor. Bu açıdan sorunun, Orta-Doğu'ya has, geleneksel askeri darbelerin NEDENLERİ ve SONUÇLARI ışığında karşılaştırmalı bir tarzda ele alınması gerektiğini düşündük. Özelde de bu karşılaştırmayı 27 Mayıs – 12 Mart – 12 Eylül askeri müdahalelerine indirgeyip:

A – Hem 27 Mayıs'tan başlıyarak 12 Eylül'e kadar varan Sosyo-Ekonomik olayların kısa bir özetini vermeye,

B – Hem de, bu süre içersindeki sınıf mücadelesinde gerici Finans-Kapital cephesinin aldığı stratejik tedbirlerle uzun bir plan çerçevesinde gelişimi 12 Eylül Darbesi ile nasıl noktaladığını açıklamaya çalıştık. Bu açıklamalar aynızamanda da 12 Eylül Faşist Darbesi ile 27 Mayıs arasındaki kesin farkın, hem geliş kuralları ve hem de uygulamaları açısından ortaya konulmasını getirdi.

Birinci Bölüm

TÜRKİYE'DE 12 EYLÜL MÜDAHALESİNE GELİŞ

Finans-Kapital böyle bir iktidar dağişikliğine neden ihtiyaç duydu: 1978 yılının ilk aylarına gelindiğinde dört başlı MC iktidarının, bizzat Demirel'in itiraf ettiği gibi, "memleketi 70 sente muhtaç eden" Ekonomi-Politikası, artık kalıcı bir hal almış bunalımı alabildiğine etkilemişti. MC Koalisyonu'nu oluşturan partilerin toplumdaki farklı sınıf ve zümre eğilimleri ağır basan partiler olduğunu biliyoruz. Devletin imkânlarını, herbiri başka ucundan yakalayan, dayandığı *sınıf* ve zümrelerin yakın çıkarları doğrultusunda çekiştiren bu örgütler, neticede temel tercihi Finans-Kapital doğrultusunda olan hükümet programının rasyonel bir tarzda uygulanabilmesine engel teşkil ettiler. Kaldı ki, Adalet Partisi kendi içinde, egemen sınıf ve zümrelerden, Finans-Kapital dışında kalan zümreleri ve eğilimleri de barındırıyor ve bu "ikili yapısı" ile aynı tıkanıklığı yaşıyordu. "12 MART ÖNCESİ % 70'LİK BİR DEVALÜASYON İLE YÜRÜRLÜĞE SOKULAN" "1970 Ekonomik Tedbirleri"nin kendi bünyesinde yarattığı Demokratik Parti parçalanması henüz hafızalardan silinmemişti ve yıllar bu potansiyelin tekrar toparlanması çabası ile doluydu.

İşte bu ortamda kaynaklar, ağırlıkla Koalisyon ortaklarının birarada tutulmasına yönelik olarak, tam anlamı ile çarçur edildi. İzlenen bu model ise, gerek yerli, gerekse uluslararası Finans-Kapital merkezlerinin hoşnutsuzluk duymasına yol açtı. Diğer yanı ile de siyasi bunalım hızla derinleşiyordu. Bu yapıdaki bir iktidar, sistemin, yapısal bunalımdan çıkmak için ileri sürdüğü programı uygulamak bir yana, devrevi olarak derinleşmesine ve aşılması son derece güç bir hale girmesine yol açıyordu.

Böyle durumlarda Orta-Doğu ülkelerinde bunalımı çözmek üzere kendiliğinden gündeme giren gerçeklik: Ordu müdaheleleri idi. Ancak bu aşamada, Finans-Kapital açısından, gelecek Ordu müdahelesinin bilinmiyen bir takım yanları bulunuyordu. Ve henüz, "12 Eylül 1980 Darbesi"nde olduğu gibi, en azından hiyerarşik bir önlem alınmamıştı.

BİRİNCİ AŞAMA: GİZLİ DEVLET DARBESİ - ECEVİT İKTIDAR EDİLİYOR

İşte böyle bir ortamda, halkın parlamenter sistem içinde 214 Milletvekili çıkardığı CHP'ye, dışarıdan da Finans-Kapital AP'den koparılan 11'ler + Fevzioğlu + Sükan'ı ekledi. Böylece, Ecevit, görünürde parlamento içi bir yolla, aslında Parlamento dışında organize edilen bir çözümle iktıdar edildi. Ve Türkiye 12 Eylül 1980 Faşist Askeri Darbesi ile noktalanacak bir yola sokulmuş oldu.

Finans-Kapital'in, Ecevit ve yakın çevresi açısından fazla bir endişesi bulunmuyordu. Bundan önceki iktıdar döneminde ve Kıbrıs Harekâtında denenmişti. Miting meydanlarındaki 'HALKÇILIK" ve "DEVRİMCİLİK' Finans-

Kapital için olumsuz bir olgu değildi. Çünkü Ecevit'in, çözümü, nihai olarak Batı içinde ve Emperyalizme olan bağlılığın sürdürülmesinde aradığı görülmüştü. Onun için "ÇIKAR ÇEVRELERİ", bugün Finans-Kapital'in tepelemeye çalıştığı "ARACILAR, TEFECİLER, SPEKÜLATÖRLER"di. Sanayiciler özellikle "AKILLI" olursa sistemin temel unsurlarıydı. Ecevit, göbeği Ortak Pazar doğrultusunda kesilmiş iktisat siyasetini kabul ediyor, ama bunun "Demokrasi" tercihi içinde hayata geçirilmesi gerektiğini vurguluyor ve en önemli engel'in "Aracı, Tefeci, Vurguncu" dediği Tefeci-Bezirgân sermaye olduğunu sloganlaştırıyordu. Demek ki, Ecevit Hükümetinin İMF programını uygulaması bakımından temelli bir sorun çıkmıyacaktı. Ekonomisi ancak dışardan yapılan parasal enjeksiyonlar ile ayakta duran bir ülkede, Finans-Kapital tercihli politikaların dayanacağı yer, neticede uluslararası sermaye ve onun mali merkezleri olacaktı. Diğer yandan, Ecevit'in, 12 Mart Faşizminin yarattığı yılgınlık ve baskı ortamında bir demokrasi havarisi haline gelişi ve İşçi Sınıfından, Yoksul Köylülüğe, Aydınlardan, Küçük Üretmenlere kadar çok geniş bir tabanın desteğini almış olması da, Finans-Kapital açısından bir avantajdı. İMF programının uygulanması ile mutlak olarak yükselecek olan toplumsal mücadele, Ecevit'in bu yanı ile toprak edilebilir, doğan huzursuzluk ve öfkenin Devrimciler ile kontaklanması engellenebilirdi. Ve ayrıca da, ileride varmayı hedeflediklerı "Demokrasi dışı" muhalefetsiz bir döneme hazırlık olarak da, Ecevit olayının posası çıkarılmış olacaktı.

Yukarıda belirttiğimiz gibi henüz tam olarak tedbiri alınmamış, kontrolsüz bir ordu müdahelesinin de yine bu aşamada engellenebilmesi için de, Ecevit, Finans-Kapital açısından önemli avantajlara sahipti. Bir kere CHP, geleneksel olarak

bu tarz bunalım dönemlerinde "GELİR, DÜZELTİR, GİDER" bir partiydi. Yirmi yıldır muhalefette olmasına rağmen, bu süre içersinde zaman zaman yaşanan "REVİZYON" dönemlerinde, ortalığı düzeltme görevine çağrılmıştı. (27 Mayıs sonrası, İsmet Paşa'nın Başbakanlığa getirilmesi gibi). CHP'nin böyle bir misyon ile yüklü oluşu, onun özellikle Atatürk ve İnönü zamanında bir D E V L E T P A R T İ S İ karakteri taşımasından ileri gelmiştir.

Kaldı ki Ordu, bunalım dönemlerinde gündeme girerken, geleneksel Antika Sermaye düşmanlığı ile hareket eder. Öyleyse, antika sermaye düşmanı Ecevit'in, sanayileşme stratejisini uygularken Tefeci-Bezirgân sermayeye vurarak alacağı önlemler, politik düzeyde, örneğin Demirel'in tersine, yürüteceği "açık" ve "modern" yöntemlerle birleşirse, Ordu, siyasal iktıdar ile yapısal olarak sentez olabilecek ve müdahele eğilimi bir anlamda pasifize edilmiş olacaktı. Tabii bu sentezde, ordu darbesi açısından nihai hedefe, (12 Eylül'e) varmak için CİA ve Faşist Paşalarca uygulanan zamanlamayı da gözden kaçırmamak lâzımdır.

Bütün bunlar, *Finans-Kapital'in Ecevit'i tercih sebepleri* idi. Ne var ki, Ecevit, neticede CHP'nin lideri idi ve iktıdara geçecek olan da bu partiydi. Oysa, CHP olayında Finans-Kapital açısından önemli bir sorun vardı: CHP'ceki sol muhalefet ve bu kanadın Devrimci Kitle Örgütleri ile, Devrimci Sendikalarla olan temasları ve ordu içindeki BAAS tipi örgütlenmeler ile olması düşünülen ilişkileri.. Bu açıdan konunun daha açık kavranabilmesi için, CHP içindeki sol muhalefetten öz olarak neyi anladığımızı CHP bütünü ile birlikte ele alıp, gelişim çizgisi içersinde incelemeyi uygun bulduk. Bu açıklama aynı

zamanda CHP'nin kurulduğu dönemden günümüze kadar geçen sürecin kısa bir özetini vermemizi sağlıyacaktır.

CHP'ye KISA BİR BAKIŞ:

CHP, Kuvayımilliye mücadelesinin tozu dumanı arasında doğdu. Kurtuluş Savaşı'nın dinamiğini bütün boyutları ile bünyesinde sentez etti. Kurtuluş Savaşı, öz olarak bir Burjuva Devrimi idi.

Ama melez bir Burjuva Devrimi. Çünkü, Ordu Gençliği Vurucu Güç olurken, bu sosyal devrimin hamuruna, kendi Tarihsel Devrimci Karakterini kattı. Hatta, hamuru bizzat yoğuran, devrimin öncülüğünü fiilen yürüten bu sosyal eğilim oldu.

Osmanlı Derebeyi Devleti, 1908 Meşrutiyet Devrimi ile derin yara almış, 1919 Burjuva Devrimi ile batmıştır. Her iki altüstlükte de, güdücü sınıf Burjuvazidir. Ancak, 1908'de iktıdara geçen burjuva sınıfının K o m p r a d o r zümresi olurken, 1919'da "güneşin altındaki yerini" isteyen sınıf, Anadolu Burjuvazisidir. Ondokuzuncu yüzyılın ortalarından beri, Emperyalizm, borçlar, şirketler, gizli-açık anlaşmalar yolu ile ve Komprador ajanlarını kullanarak Osmanlı düzenini soyup soğana çevirirlerken, gelişmeye çalışan Anadolu Sermayesini de inmelendiriyorlardı. Komprador-Derebebeyi Devletinin ve onun ayakta tutmaya çalıştığı sosyo-ekonomik düzenin gelişme çabasındaki Burjuvaziye dayattığı sosyal ve siyasal tıkanıklık, Birinci Emperyalist Evren Savaşı sonrası, açık Emperyalist işgal ile birleşince, Türkiye'nin Kompradorlar dışında kalan bütün Burjuva zümreleri, Komprador tahakkümüne başkaldırmanın tarihsel zorunluluğu içine

girdiler. Hatta buna, Ermeni Katliamından sonra doğan pazar boşluğuna girmek isteyen bir kısım Tefeci-Bezirgânları (Mustafa Kemal'in fotoğraflarında görülen şeyhleri, ağaları, âyan vs.yi) de katmak mümkündür.

Demek ki, gündemde: Emperyalizmin açık işgali ve Komprador ajanlarına karşı Anti-Emperyalist, bu güçlere yataklık eden Osmanlı Saltanatı ve dayandığı Derebeyliğe karşı Anti-Feodal bir Burjuva Demokratik Devrimi vardı. Kısacası, Anadolu Burjuvazisi sosyal devrimi zorluyordu; ne var ki, sıkışmış topluma kendi öz gücüyle bir sıçrama yaptırtacak gücü yoktu. Batı örneklerindeki gibi bir sosyal devrimi bütün koşulları ile hazırlayıp, ezilen diğer sınıf ve tabakaları derebey devletine karşı harekete geçirebilecek objektif ve subjektif gelişmeyi sağlıyamamıştı.

Çözüm "TARİH"ten geldi ve "BİZE HAS" oldu. Ordu Gençliğinin devleti kurtarma eğilimi zincirinden boşandı. En son 1908 Meşrutiyet Devriminde Resneli Niyazi ve arkadaşlarının gördüğü tarihsel misyonu, bu kez Mustafa Kemal önderliğindeki Kuvayımilliyeciler yerine getirdi. Hangi sınıfa ve nasıl hizmet edeceğine bakmaksızın ileriye atıldılar.

Ordu Gençliğinin bu davranışı, 600 yıllık Osmanlı toplumunun mirası "Devlet Sınıfları" geleneğine uygun düşer. Osmanlı Sosyo-Ekonomik ve Politik yapısı, kendisini "Devletin ve Memleketin" tek sahibi, "Koruyucusu" gören devlet sınıflarının (özellikle "Seyfiye": Ordu ve "İlmiye": Üniversite'nin) bu tür ileriye atılışlarını gelenekleştirmiştir. Dikkat edilirse, Osmanlı ve daha sonra Türkiye toplumunun çıkmaza girdiği momentlerde, devletin bizzat parçası, aracı olan bu güçlerin, müdahale

ederek, tıkanmış olan ilişkilere açıcılık ettiği örneklerle görülebilir. Bütün Orta-Doğu ülkelerinde sözkonusu olan – ve üzerine uluslararası politikalar inşa edilen – bu aksiyon geleneğini harekete iten sosyal neden, modern bir sınıf eğilimi değil, antika sermaye düşmanlığına dayalı "Devleti Kurtarma" karakteridir. Ne var ki, "Sınıflardan bağımsız" bir görüntü veren bu ileri atılış, netice olarak, sözkonusu tarihsel dönemeçte, sosyal kanunların gelişmeye veya iktidara aday ettiği en güçlü ve örgütlü sınıfın programı önündeki engelleri yıkmaktan, ona yol açmaktan öteye gidemez. İŞTE KURTULUŞ SAVAŞINDA İŞLEYEN MEKANİZMA BUDUR. Burjuvazi, Anadolu Müdafaa-i Hukuk Cemiyetlerinde teşkilâtlıydı. Ordu gençliğinin sınıfsız (programsız) geleneksel ve kendiliğinden atılganlığı bu örgütün güdümüne sokularak devrimin vurucu gücü edildi. Yaşanan Tarihsel ve Sosyo-Ekonomik koşulların harekete geçirdiği geleneksel potansiyeli Devrime zorlayan sınıf, Anadolu Burjuvazisi oldu. Sonuçta, Osmanlı toplumunun 1919'larda içine düştüğü sosyal tıkanıklık Tarihsel Devrim Kılıcı ile çözülmüş oldu. SORUNUN CAN ALICI NOKTASI BURADADIR. Bu orijinalite, Türkiye'deki tüm Burjuva Devrimlerinde ve diğer alt-üstlüklerde de izlenebilir. 1908 Meşrutiyet Devrimi, 1960 Politik Devrimi, 1971 9 Mart ve 12 Mart Askeri Müdahaleleri, esas olarak aynı MODERN SINIF - VURUCU GÜÇ dinamiğinin gerçekliğini yansıtır: Bir yandan kendi hareket nedenleri ve kanunlarına sahip geleneksel aksiyon gücü, diğer yandan da bu kendiliğindenliği kontrol altına alıp güden gelişmeye açık ve en örgütlü sınıf...

CHP, başta da belirttiğimiz gibi, böyle bir sentezin neticesinde doğdu ve gelişti. Kurtuluş Savaşının kazanılmasından sonra Osmanlı Devletinin yerine, yeni Burjuva Devle-

tinin geçirilme sürecine girildi. Savaşı güden sosyal ve sınıfsal eğilimler, yeni devletin kuruluşuna damgalarını basarken, siyasi örgütlenmelerini CHP ile yaptılar. CHP "DEVLET PARTİSİ" olma özelliğini işte böyle kazandı.

BÖYLECE PARTİ BİR YANIYLA KUVAYIMİLLİYE RUHUNU TEMSİL EDERKEN, BİR YANIYLA DA BÜNYESİNDE GÜDÜCÜ SINIFIN ELEMANLARINI BARINDIRDI. CHP'NİN TARİHİ İŞTE BU İKİLİ YAPININ EVRİM TARİHİDİR. Kuşkusuz bu evrim kör tesadüflerle olmadı. Türkiye'nin Sosyo-Ekonomik yapısı ve Sınıf ilişkileri değiştikçe CHP de sarsıldı, doğurdu, battı, çıktı. AMA BİR ŞEY HİÇ DEĞİŞMEDİ: SON TAHLİLDE CHP HEP BİR "DEVLET PARTİSİ" OLARAK KALDI. Ve bu yapısı ile, Türkiye toplumunun gelişme dinamiğinin orijinalitesine uygun bir politik misyon üstlendi. Finans-Kapital egemenliğinin yerleşme süreci olarak değerlendirebileceğimiz 55 yıl boyunca, CHP hep "GELİR - DÜZELTİR - GİDER" bir "GEÇİŞ" partisi oldu. CHP'NİN BU KARAKTERİNİ ANLAMAK "S O L K A N A T" MUHALEFETİNİN YAPISINI KAVRAYABİLMEK İÇİN ANAHTARDIR.

Şu ana kadar biraz şemalaştırarak anlattığımız CHP olayına somut tarih içinde ve daha yakından bakılırsa sorun daha anlaşılır olabilir.

Başta da belirttiğimiz gibi, Kurtuluş Savaşı'nda güdücü sınıf Anadolu Burjuvazisi idi. Ama bu sınıf, savaştan sonra umduğunu bulamadı, bulamazdı. Çünkü, 20.Yüzyıl yaşanıyordu ve uluslararası Finans-Kapital, Emperyalist ilişkileri tüm kapitalist, yarı-kapitalist ülkelere yaymış, Serbest Rekabetçi dönemi dünya ölçüsünde fiilen kapatmış-

tı. Hangi ülkede olursa olsun, kapitalistleşmek uğruna atılan her taş, ister istemez Finans-Kapital kuyusuna düşüyordu.

Osmanlı toplumu zaten Tefeci-Bezirgân ilişkilerin Doğu toplumlarına has o aşırı gelişkinliği nedeniyle kendi Kapitalist gelişimini baltalamıştı. Melez Burjuva Devrimi Emperyalist çağa rastlayınca, serbest rekabetçi bir kıpırdanış büsbütün hayal oldu. Bu nedenle, savaştan sonra uygulanan Ekonomi-Politikalar hiçbir zaman "Milli Burjuva" yetiştirmek anlamına gelmedi. Dünya, ekonomik sınırların ortadan kalktığı bir sürece girmişti. Büyük Sermaye'nin Misak-ı Milli'si kalmamıştı. Daha doğru bir ifade ile: Milli ve Gayrı-Milli ayırımı anlamını yitiriyordu. "Her mahallede bir milyoner" yaratma felsefesi, devlet eliyle Finans-Kapital yetiştirmek anlamına geliyordu. Kapitalizm, Türkiye'de en gerici biçimiyle, Tekelci Devlet Kapitalizmi yoluyla geliştirildi. "BATILILAŞMAK" ve "ÇAĞDAŞ UYGARLIK DÜZEYİ"ne ulaşmak prensipleri: Kapitalistleşmek, yani uluslararası Finans-Kapital cephesine üye yazılmak demekti. "HER ŞEY VATAN İÇİN" parolası "HER ŞEY ŞİRKETLER İÇİN" parolasına dönüştü.

"Gerçekte Kemalizmin DEVLETÇİLİĞİ, artık o ilkel Osmanlı Devletçiliğinin yarı Komprador, yarı Ajan "KAPİTALİST FİDELİĞİ" bile olmaktan çıkmıştı. Hele "MİLLİ BURJUVAZİ YARATMA ÇABASI" hiç değildi. Çünkü öyle bir şey 20.yüzyılın birinci yarımı Türkiyesinde olur şey değildi. "DEMİRYOLLARI, MADENLERİ, vb. DEVLETLEŞTİRME" denilen Kemalist eylem, her ne denli "KOMPRADORU TEŞVİK" etmiyorduysa da. bal gibi "FİNANS-KAPİTALİN TEŞVİKİ" altında, hiç düşünmiye kalkışmadan ve Finans-Kapital çıkarları dışında her türlü

'DÜŞÜNCEYE KELEPÇE" vurarak davranıyordu.

Yalnız düşünce mi? Rakamlar 1923'tenberi alınan yola işaretlerle doludur. Türkiye'nin köy nüfusu ile şehir nüfusu arasındaki orantı hemen 30 yıl % 1'den pek fazla değişmeksizin olduğu yerde saymıştır. "KÖYLÜ MEMLEKETİN EFENDİSİ" olarak Kır Cennetinin sırça Sarayındaki tahtından ayrılamadığı için değil. Gidecek başka yeri olmadığı için, JANDARMA dayağı ve TAHSİLDAR işkencesi ile yarışarak pekişen ANTİKA TEFECİ-BEZİRGAN iğneli fıçısından yakasını kurtaramıyordu.

Senin anlıyacağın, "Memlekette": 19.yüzyılkâri bir Kapitalizmin gelişimi zıngadak durdurulmuştu. Daha Cumhuriyetin kurulduğu gündenberi Türkiye ekonomisinde her gün işitilen en tok ses: "GAYRIMEŞRU REKABET"e karşı Devletçi Finans-Kapitalin suçlayıcı kükreyişleri idi. Bu kükreyişin şiddeti ile, yalnız, Sosyalistlere çullandırılan "ihanet"suçlamaları yarışabilirdi.

Ne demekti o "REKABET"in daha doğmadan "GAYRIMEŞRU" ilân edilmesi? Türkiye'de Kapitalizmin bir Finans-Kapital "VELED-İ ZİNASI" olarak tahta çıkarılması demekti. REKABET, kapitalizmin biricik beyinsiz gelişim zembereği idi. İşçinin Patrona karşı, Kapitalistin Kapitaliste karşı rekabeti yasak edildi miydi, o yasakçılık toprağında Modern Kapitalist gelişiminin çek itin kuyruğunu Çünkü o toprakta hazıryeyici, iratçı, asalak bir TEKELCİ SERMAYE, yâni en yırtıcı, en yaratıcılık düşmanı FİNANS-KAPİTAL canavarı, toplum ekonomisine, politikasına, kültürüne, herşeyine pençesini atmış demekti.

Türkiye, Modern Kapitalizmin gelişen SERBEST REKABETLİ azçok gürbüz yüzünü göremeden, Eneski Sosyalistlerin daha 1935 yılı "GEBEREN KAPİTALİZM" adıyla yayınladıkları, çürüyen, kokmuş, çözülüp dağılan yatalak

TEKELCİ SERMAYE zılgıdı altına sokulmuştu. YENİ-Sosyalistler, "MİLLİ BURJUVAZİ" yakıştırma palavraları ile kimin evini soruyorlar? Bunun tamamen millet düşmanı, halk cellâdı bir gidişe kapı açtığını en cahil köylü, en politika dışına koğulmuş işçi bile içgüdüsüyle seziyordu."

(Dr. Hikmet Kıvılcımlı: DEVRİM ZORLAMASI..., 1970, sayfa 172-173).

Gelelim CHP'ye. Bu prensipleri savunma ve hayata geçirme görevi, dönemin tek partisi olan CHP'nindi kuşkusuz. CHP "DEVLETİN VE MEMLEKETİN SAHİBİ" olmanın verdiği güçle, devletin bu tüm imkânlarını "Devletçilik" politikası adı altında bir avuç Finans-Kapitalist'in arpalığı haline dönüştürdü. Üstelik Kuvayımilliyeciliğin Finans-Kapitale manivelâ edilişi demek olan böyle bir "Devletçilik" anlayışı "Devrimcilik" diye yutturuldu. Bu gün hâlâ özel sektöre karşı KİT'leri – Kamu İktisadi Teşekkülleri' ni – savunmanın "Devrimcilik" zannedilmesi, kısmen buradan kaynaklanır. Bu gelişmeler sonunda devran CHP için ister istemez tersine döndü. Partinin sözde sınıf tanımaz geleneksel güçlerin eğilimleri ile donatılmış yapısı, gelişen egemen sınıf ve zümreye dar gelmeye başladı. Finans-Kapital ve ezeli müttefiki Tefeci-Bezirgânlık, daha rahat ve geniş bir hareket alanı istiyordu. Toprak Ağalığının İsmet Paşa'nın çıkarttığı Toprak Reformuna kabaran öfkesini arkasına alan Finans-Kapital diklendi. CHP'ye, daha doğrusu CHP'nin devletlü eğilimine, "Devletin ve Memleketin biricik sahibi" olmadığını hatırlattı. İş Bankası'nın kurucusu, eski İktisat Bakanı ve Başbakan, Finans-Kapitalin parti içindeki kolu Celâl Bayar ve büyük toprak ağalarının temsilcisi Adnan Menderes, âdeta Fi-

nans-Kapital + Tefeci-Bezirgân ittifakını sembolleştirerek CHP'den ayrıldılar ve bu ittifakın doğrudan siyasi temsilcisi olan Demokrat Parti'yi kurdular.

FİNANS-KAPİTAL DEREBEĞLİĞİ

Türkiye Ekonomi ve Politikası 1925'ten beri Şirketlerin (Finans-Kapitalin) tekeline teslim edildi. 40 bin Traktör, 100 bin Oto, Benzin istasyonları Türkiye'nin Amerikan Mandalığına geçiş merasimi oldu. Karşı-Devrim: daha 1930'larda Cemiyet-i Akvam'a girişle başarı kazandı. 1945-50 Demirkırat'ı: Finans-Kapitalin daralmış temelleriniKırlara yaydı. Tefeci-Bezirgânlıkla kesin ittifakını yaptı.

Kâhkadim OSMANLI DEREBEĞİLİĞİ gitmiş, onun İktidar tacını KAPİTALİZMİN DEREBEĞİLİĞİ, yâni Finans-Kapital başına geçirip millete musallat olmuştu. Sonra aynı kurt ne yaptı? Dünya temellerinin sarsıldığını sezince kuzu postuna büründü: "DEMIRKIRAT" maskesi ile DEMOKRAT PARTİ kılığında cihangirliğe çıktı.

Türkiye topraklarına Petrol İstasyonları azçok ajan-burjuvalaşmış bir zümre kanalından sokuldu. Her yol kavşağı o Finans-Kapital benzin ağalarıyla kesildi. 40 bin traktörle Finans-Kapital dayanakları Türkiye kırlarında genişletildi. Tarihcil omuzdaşı Antika TEFECİ-BEZİRGAN sınıfı, Finans-Kapitalin zafer arabasına koşuldu. Bunlarsız tutunamıyacağını Finans-Kapital anlamıştı. Bunu ona, başta Amerika Ağababası, bütün Uluslararası Finans-Kapital omuzdaşları iyice öğrettilerdi.

Finans-Kapital halka bir numaralı düşman olarak afişe ettiği CHP'nin içini boşalttı. Ağır siklet şampiyonlarını, işsiz aç

aydın Pehlivanlarını çakal sürüsü gibi halk yığınları içine sürdü. Bir yanda, masal Yahudilerinin kanını emdikleri mâsum çocuğa "KAÇ BEN KURTARAYIM!" diyerek yeni zıpkınlar soktukları gibi, TEKPARTİ yaralamalarından ve kanamalarından yılmış çocuk halka, oy oltacıkları uzatarak KURTARICI rolünde kucağını açtı. Ötede, Benzin İstasyonları, Asfalt yollar, Traktör ve Otolarla dört yanını kestiği memleket kalelerine Truva atı biçiminde DEMİRKIRAT'ı soktu.

50 yıllık uzun Trajedinin bu son perdesini gören YENİ-Sosyalistler, çok bilmişçe, halkın acıklı ve zorlu aldatılışına, soluğunun tıkandığı kırlardan akın akın büyük şehir gecekondularına ucuz işeli, dış ülkelere direngçsiz köle oluşuna birer bilgincil ad taktılar: "ŞARTLANMA", "YADLAŞMA" (Yabancılaşma)! Ve bu dondurucu damgaları altında aslını tanıyamadıkları duruma eski "İRTİCA", yepyeni: "KARŞIDEVRİM) etiketini yapıştırdılar. Ve 40 yıllık Finans-Kapital tehakkümünü, Amerikan uçaklarıyla YENİ YENİ bacalarımızdan içeriye atılan Noel Baba hediyesi yabancı EMPERYALİZM napalmi sandılar, yahut o sanıyı uyandırıp beslediler.

(Dr.Hikmet Kıvılcımlı: DEVRİM ZORLAMASI..., 1970, s.173-174).

DP'nin doğuşu, CHP'nin yaptığı ilk ciddi doğum ve bir devrin kapanışı oldu. Devlet Sınıfları geleneği, 1923'ten beri ağır bastığı siyasi iktıdarı, yetişmesine bizzat kendisinin zemin hazırladığı güçlere istemiyerek teslim etti. 10 yıl sürecek muhalefet ve "görev" bekleme dönemine girdi. Esasen CHP, açıcılık görevini gördükten sonra bir kenara itiliverme kaderini, günümüze kadar gelen süreç içerisinde daha pek çok defa yaşıyacaktır. Buna en canlı örnek, 27 Mayıs Politik Devrimi ve sonraki gelişmelerdir.

1950'de iktıdara gelen DP, ancak 10 yıl yönetebildi. Türkiye'yi Kore'ye sürmek ve NATO'ya sokmak karşılığında aldığı dış yardımla sağladığı kısmi refah, yarı-sömürgeleşmenin derinleşmesi ile artan yoksulluğu uzun süre gizliyemedi. Enflasyonist politikalar kısa sürede ekonomiyi ciddi bunalımlara düşürdü. Menderes ekonomik bunalımı politik baskı ile aşmaya çalıştı. Üstelik bunu Parlamentoda güçlendiği oranda, muhalefete ittiği güçleri ezerek yapınca, 10 yıl öncesinin hesabını 27 Mayıs ile Yassıada'da vermek zorunda kaldı. 27 Mayıs 1960 İhtilâli, müdahaleci güçlerin "Devleti Kurtarma" geleneğinin bir davranış örneği olduğu gibi, CHP'nin de yukarıda açtığımız işlevinin en iyi gözlenebileceği bir altüstlüktür de.. Ordu müdahalesi bir kere daha sınıfların kendi organizasyonları ile aşamadıkları Sosyo-Ekonomik sıkışıklığın aşılması görevini yerine getirdi. Bu süreçte yönetimin askerlerin elinden alınarak yeniden sivillere verilmesi ise, İsmet Paşa'nın şahsında CHP vasıtasıyla sağlanabildi.

Ordu, 27 Mayıs'ın hemen ertesinde: "Ne zaman gideceği" sorunu ile kuşatıldı. İsmet Paşa iktıdarı sivilleştirme planının uygulanışında baş mimar oldu. 27 Mayıs sonrasında kurulan MBK – Milli Birlik Komitesi – içindeki İnönü taraftarlarına "Ordunun iktıdarı sivillere devretmesi gerektiği" tezi savundurtuldu. "Kalalım, devam edelim" diyen kanat bir hükümet iç-darbesiyle tasfiye edilerek, yönetimin sivilleştirilmesinin ilk aşamasına girildi. 1965'teki Demirel iktıdarına kadar gelen İsmet Paşa'nın liderliğindeki bu süreç, Finans-Kapital'in doğrudan iktıdarına geçiş süreci oldu. Bütün bu dönem boyunca CHP, Ordudaki "tepki"lerle Finans-Kapital arasında bir yumuşatıcı tampon işlevi gördü. Kuşkusuz bu arada Finans-Kapital kervanı yürüdü. DPT – Devlet Planlama Teşkilâtı – kuruldu ve

sanayileşme (Antika sermayenin tasfiyesi ve Finans-Kapitalin güçlenme süreci) plâna bağlandı. Plânlı döneme geçildi. Yine işin açıcılık bölümü CHP'ye yaptırılıyordu. Bu arada DP (Demokrat Parti) mirasına her boyutta sahip çıkan AP ve lideri Demirel hazırlandı. Geçiş döneminin faturasını CHP1965 seçimleri ile ödedi ve AP iktıdar oldu. CHP yine bir kenara itildi. Böylece bu kez İsmet Paşa'nın şahsında "Devlet Sınıfları geleneği" bir kere daha Finans-Kapitale yol açıcılık ederek muhalefete çekildi.

27 Mayıs Politik Devrimi, sözünü ettiğimiz operasyonlarla Finans-Kapital rayına oturtuluncaya kadar, bilinen politik dönüşümlere zemin hazırlamadan da edemedi. Neticede, DP zulmüne bir tepki olarak ortaya çıkmıştı. Harekâtın hemen ardından halkın özlemleri doğrultusunda bir demokratikleşmeye denk düşen "1961 Anayasası" hazırlandı. Yeni Anayasa ile birlikte gelen nisbi demokratik ortam, İşçi Sınıfının Sendikal ve Politik örgütlenmesinde önemli gelişmeler sağladı. Grevler, etkin bir mücadele alanı haline geldi. TİP kuruldu ve yaygın destek gördü. Sosyalizm yığınlar içinde propaganda ve ajitasyon olanaklarını genişletti. Gençlik Sosyalizme aktı ve bütün bu gelişmeler, sonunda, sistem içinde sisteme alternatif bir düşünce ve davranış özelliği kazanmaya başladı.

Türkiye'de bu süreç yaşanırken, Orta-Doğuda'da önemli gelişmeler oluyordu. Bazı Orta-Doğu ülkelerinde Ordu müdahaleleri gerici iktıdarları düşürüyor ve âni politika değişiklikleri ile Anti-Emperyalist tavırlar başgösteriyordu. Önce Mısır'da, sonra Irak ve Suriye'de orduya dayalı BAAS örgütlenmeleri iktıdara gelmişti. Daha da önemlisi belirli bir Modern sınıf pusulasından yoksun (Orta-Doğu ülkelerinin kendine has Tarihsel ve Sosyal gerçekliğinden

çıkagelen) sözkonusu hareketler, Sovyetler Birliği ile dayanışmaya giriyor ve ABD Emperyalizminin bu bölgede mevzi kaybetmesine neden olabilecek tarzda yönlendiriliyordu.

"KADROCU" GELENEK SAHNEDE!

Orta-Doğu'daki bu gelişmeler Finans-Kapitalin Ordu müdahaleleri açısından zaten yaşamakta olduğu benzer sorunları daha da boyutlandırdı. Bir yandan, bölgedeki gelişmeler 27 Mayıs İhtilâli'nin yarattığı etki-tepki ortamının yardımı ile, Ordunun müdahaleci özelliği üzerine oynayan, onu bir sınıf gibi ele alıp üzerine "Radikal" program oturtmaya çalışan "KADROCU" odakları cesaretlendirip hareketlendirdi. YÖN dergisi yayına başladı. Böylece 1930'lardan beri her zaman gündemde kalmasını bilen Kadroculuk, bir kez daha sistemli ve günün koşullarına uygun bir yüzle yeniden piyasaya çıkmış oldu. 1960'ların Kadroculuğu tam anlamıyla "Devlet Kapitalizmi"ni savunan Cuntacılığın "İdeoloji"si olarak ortaya çıktı En özlü ifadesini Doğan Avcıoğlu'nda bulan bu görüşler, Türkiye'nin önündeki sorunu "Kalkınma sorunu" olarak ortaya koydu. Hedef "Sanayileşmek" ve "Batılılaşmak" idi.. Ama nasıl ve hangi sistemle olacaktı *bu? Kadroların gözleri İşçi* Sınıfına kapalıydı. İşte kiminin "Asker-Sivil Aydın Zümre", kiminin "Sol Kemalistler", kiminin "İlerici Aydınlar", kiminin "Devletçi Seçkinler" *dediği Öncü* meselelerin çokça tartışılmaya başlanışı böyle oldu.

Kadrocular, müdahaleci geleneğin hep bir sosyal sınıfa yedek güç yazılıp yol açıcılık etmekten öteye gidememiş olduğunu görmek istemediler. Gösterenlere de pek iltifat etmediler. Bu sosyal gücün, ancak güçlü bir Parti öncülü-

ğündeki İşçi Sınıfı gerçeği ile birlikte nihai anlamda ilerici olabileceği, aksi takdirde mutlaka Burjuvazinin kuyruğuna takılacağı anlaşılamadı. Bağımsız bir siyasi çizgi izliyebilecekleri düşünülerek programlaştırıldı. Geçmiş toplumun mirası bir "gelenek", modern sınıf eğilimi gibi ele alınarak "Devrim yapma" misyonu yüklendi. Anlayışlarına göre, asker-sivil müdahaleci gelenek kendi öncü aksiyonu ile iktıdara gelecek ve halkı iktıdarda daha fazla söz sahibi edecekti!

Devrimciliği devletçilikle eş tutan böyle bir anlayışın özü bakımından Kapitalizme karşı olmadığı açıktır. Sisteme alternatif olarak Sosyalizm önermemekte, İşçi Sınıfı iktıdarından söz etmemektedir. Bu nedenle Kadroculuk, programı ile Burjuvazinin sınırları dışına çıkamıyor. Ne var ki, Finans-Kapital bundan gene de rahatsızdır. Çünkü müdahale potansiyelinin kendi dışına çıkma ihtimali olduğunu iyi bilir. Yukarıda da değindiğimiz gibi, bu tarz hareketler, Finans-Kapital için olduğu kadar, İşçi Sınıfı tarafından da etkilenmiye açıktırlar. Ve özellikle bölgemizde, böylesine yönlendirmelerle "Kapitalist Olmayan Yol"a sokulmuş ülke örnekleri gözler önündedir. Bir gecede *ilerici Arap* rejimlerine benzemek ve Emperyalist ilişkileri atarak Sosyalist sistem yanında tavır almak gibi potansiyel bir tehlike her zaman için vardı.

Bu bakımdan 1960 sonrası Kadroculaın etki alanını genişletmesi ve özellikle ordu içinde taraftar toplamaları Finans-Kapitale önemli bir rahatsızlık getirmişti. Kaldı ki, bu düşüncenin yaygınlaşabilmesi için her zamankinden daha uygun bir zemin de söz konusu idi. 27 Mayıs İhtilâlinin iğdiş edilip, Finans-Kapital kanallarına aktarılma çabaları, karşıtepkiyi de doğuruyor ve ordu içinde 27 Mayıs'ı devam et-

tirmek için yeniden harekete geçme eğilimleri görülüyordu. Nitekim, Suriye ve Irak'ta BAAS hareketlerinin başarıya ulaştığı yılda Türkiye'de iki ihtilâl teşebbüsü oldu. Bu teşebbüsler Finans-Kapital'in iyice ürkmesine yol açtı. Burjuvazi gerçi bu iki ihtilâl teşebbüsünü de İsmet Paşa'nın devletli kişiliğine sığınarak atlatmasını bilmiştir. Ancak önlem alması gerekiyordu. Diğer yandan da, gelişen Devrimci Mücadele onların önceden kestiremiyecekleri bir boyuta doğru hızla gelişiyordu. İşte bu nedenlerle, burada kısaca belirtip geçeceğimiz, yazının tümü içerisinde tek tek ele alıp inceliyeceğimiz üç önemli adım atıldı:

1 — MHP kuruldu: Böylece kontrol dışı müdahaleye karşı (ve aynı zamanda gençliğin yığınlar halinde Sosyalizme akışına bir alternatif olarak) sivil ve asker vurucu güç teşkilâtlandırılmaya başlandı.

2 — Ordu müdahalelerini BAAS çizgisinde, yani bazılarının "radikal" diye isimlendirdiği tarzda kullanma eğiliminde olanların içine, "İlerici, Devrimci maskeli" CİA ajanları sızdırıldı.

3 — Bir önlem de: CHP'ne "ORTANIN SOLU" parolasının aşılanışı oldu. Bu parola ile yığınların gelişen Sosyalist harekete kayışı engellenecekti. Ne var ki, Ortanın Solu düşünce ve davranışı, ne gelişen işçi sınıfının mücadelesini pasifize etmeye ne de ordu gençliği içindeki sola yönelişi durdurmaya yetti. Ancak TİP te, gelişen toplumsal mücadeleyi ideolojik ve yapısal nedenlerle parti çatısı altında toplıyamadı.

TÜRKİYE'DE SENDİKALİZM VE PARLAMENTARİZM

Türkiye Finans-Kapitalin sömürgemsi yangın yeridir. Öyle olduğu için, Aşırı-Kârla oturaklı-

laşmış bir Sendikalizmci "ARİSTOKRAT AMELECİ" ve "PARLEMANTARİZMCİ" "Aydın Küçükbujuvazisi olamazdı.

Türkiye solunda bir yılı aşkın zamandır, birbirine paralel iki olay suyun yüzüne çıktı:
1 — TİP içinde patlama, ABA'cıların Tekerlenmesi.
2 — TİP dışında Milli Demokratik Devrim "Stratejisi" yahut Tekerlenmesi.

Sonra bu iki olay birbirine girdi. Karşılıklı Tez ve Antitez tartışmalarının tümünü izliyebildiğimiz söylenemez.

TİP içindeki patlama nedir? Kimi TİP liderlerinin TİP'in temellerine koydukları saatli bombadır.

Nereden çıktı bu patlama?

TİP'i ilk kuran Sendikacılar: MEBUS OLMAK "amacını" ülküleştirdilerdi. Netekim, ilk TİP Genel Başkanı, MEBUS OLMA "şansını" TİP yerine başka Partide görür görmez, ora listesine kendini atmakta sakınca bulmadı. Bezirgân Kulüp ve Parti'lerimiz için "GEÇER AKÇA" sayılan bu "TRANSFER" yolu da tutmayınca, TİP'e bir "BAŞ" arandı.

Bulunan "BAŞ", anlaşılıyor, gövdeye göreydi. PARLAMENTARİZM: aydın "BAŞ"ların da, Sendikacı "GÖVDE" lerin de ortak eğilimlerine tıpatıp uygun, ortak "İDEOLOJİ"leri haline geldi. Hele çarçabuk "Milli Artık"tan 15 TİP Milletvekilinin çıkıvermesi, Parle'MANTARİZM ideolojisini sanki perçinledi. "ZAFER" sarhoşluğu son kertesine vardı. 1969 seçimlerinde "BAŞA GÜREŞME" pertavları atan yağlı pehlivanlardan geçilmiyordu.

Bir şey unutuluyordu. PARLAMENTARİZM: gerçi Emper-

yalist Anavatanlarda tutmuştu. Çünkü bunun SOSYAL temel şartı: İşçi Sınıfı içinde oturaklı bir "ARİSTOKRAT AMELE" zümresi (İşçi Küçükburjuvazisi) ile, kaderini onunla eşleştiren AYDIN KÜÇÜKBURJUVAZİSİ vardı.

Aristokrat İşçi zümresi, Finans-Kapitalin beslemesiydi; Emperyalizm Dünya ölçüsünde tekelci AŞIRI-KAR çapulu yapmak sayesinde, Sermayeye sâdık bekçi köpekliği yapan oturaklı bir sosyal küme yaratmıştı.

Türkiye Finans-Kapitalinin, ne SÖMÜRGE çapulundan, ne YENİ-SÖMÜRGECİ çapulundan doğmuş bir AŞIRI-KAR kaynağı yoktu. Türkiye kapitalizmi,yabancı sermayenin sadakasıyla geçinen bir tutsaktı. Doğu (Şark) vilâyetleri, aşırı-kâr şöyle dursun, komando aşırı masrafıyla kundaklanıyordu. Bu bakımdan, Türkiye'de ancak (CİA ve Entelijens Servis gibi) yabancı casus örgütlerinin yerli tutsaklarıyla birlikte yetiştirdikleri sayılı, sâdık, yarı-resmi, yarı-sivil, TOPLUM POLİSİNE benzer "İŞÇİ POLİSLERİ" yaratılabilirdi. Bu "BESLEME ARİSTOKRAT İŞÇİ" taslaklığı, yapma olarak, yani parasını yabancı ajanlara ödeterek kullanılabilirdi. Demek bizimkilerin MADDE TABANLARI oturaksızdı. Aristokrat İŞÇİ KÜÇÜKBURJUVALARI tutarsız durumdaydılar.

AYDIN KÜÇÜKBURJUVALARI avlıyarak besliyecek olan SENDİKALİZM bülbüllerine gelince, onlar Aristokrat İşçilerden de daha iğreti idiler. Sendikalara, yerli yabancı AJANLAR dışında, bir tek Aydın kişinin girmesi, kanunlarla YASAK edilmişti. Ancak ajan Sendikacı gangsterliğine bir "HUKUKİ KAFTAN" giydirmiye çağrılı tek tük işsiz avukat, suç ortaklığına iyice yatkınlaştığı ölçüde, SENDİKA PARYASI gibi kullanılabiliyordu. Böylece, Sendikalizmin İDEOLOJİK ÜSTYAPISI da oturaksız kalmıştı.

Batı Emperyalizminin türettiği: ARİSTOKRAT İŞÇİ züm-

resi ile o zümrenin istihkâmı olan SENDİKALİZM her bakımdan tutarlı olamayınca, Türkiye'de "MEŞRU" bir PARLAMENTARİZM: gerek MADDECE, gerek MORALCA temelsiz kalıyordu. TİP "Lider"leri bunu anlıyamamışlardı. Seçim Kanunu değişiklikleri önünde bıyıklarını yemekten başka birşey yapamadılar. Parlamento dışı çalışmaya ise "TENEZZÜL" edebilirler miydi? Onun için, Sosyalizmin Türkiye'deki DÜŞÜNCE gücü yerine, halka çoban aşkı (idil) okuyan romantizmiyle yetindiler.

BİR DELİKANLININ YOMSUZ FALI

Seçim gitti: ABA'cılar bitti. Ölüm falları: (DEMOKRATİK — SOSYALİST) devrimi "İLK" yapmaktı. Dokunulmadan düştüler.

"BAŞA GÜREŞME" gösterileriyle girilen 1969 Seçimlerinden 2 tek Milletvekili ile çıkılınca, TİP liderleri, iskambilden Şatolar gibi birbirlerinin üzerine yıkıldılar..Bunca yağmur duasına çıktıkları PARLAMENTARİZM göklerinden, mutsuz "BAŞ"larına taş yağmıştı. Külâhını kurtaran kaptandı.

(Dr. Hikmet Kıvılcımlı: DEVRİM ZORLAMASI... 1970, s.72-75)

Parlamentarizmin başlarına yıkılışını: "İDEOLOJİK" merhemle ilâçladılar. ABA'cı aşçıbaşıların "SOSYALİZM TÜRLÜSÜ": Minima Proğramı baltalamak için Maksima Proğrama uçmaktı. Batıdaki: (Sendikalizm — Tradünyonizm — Ekonomizm), (Parlamentarizm — Oportunizm — Reformizm — Legal Marksizm) ABA'cılara az gelirdi.

Bu tip demagojiler, Bilimcil Sosyalizme karşı en az yüzyıldan beri en az yüz kılıkta saldırıya geçirtilmişti. Ortalığı kırıp geçiren gerçekliği bırakıp, GERÇEK-ÜSTÜ gibi

gösterilen kuru varsayımlarla karşısındakileri oyalamak taktiği idi bu. Düşmanı, bulunduğu elverişli mevzilerden en elverişsiz yere çekip orada muharebeyi kabul ettikten sonra, daha kolay yenmek taktiği idi bu. ABA'cı "TİP YÖNETİCİLERİ", (onlara bu sıfatı vermek ne denli doğruysa): küp küp üstüne dizerek tepesine tünedikleri PARLAMENTARİZM saltanatlarına aşırıca güvenmişlerdi. Onlara bu saltanatı bağışlıyanlar, en alttaki küpü: "MİLLİ ARTIK" dedikleri şeyi çeker çekmez, ısmarlama ütopyalarının tepesi taklak geldiğine tanık oldular. Bu MADDECİL KRAH, hepsini, kopardıkları çıngara sözde "İDEOLOJİK" bir kılıf giydirme çabasına zorladı. Hiç birisi "TEORİ YAPMAK" şöyle durusn, TEORİ'nin ne olduğunu ANLAMIŞ olmak eğiliminde değildi.

Kolayını "SOSYALİZM" üzerine "GENEL LAFLAR" tekerlemekte buldular. "DEMOKRATİK SOSYALİZM", yok "GÜLERYÜZLÜ SOSYALİZM". Olmadı. TİP Proğram ve Tüzüğünü bile ciddiye almıyan: "SOSYALİST DEVRİM"... Hele bu son silâh hepsinden daha "KESKİN" düşüyordu. Çünkü TİP yöneticilerini her türlü Teorik ve Pratik uğraşılardan BAĞDAŞIK (muaf) tutan geleceğin "Sosyalizm" göklerine uçuruyordu. Onlara, gömüldükleri bataktan (Parlamentarizm'den), sağlam toprağa (Halkı örgütlemiye) çıkmaları söyleniyordu. Onlar, bulutlar arasında tapşırdıkları "SOSYALİST" Cennet köşkünün peluze duvarlarını rüyasında yalamıyanları "Haysiyet" Cehennemiyle zılgıtlıyorlardı.

Oysa, daha 24 Ocak 1873 günü (97 yıl önce) Karl Marks bu çeşit Geleceğin Lokantasında pişirilecek yemeklerin çaşnısı üzerine BİLGİNCİL (âlimâne) ahkâm kesmelerin aşçıbaşı pozlarını şöyle rezil etmişti:

"Böylece, Parisli 'Revue Positiviste', bir yanda bana Ekono-

miyi metafizikçe ele aldığım taşını atıyor, öte yanda, Geleceğin seyyar kebapçısı (Garküche) için (Comte'vâri) reçeteler sayıp dökecek yerde, verilerin sırf eleştiricil incelenimi ile yetinişimi başıma kakıyor." (K.M.: DAS KAPİTAL, 1932, Wien, I.Cilt, s.15).

Türkiye'de konu gelecek Devrimin "GÜLERYÜZLÜ" veya "DEMOKRAT" mı olup olmıyacağı değildi. Sosyalizm: MAKSİMA (Azami) Programdı. Bugünkü Türkiye: MİNİMA (Asgari) Programı gerçekleştirme durumundaydı. Minima Programın binbir yakıcı konusu oportada çözüm beklerken, Maksima Program (Sosyalizm) üzerine mız çıkartmak, en hafif deyimiyle: kaçak güreşmekti. Buna dünyada "OPORTUNİZM" adı verildi. Sırf SENDİKALİZM: İngiltere'de TRADÜNYONİZM, Çarlıkta EKONOMİZM adını aldı. Sırf PARLEMANTARİZM: Batıda REFORMİZM, Çarlıkta "LEGAL MARKSİZM" adını aldı..

(Dr.H.K.: DEVRİM ZORLAMASI..

1970, s.76-78)

Yukarıda açıklamaya çalıştığımız ortamda TİP çatısı altında toparlanmaya çalışanlar, düşünce ve davranış plânında Partide varolan sapıtmaya karşı mücadele vermeye başlayınca, Haysiyet Divanı kararlarıyla Partiden ihraç edildiler. Ve AYDINLIK dergisi çevresinde kümelenmiş MDD (Milli Demokratik Devrim) Tezi hızla Devrimci ortamda yaygınlaşmaya başladı.

MDD'ciler ne yaptılar? "TAM BAĞIMSIZLIK + GERÇEKTEN DEMOKRASİ" şiârını bayraklaştırdılar. Şiâr, Türkiye'de Eneski Sosyalizmin en doğru parolası idi. Ama, bir çiçekle bahar olmıyacağı gibi, bir "ŞİAR"la Devrimciliğin bitmiyeceği ortadaydı. İki Taktiğin kısaca "CUMHURİ-

YET" parolası yerine uzunca "TAM BAĞIMSIZ + GERÇEK DEMOKRASİ" şiârı geçebilirdi. Ancak o şiârın yanında, üç şart daha vardı ki, yalnız birinin eksik oluşu, kurulacak sehpayı devirebilirdi. O üç şart şunlardı:

1- İki Taktik bir PARTİNİN şiârını savunuyordu. MDD'ciler değil öyle bir Partiye dayanmak, TİP'in içinde bile ABA'cılar gibi sapıklarca kendilerini parti dışı ettirmişlerdi. O zaman "SLOGAN" dayanaksız, havada kalıyordu. PARTİ varlığı bu yüzden aşırıca ufaltılıyordu.

2- İki Taktik PROLETARYANIN savaşını savunuyordu. Ve bunu söylerken, bütün gerçekliğiyle de proletarya hareketini temsil ediyordu. MDD'ciler, birkaç dergi yayını çevresinde heyecanlı Üniversite gençliğinden öteye geçememişlerdi. AYDIN GENÇLİK varlığı bu yüzden aşırıca abartılıyor idi.

3- İki Taktik şiârın yanında "PRATİK YOLLAR GÖSTERME"yi o momentin GÖREVİ sayıyordu. PARTİ'den ve PROLETARYA'dan kopuk kalan MDD'ciler, ister istemez Proletaryanın "EN ENERJİK BİÇİMDE KATILABİLECEĞİ PRATİK YOLLAR GÖSTERMEK" işinde "elsiz, belsiz, dilsiz" kaldı.

Bu üç başlı boşluk ister istemez MDD'ciler arasında çarçabuk anlaşmazlıklara yol açtı. MDD'cilerin toptan Aydın Küçükburjuva "kökenleri", KİŞİCİL kontenjanları büyüttü."

(H.K.: DEVRİM ZORLAMASI.., 1970, s.119-120).

MDD Tezi etrafındaki teşkilâtlanma da, yukarıki alıntıda öz olarak belirtilen ideolojik ve yapısal zaaflar nedeniyle

içinde bulunulan konağın gereği niteliksel sıçramayı yapamayınca, Devrimci ortamda yeniden büyük bir dağınıklık kendini göstermeye başladı. Bunun neticesinde ortaya çıkan DEVRİMCİ GENÇLİK GRUPLARI kendi stratejilerini kendileri yazmak ve uygulamak çıkmazı içersine hızla sürüklendiler.

Diğer yandan, yukarıda açıklamaya çalıştığımız Kadrocular özellikle CHP içersinde mevzilenmeye başladılar. Partinin gençlik kollarını ve dolaylı-dolaysız ittifaklarla da Devrimci Gençlik gruplarını etraflarında toplamaya başladılar. Böylece o zamana kadar müdahaleci gelenekle Finans-Kapital arasında tampon ve köprü görevi yapmış olan CHP, Finans-Kapital için bir dezavantaj durumuna girdi. Bu kaypak zeminde partinin istenildiği gibi güdülmesi zorlaşmış, varolan yapısı korunarak klâsik misyonunu yerine getirmesi olanaksızlaşmıştı. Demek ki Finans-Kapital için CHP sorunların çözülmesi için bir araç olmaktan ziyade, bizzat çözülmesi gereken bir sorun halini alıyordu. Örneğin, Kadrocuların Sosyalistler ve CHP solu ile giriştikleri 9 Mart 1971 harekâtı, ancak işin başını tutmuş "Devrimci-İlerici maskeli" CİA ajan kadroları sayesinde, 12 Mart provokasyonu ile güçlükle önlenebilmişti. (Konu 12 Mart bölümü işlenirken detaylı bir tarzda açılacaktır).

CHP tarihindeki en esaslı dönüşümlerden biri, işte böyle bir tıkanıklık süreci yaşanırken gündeme geldi. Ecevit İsmet Paşa'ya karşı açık muhalefeti başlattı. Eski Genel Sekreter Parti içindeki arkadaşları ile birlikte İnönü'ye bayrak açıyor ve 12 Mart Muhtırası'nı karşısına alıp İnönü'nün müdahale ile uzlaşmasını kullanarak yönetime aday oluyordu. Aynızamanda, 9 Mart girişiminin, bağlı oldukları Ordu hiyerarşisi ile birlikte 12 Mart Muhtırası ile noktalanmasını sağlayan ve büyük potansiyeli toprak eden CHP içindeki "Devrimci-İlerici maskeli" CİA ajanlarının o güne

kadar İnönü şemsiyesi altında saklanmaları da Ecevit'in işine yarıyordu. Parti merkezinde başlıyan bu mücadele, 12 Mart Faşizminin uyguladığı Ekonomi-Politika'nın iyice yoksullaştırdığı yığınların öfkesi ile birleşince, Ecevit ve arkadaşları önce parti yönetimini ele geçirdiler, daha sonra yoksul yığınların desteğini arkalarına alıp 1973 seçimlerinde büyük başarı sağladılar ve parti içi Kadrocular ve İnönü çevresi CHP'den istifa etmek veya muhalefete itilmek durumunda kaldı.

Ecevit, çıkar çevrelerinden "Aracıyı, Tefeciyi, Vurguncuyu" kasdettiğini açıklıyordu. İşte bu momentte Ecevit'in şahsında CHP önemli bir sentez yaşadı: bir yanı ile Kuvayımilliyeciliğe kadar uzanan ve altında Antika sermaye düşmanlığı yatan, devletçiliği devrimcilikle eş anlamda tutan Parti'nin sol kanadı toparlandı; diğer yanıyla da, tüm bu istek ve gelişimlerin son tahlilde kendi değirmenlerine taşınacağını bilen ve planlayan Finans-Kapital eğilimleri toparlandı. CHP yeniden tarihi misyonu ile yüklenmişti. Geçirilen ve yığınlarda büyük bir yılgınlık yaratan baskı döneminin ardından, "Geçiş" partisi olarak yeniden göreve çağrıldı. Ve sonuçta Ecevit Başbakan, CHP + MSP Koalisyonu iktıdar oldu.

İktıdar olunca, seçim meydanlarında verilen tüm vaadler çeşitli bahanelerle geri çekildi. Teşvik tedbirleri Finans-Kapitalin bile ummadığı *bir tarzda işletiliyordu. MSP ile* ortak saptanan ve Anadolu'daki tekel-dışı kalmış "Vahşi kapitalistleri" güçlendirme teorik özünü taşıyan HALK SEKTÖRÜ önerileri ve planları, renkli Finans-Kapital basınının da katıldığı bir tartışma ortamında gündemden kaldırıldı. Uygulanan Ekonomi-Politika sonucunda KİT ürünlerine ve petrol ürünlerine büyük bir zam yapıldı.

Gerek bu partilere oy veren yoksul yığınlarda, gerek partiler içinde ve arasında huzursuzluk başgöstermeye başlamıştı ki, "KIBRIS ÇIKARTMASI" imdada yetişti. Umudu tekrar yeşertti. Bunalım dondu ve ileriki günlerde daha güçlü iktıdara gelebilmek için, MSP ile bağlar koparılıp beklemeye geçildi. Böylece MC iktıdarları dönemi başlamış oldu. Yazımızın başlangıç bölümünde açıkladığımız gibi, MC iktıdarları, yapılarından gelen çıkmazlar dolayısıyla Ekonomik ve Siyasal bunalımı iyice derinleştirdiler. Sistem yine bir çıkmaza doğru sürükleniyordu. İşte bu momentte Ecevit ve partisi, çağrılı olduğu tarihi misyonu yerine getirmek üzere tekrar göreve gelmeliydi.

Yazının birinci bölümüne girişte de belirttiğimiz gibi, Ecevit, MC iktıdarlarının ülkedeki bunalımı aşılması son derece güç bir hale getirmelerinin sonucunda, bir Devlet Müdahalesiyle iktıdara getirildi. İLK AŞAMA BUYDU. Finans-Kapital tarafından, daha önce gerek Kıbrıs olayları ve gerekse parti içinde yürüttüğü politikalarla sınanmış olan Ecevit, bir yandan halkın yükselen muhalefetini "Umut" efsanesiyle Finans-Kapital değirmenlerine su ederken, diğer yandan modern sermayenin uzun dönemli stratejilerini hayata geçirebilecek bir alternatifti.

Ne var ki, yazımızın CHP'ye kısa bir bakış bölümüne girerken belirttiğimiz gibi, CHP'deki Sol Muhalefet ve onun Devrimci Kitle Örgütleri ve Devrimci Güçlerle olan tüm ilişkileri yerli ve yabancı Finans-Kapital için bir kuşku kaynağı idi. Bu konuda Ecevit'in kesin tavır almasına rağmen, tam bir çözüme ulaşamayışı, Partinin ikili yapısını bir dezavantaj durumuna sokarak 22 aylık iktıdarı döneminde önemli tıkanıklıklarla karşılaşmasına neden oldu. Ecevit İMF merkezli uluslararası finans odaklarının taleplerini

yerine getirmekte geciktiği sürece Batı para vermedi. Bu ekonomik krizin daha da derinleşmesine neden oldu. Sonradan alınan önlemler krizi hafifletmekten çok, Ecevit'in desteğini aldığı tabanın altından kaymasına neden oldu.

ECEVİT BİR GEÇİŞ DÖNEMİ İÇİN TERCİH EDİLMİŞTİ. 12 Mart'ta Finans-Kapital'in Faşizmle denediği yöntem – Ekonomik değil ama – Sosyal planda çok şey kaybetmesine neden olmuştu. 1978 başlarında bu kez Ecevit'le "Yumuşak geçiş" denendi. Ne var ki, ekonomideki bunalımın bir türlü aşılamamasıyla, zorlanan yumuşak geçiş Kahraman Maraş Olaylarıyla bir darbe daha yedi. Kahraman Maraş Olaylarının ardından ilân edilen sıkıyönetim, ordunun Ecevit'çe güdülerek "Açıcılık işlevine" zorlanışıydı. Ekonomik tıkanıklıklar Ecevit İktıdarı ile çözülemeyince,siyasi ve sosyal anlamda alınan önlemler de etkili olamadı. Tek merkezden idare edilen Faşist cinayet ve katliamlarla kendini gösteren Faşist Terör ve buna karşı sokak sokak verilmeye başlanılan Anti-Faşist mücadele sonucunda siyasi bunalım da had safhaya yükseldi. Bütün bu karışıklıklar içinde Finans-Kapital kervanı yürüdü ve 12 Eylül ile noktalanan dönemin en rizikolu başlangıç bölümü Ecevit'e yaptırılmış oldu.

14 Ekim ara seçimleri 22 ayın faturası olarak Ecevit'e uzatılıverdi. Sağlamayı başardığı ve ekonomiyi bir ölçüde rahatlatan dış yardım olanaklarını kullanamadan gitti.

İKİNCİ AŞAMA: AP AZINLIK HÜKÜMETİ DÖNEMİ VE 1 OCAK 1980 KUMANDANLAR MEKTUBU

Antika sermaye üzerinde yükselen "Modern" siyaset metodları ve sanayileşme sloganlarıyla orduyu pasifize etmeyi ve

hatta doğrudan yönlendirmeyi başaran Ecevit, Kahraman Maraş olayları sonrası ilân edilen Sıkıyönetimle bir müdahaleye mani olmuştu. Ama Demirel'in bu şansı yoktu. Tam da aksine o, partisinin ikili yapısından gelen nedenlerle ve izlediği siyasetlerle, ordunun tahrik olmasında her zaman baş unsur olagelmiştir. Ordunun, 22 ay durup Demirel'in iktidar olmasıyla 1 Ocak 1980'de, yani Demirel iktıdara geldikten 2 ay sonra Muhtıra vermesinin altında bu yatar. Ecevit'in iktıdara çıkartılmasıyla başlayan, Sıkıyönetimin ilânıyla da yükselen müdahale süreci İKİNCİ AŞAMASINA girmiş oldu. Ordunun Demirel iktıdarına verdiği 1 Ocak Muhtırası dikkatle incelenecek olursa görülecektir ki,"Mektup" bir Siyasi program niteliğindedir. Muhtıranın hemen ardından, sermayenin önde gelen büyükleri de Ekonomik programı açıklamışlar ve Demirel hükümeti "Tedbirler Paketi" ile bu programı uygulamaya koyulmuştur.

Muhtıra verilir verilmez, olaya en çok sahip çıkan Finans-Kapital temsilcileri oldu. İstanbul Sanayi Odası Başkanı İ.Bodur: "Silahlı kuvvetlerin özlemini duyduğumuz şartların temin yolundaki girişimi ferahlatıcı oldu" dedi. mektubu: "Beklenilmesi gereken bir uyarı" olarak değerlendiriyordu.Tüccarlar ise durumu kuşku ile karşıladılar. Muhtıraya cesaretleri oranında karşı çıkarken, uyarının Muhalefet Partileri ve Anayasal kuruluşların hükümete yardımcı olmalarını sağlamak için verildiğini ileri sürüyorlardı. Bu yaklaşımlardaki farklılık doğaldı. Çünkü Muhtıradan sonra uygulanacak olan Ekonomi-Politikalar kestirilebiliyordu. Tüccar takımı, daha genel ifade ile Tefeci-Bezirgân sermaye, kendisi için en uygun soygun, spekülasyon, vurgun ve kâr ortamını Demirel iktıdarının doğal işleyişinin yarattığını biliyordu. Oysa böyle bir müdahaleden sonra, son dönemlerin aşırı enflasyonlu ortamında görülmemiş "gayrı-meş-

ru" kârlar elde eden aracı, tefeci, stokçu sermayeye, kaynakları âtıl eden antika sermayeye vurulacaktı. Bu kanundu.

1 Ocak Muhtırası'nın verildiği şartlarda genel ekonomik duruma bir göz atacak olursak:

– Sanayinin yetersiz ihracat kapasitesi nedeniyle dış ticarette tarıma yüklenilmekte, bu ise büyük oranda dışa bağımlı olan sanayiin girdileri bir yana, petrol ithalâtının gerektirdiği dövizi bile karşılıyamamaktadır. Fabrikalar ancak yarı kapasite ile çalışabilmektedirler.

– Devletin üretim yaptığı alanlarda Kamu İktısadi Teşekkülleri (KİT) batak durumundadır. Buralarda, ekonominin değil, politikanın kuralları işlediğinden, gereğinin çok üstünde işçi istihdam edilir; mallar maliyetinin altında fiyatlarla satılır ve sürekli zarar edilir durumdadır.

– Siyasi iktidarların Antika-Modern sermayenin karmaşık yapısını taşıması nedeniyle, krediler ve teşvik uygulamaları üretken olmıyan alanlarda çarçur olur. Kredilerin önemli bir kısmı KİT'lere, ya da *"hayali" spekülâtif alanlara gider.*

– Ancak belirli alanlara ağırlık verilerek uygulanırsa ekonomik açıdan anlamlı olabilecek destekleme alımları ve taban fiyatları politikaları, oy kaygularıyla "Her istiyene ver" şekline dönüşüp, siyasi amaçlara hizmet etmektedir.

– Gerek KİT'lerin açıkları, gerekse tarımsal üretimin subvansiyonlarla devlet kasasından beslenmesi, para basma makinalarına çok iş düşürmekte ve sonuçta enflâsyon devlet eliyle körüklenmektedir.

– Burjuva partileri Antika sermayenin yükünü bir türlü sırtlarından atamadıkları için, spekülâtif, kapkaççı alanları ve tarım kesimini etkiliyecek vergi sistemleri getirememektedirler. Dolayısıyla verginin büyük oranını ücretliler ve maaşlılar vermektedir.

– Türkiye'nin üretim yapısındaki çarpıklıklar nedeniyle bir türlü kazanamadığı döviz, Tahtakale Piyasası'nda, gümrük kapılarında ve milyarlık kaçakçılık olaylarında erimekte, ama devlet yine kendi içine işlemiş bulunan bu mekanizmaları denetliyememektedir.

– Devlet, Osmanlı geleneği ile herşeyde söz sahibi olmak adına, 600 yıllık bürokrasisini Modern kapitalist işleyişin önüne hep bir engel olarak çıkarır; verimin düşmesine, maliyetin artmasına neden olur.

Böylece özetlemeye çalıştığımız bu ekonomik işleyiş: sürekli bir istikrarsızlık, döviz darboğazı, düşük üretim, muazzam boyutlara varan enflâsyon ve iflâs sonuçlarını doğurur; yoksul yığınlar pahalılık ve işsizlik altında ezilir; ekonomi ancak dışarıdan yapılan şırıngalarla ayakta durabilir hale gelir; sağlanan borçlar verimli alanlarda kullanılmadığı için yeni yükler durumuna girer.

İşte böyle bir ortamda verilen Muhtıra ile seslerini daha net duyuran Finans-Kapitalistler, kendilerine temel olarak iki hedef seçmişlerdi: TEFECİ-BEZİRGAN SERMAYE İLE OLAN ÇELİŞKİNİN ve FİNANS-KAPİTAL İLE DEVLET SINIFLARI ARASINDAKİ GELENEKSEL ÇATIŞMANIN SON MUHTIRA'NIN AÇICILIĞINDA VE CESARETLİ BİR ATILIMLA KESİNCE KENDİ LEYHLERİNE ÇÖZÜME UĞRATILMASI...

Bu "çözümler", buhranın günümüzdeki nedenlerine yönelik olduğu kadar, Finans-Kapital düzeninin geleceği açısından da zorlanmakta ve bu yönü ile de bazı temel dönüşümleri içermektedir. Ekonomik hedefler: KİT'lere özel teşebbüs gibi çalışma imkânının tanınması, fiyatların serbest bırakılması, bu işletmelere verilen Merkez Bankası kredilerinin ve açıktan yapılan subvansiyonların yok denecek seviyeye indirilmesi ve nihayet aşırı istihdamı önliyecek önlemlerin alınması; tarımsal alanlara yapılan kaynak aktarmalarının gerek taban fiyatları politikaları, gerekse kredi politikaları ile asgari düzeye indirilmesi; fiyat kontrol komiteleri kaldırılarak, serbest fiyatlarla resmi fiyatlar arasındaki farkın karaborsacıya, stokçuya gitmesi yerine doğrudan sanayiciye gitmesinin yolunun açılması; yine sanayicilerin ihracattan sağladıkları dövizin büyük oranda kendi kullanımlarına bırakılması... Yabancı sermaye bundan böyle Türkiye'de daha rahat at oynatabilecektir. Varolan kısıtlamalar da kaldırılarak, hemen bütün alanlar yabancı sermayeye açık bir hale getirilecektir. Çok şikâyet edilen "Bürokrasi" artık bütün yolların Turgut Özal'a bağlanması ile önemli bir darbe yemiştir. Çıkartılmaya çalışılan Vergi yasasının muhtevası da bütün bu önlemleri tamamlayıcı nitelikte-dir...

Yeri gelmişken, Finans-Kapitalce oynanan çok ince, geleneksel bir oyunun üzerinde durmakta fayda vardır: dikkat edilirse, Ecevit iktıdarında başlıyan ve büyük bir hızla sürdürülen "Stokçuluk ve Karaborsa ile Savaş" kampanyası en güçlü dönemini yaşamaktadır. Ekonominin işleyişi içinde hiç durmadan üreyen ve palazlanan, kayıtsız ve vergisiz çalışan, kaynakların büyük bir kısmına elkoyup üretim dışına çıkartan kesimler bütün kötülüklerin anası olarak lânse edilmektedir. Özellikle aşırı enflâsyon ortamının

kışkırttığı ve önemli boyutlara ulaşan bu spekülatif faaliyetler, devamlı olarak lânetlenmekte, büyük sermayenin yayın organlarından, televizyon haberlerinin baş köşelerine kadar kötüleme kampanyasına hedef tutulmaktadır.

Kuşkusuz bunun Finans-Kapital açısından objektif nedenleri vardır. Ancak bizim için, doğrudan sisteme karşı mücadele edenler için, sorunun önemli olan yanı, egemen sınıf ve zümreler arasındaki bu tepişmede "Taraf olma" tehlikesidir. Finans-Kapitalistler, Tefeci-Bezirgân sermayenin aldığı payı "Gayrı-meşru" ilân ederek, doğrudan sömürüyü meşrulaştırmaya çalışıyorlar. Böylece, Finans-Kapitali güçlendirme ve giderek daha hızlı sermaye birikimini sağlama politikalarının, yani devalüasyon, zamlar, fiyatların serbest bırakılması, işçi çıkarmaları gibi doğrudan sistemin bütününden gelen uygulamaların ezdiği halkın tepkisini toplumsal destek haline dönüştürebilmenin yollarını zorluyorlar. KISACASI, TOPLUMSAL MUHALEFETİ SİSTEMİN BÜTÜNÜNE DEĞİL, "çağdışı" KALMIŞ BİR KESİMİNE KARŞI YÖNLENDİRMEYİ AMAÇLIYORLAR.

Bütün bunlar Finans-Kapitalin antika sermayeye karşı, kendisini halkın önüne bir alternatif gibi sürüşüdür. İşte "Vurguncu ve soygunculara savaş" sloganları bunun için atılıyor. Yokluklar, kuyruklar, büyük fiyat artışları, vurgun ve spekülasyon, yani halkın acısını en somutça duyduğu olgular, aracı ve tefecilerin "Günahı" olduğuna göre, sevap yani bolluk ve refah bir umut halinde de kalsa Finans-Kapitale kalıyor.

Yeniden konumuza dönersek: yukarıda anlattığımız 1 Ocak Kumandanlar Muhtırasının açtığı yoldan 24 Ocak 1980'de Turgut Özal tarafından ilân edilen önlemler, açılış töreni

Ecevit'e yaptırılan Ekonomi-Politika'nın, Ecevit iktıdarının yapısı dolayısıyla gündeme sokulmayan aksaklıklarının da giderilerek, pekiştirilmesi ile olmuştur.

Şimdi bu noktada, gelişimin 12 Eylül'e vardırılış nedenlerini daha net kavrıyabilmemiz için, bu politikaların dünkü uygulayıcısı AP ve onun en büyük siyasal desteği MHP'yi kısaca gözden geçirmeyi uygun buluyoruz. Bu bakış, 24 Ocak tedbirlerini gündeme sokan ba partilerin devreden çıkarılmalarının açıklanması bakımından da önem taşımaktadır.

ADALET PARTİSİ'NE KISA BİR BAKIŞ

Doğrudan konumuz açısından yaklaşırsak, AP bir "MUHTIRA PARTİSİ"dir. Bu, Demirel'in her iktıdar döneminde bir muhtıraya muhatap olmasından dolayı pratikten çıkardığımız bir sonuç değildir. AP'nin bir muhtıra partisi oluşu kuramsal bir kaçınılmazlıktır. Çünkü bu parti, temsil ettiği sınıf ve zümreler nedeniyle, hem yapı olarak, hem de uyguladığı Ekonomi-Politika ve siyaset metodları ile her zaman ordunun tepkisini çeken bir niteliğe sahiptir. 22 aylık Ecevit iktıdarında – ki *en az Demirel dönemi kadar bunalımlı* bir devreydi – 1 Ocak muhtırasının ve 12 Eylül darbesinin gündeme sokulmayıp Demirel'e karşı yapılması, bir rastlantı değil, âdeta *sosyal bir zorunluluktu. Tabii* burada, ABD Emperyalizmi ve onun uşağı faşist generallerce nihai hedefe varmak için yapılan zamanlamayı hiç bir zaman gözden kaçırmamak gerektir.

AP, 27 Mayıs sonrası Demokrat Parti'nin bir devamı olarak kuruldu. Siyasi arenaya çıktığından bu yana Türkiye'deki (Finans Kapital + Tefeci-Bezirgân) düzenini temsil

eden, bu sınıf ve zümrelerin siyasi egemenliğinin aracı olmuştur. Ne var ki, aynı nedenle, sistemin özündeki Antika-Modern sermaye çatışmasını da bünyesinde taşımaktadır. Dolayısıyla, Sosyo-Ekonomik yapıdaki bunalımın derinleştiği her momentte, parti de kendi içinde çalkantılara, hatta bölünmelere sahne olmaktadır.

AP, bir yanıyla büyük toprak ve mülk sahiplerine, eşraf, ağa ve ayan zümresine dayanır: bu özelliğiyle Antika ilişkileri kullanarak yığınsal bir taban oluşturur; İdeolojik olarak bu zümrelerin eğilimlerine uygun bir şekilde ilkel "Moskof düşmanlığı" ve İslâmiyet temaları işler. Diğer yandan, ekonomik planda temel tercihi – düzenin akışına uygun olarak – Finans-Kapital yanındadır. Bu nedenle kalkınma politikasını özelde AET içinde varolabilmenin koşullarına göre çizer. Çünkü Finans-Kapital'in uzun dönemli talepleri bunu gerektirmektedir. Ama gerek Türk ve Kürt kcylülüğünün büyük sermayeye oy tabanı edilmesi bakımından, gerekse parti içindeki antika sermaye temsilcilerinin ağırlığı nedeniyle uygulanan Ekonomi-Politikalar, özellikle kaynak dağılımı konusunda sorun yaratır. Türkiye Kapitalizmi, kendisinin *büyüme eğilimini* ve yeniden üretimini bile zor karşılamaktadır. Bir de buna, artığın önemli bir kısmına elkoyan, ama onu üretken olmayan alanlara yatırıp âtıl eden antika sermayenin olumsuz etkisi eklenince, sistemin sık sık derinleşen buhranlarla karşılaşması kaçınılmaz olmaktadır.

AP'nin Tefeci-Bezirgân sermaye ile böylesine içli-dışlı oluşu nedeniyle, Demirel iktıdarları ordunun genel bir huzursuzluk içine girmesine yol açmaktadır. 1970 yılında ekonomik bunalım derinleşince, Demirel bunalımı aşmanın yolunu: Finansman, Emlâk Vergisi Kanunu gibi özünde

antika sermaye vuruşu olan önlemlerde bulmuştu. Buna bir tepki olarak AP'den 41 milletvekili koptu ve Demokratik Parti'yi kurdu. Böylece bir anda Demirel iktıdar edemez oldu. Bunalım yine partilerle aşılamamış ve gündeme çok iyi hatırladığımız 12 Mart ordu müdahalesi girmişti. Ordu, düğümü, AP'nin Finans-Kapital kanadı ile birlikte çözdü. 12 Mart dönemi, bilindiği gibi, yoğun bir faşist baskı ve zulüm dönemi olurken, bir yanıyla da Türkiye Finans-Kapitalinin en hızlı geliştiği, tekelleşmenin en yoğun olduğu bir aralığı kapsar.

Çeşitli çıkar gruplarını bünyesinde barındıran MC iktıdarları, ekonomik sorunların üzerine Finans-Kapital taleplerini tam olarak yerine getirerek gidemediği ve uyguladığı politikalarla ekonomik bunalımı derinleştirdiği gibi, siyasi olarak da ordu müdahalelerini kışkırtıcı bir işlev görmekteydi. Nitekim, İkinci MC'nin yıkılışı ve Ecevit'in 1978 yılı başlarında iktıdar oluşu tam bir müdahale olayı oldu. Devlet, 11 ler mekanizması ile, kendisini yıprattığına inandığı MC'yi alaşağı ederek, Ecevit'i iktıdara getirdi. AP'deki Finans-Kapital kanadının (özellikle eski Demokrat Partililerin) bir Üçüncü MC'ye karşı çıkışı, MC'lerin orduyu kışkırtıcı yapısından gelen çıkmazı yakalamış olmasındandır. Adalet Partisi, ikili yapısından gelen dezavantajlarına rağmen, Türkiye'nin siyasal arenasında önemli ve etkin yeri olan bir partidir. Bu partinin bünyesindeki çalkantılar ve çözülmeler önemli siyasal sonuçlar doğurur. İşte bu yapısı ile AP, 24 Ocak tedbirlerini gündeme sokacak, ama neticede bu gidişe bir iç muhalefeti de yaratacak bir yapıya sahipti. AP, 12 Mart öncesinde olduğu gibi, 12 Eylül öncesinde de, müdahalelerin uygulıyacağı ekonomik tedbirlerin çerçevesini çizdi, yürürlüğe soktu ve neticesini alamadan yine devre dışı bırakılmak kaderiyle başbaşa kaldı.

MHP'YE KISA BİR BAKIŞ:

1960 Politik Devriminin – çok kısa bir süre için de olsa – Finans-Kapitalin dışında tavır alması, Finans-Kapitali Ordu müdahalelerine karşı stratejik önlemlere zorladı. 27 Mayıs sonrası Sosyalist ideolojinin, Demokratikleşmenin de etkisiyle hızla taraftar toplaması ve Gençliğin sosyalizme sahip çıkması, "Müdahale geleneği"ni daha da tehlikeli bir boyuta soktu. Bu süreçte Finans-Kapitalin aldığı stratejik önlemlerden biri de: Vurucu Gücün âni ya da beklenen baskınlarına karşı ve yükselen Devrimci Mücadeleye bir önlem olarak Milliyetçi Hareket Partisi (MHP)yi teşkilâtlandırmak oldu. MHP'nin ortaya çıkışındaki temel neden budur. Dikkat edilirse, CKMP'den MHP yaratılırken, 1940'lardan beri sicillenmiş ırkçı faşistlerin attığı ilk adım Milis tipi örgütlenme hazırlıkları oldu. Böylece büyük sermaye, Türkiye içindeki Vurucu Güç gerçeğini kendine göre yorumlıyarak hayata geçirmiş ve toplumsal altüstlüklerde kullanabileceği bir gayrı-resmi yedek güç oluşturmaya soyunmuştu. Ünlü Komando Kampları'ndan son dönemin Ülkü Ocakları'na kadar uzanan çizgi böyle çizildi. Bu strateji uygulanırken, MHP ideologları olayın altını teorik olarak *doldurmayı da* ihmal etmediler.

Vurucu Güç olayının derinlerinde Göçebe Barbar gelenek-görenekleri yatar. Orta-Asya, Türkçülük ve Turancılık "teori"leri, bu tarihsel gerçeğin ideolojik kılıfı olarak inşa edilmiştir. Ne var ki, "Türklük", yani Orta-Asya göçebeliği: "Çok-Tanrıcılık", İslâm diliyle söylersek: "Dinsizlik"-tir. Bu nedenle, MHP vurucu güç teşkilâtlanmasını inşa sürecinde iken, ilk ideolojik açılımı "Şamanizm" ile yapmıştır. Ancak Şamanizm salt vurucu güç örgütlenme sürecinde ideolojik boşluğu doldurabilmiştir. Ama neticede,

Türkiye toprağında varolmaya çalıştığı için, MHP kısa süre içinde "İslâmiyet"i kabul etmiştir. Milis tipi teşkilâtlanma MHP'nin varoluşunda nasıl ilk adım olmuşsa, "Kitle Partisi" olmaya doğru ilk adım da "İslâmiyet" ile atılmıştır.Gerçekten de MHP son seçimlerde aldığı 1 milyon oyu, İslâmiyet meselesini Vurucu Güç olgusuyla sentez edebilmesine borçludur. Türkeş, Faşist hareketin bir yanına "Bozkurt"u oturturken, diğer yanına da "İslâmiyet"i almıştır.. "Hedefimiz Turan".. Vurucu Gücü teşkilâtlar; "Rehberimiz Kur'ân".. Yığınla bağ kurar.

Kuşkusuz sadece lâfla Kitle Partisi olunmaz. Bunun için bir de Sınıf gereklidir. Gerçi yukarıda da belirttiğimiz gibi, MHP'nin ipleri doğrudan Finans-Kapitalin elindedir. Ama kitlelerle bağ kurmaya yetmemektedir bu. Din istismarı ve Anti-Komünizm ile kurulacak yığın bağları ve Faşist milislerin derlenebileceği bilinçsiz, işsiz, bunalımlı gençlik potansiyeli düşünülürse, MHP'nin yerleşebileceği bölgeler, henüz küçük üretimi aşamamış, kapitalist ilişkilerin geri olduğu, etnik ayrımların kolaylıkla körüklenebileceği tutucu yöreler olabilirdi. Buralarda geriliğin ve gericiliğin en önemli nedeni ise, Tefeci-Bezirgân sermayedir. Tefeci-Bezirgânlık dehşetli Anti-Komünisttir. *Tefeci-Bezirgânlık İslâmiyeti* Anti-Komünizmle birlikte yığınların başını bağlamada silâh gibi kullanır. Ekonomik, Politik ve İdeolojik olarak Türk ve Kürt köylüsünün hayat *damarlarını elinde tutan bu sınıf*, uyanışın ve devrimci teşkilâtlanmanın bilinçli, güçlü ve son derece teşkilâtlı bir düşmanıdır. İŞTE MHP YIĞIN TEŞKİLATLANMASINI BU EZEL-EBED GERİCİ SINIFIN GÜCÜNE DAYANARAK YAPMIŞTIR. MHP'ye kan ve güç veren bu olgu, aynızamanda bu partinin en büyük zaafını da yaratır. MHP, bir yanıyla Tefeci-Bezirgânlığa dayandığı ânda, önü alınmaz bir yapısal çelişkinin içine düşer. Çünkü

diğer yanı, esas can damarı Finans-Kapitale bağlıdır. Ve en önemlisi, MHP bunalım momentleri için teşkilâtlandırılmıştır. Böyle momentler ise, bilindiği gibi, Antika ve Modern sermaye arasındaki çelişkinin en fazla yoğunlaştığı ve bunalımdan çıkışın Antika sermayeye vuruşla mümkün olabileceği zamanlardır. Öyleyse:

1- Bunalım döneminde Ordu vurunca, MHP'nin vurucu gücü açıkta kalır.

2- MHP'nin Din istismarı yapması ve bir yanıyla Tefeci-Bezirgânlığa dayanması, Ordunun lâiklik geleneği ve Antika sermaye düşmanlığı ile ters düşer.

3- Finans-Kapital'in Antika sermayeye vuruşu, Partiyi dayandığı ve yığınla temasını sağlıyan güce karşı boş düşürür.

Yukarıda da açmaya çalıştığımız bu yapısıyla MHP, Finans-Kapital için daima yedekte tutulmaya değer bir teşkilâtlanmadır. Ve Türkiye'deki herhangi bir Devrimci ayaklanma ya da BAAS tipi bir kalkışmaya alternatif Vurucu Güç olarak yeri sağlamdır. Bu nedenle MHP'nin geri çekilmesi, kapatılması ya da şu veya bu iktıdar tarafından "baskı" altına alınması taktik bir sorundur. Nitelik itibarıyle, ismi değişerek bile olsa, böyle bir güce Türkiye Finans-Kapitalinin ihtiyacı ileriki dönemlerde daha çok kendini gösterecektir.

Bugünkü Faşist yönetimin illegal, daha önce 12 Mart rejiminin açıktan açığa akıl-hocalığını yapan Feyzioğlu ve arkadaşlarının yeraldığı Cumhuriyetçi Güven Partisi'ne de kısa bir bakışı, konumuzun anlaşılırlığı açısından uygun bulduk.

CUMHURİYETÇİ GÜVEN PARTİSİ:

Yukarıda Finans-Kapitalin müdahaleci geleneğe karşı aldığı önlemlerden söz ederken, bu önlemlerden bir tanesinin Kadroculuğun CİA ajanlarını harekete sızdırmak olduğunu vurgulamıştık. CGP işte bu noktada gündeme gelir.

Bilindiği gibi CGP olağanüstü dönemlerin "BAŞBAKANLAR" partisidir. Bu özelliği, Finans-Kapitalin, MHP gibi, ama ondan ayrı bir muhtevada ve başka görevler için yedeklediği bir parti olmasından gelir. CGP, 1960'larda işe Sosyalizm ile başlıyan, 1970'lerde santral görevi ile gençliğin ihtilâlci öfkesini Cuntacılara altlık yaparak Finans-Kapital değirmenlerine taşıyan ve bugün de geçmişteki "Hizmet"lerinin rantını yiyen İlerici maskeli CİA ajanlarının mevzilendiği bir partidir. Devletin gizli güçleri içinde önemli yerler tutmuştur ve görevini aksatmadan yürütmektedir. Özellikle eski MİT Başkanı faşist Nurettin Ersin kanalıyla Milli Güvenlik Konseyi yutturmacası içinde temsil edilmektedir.

CGP, Ecevit'in siyaset sahnesinde boy göstermesi ve CHP yönetimine gelir gelmez bu çizgiyi partiden tasfiye etmesiyle birlikte, siyasi olarak gerileme dönemine girmiştir. Ama, 1978 yılında Ecevit'in iktıdar edilmesiyle başlıyan ve 12 Eylül faşist darbesiyle noktalanan ve bu darbeden sonra gelişen olaylarda "Konsey"in illegal akıl-hocası olarak gerek Feyzioğlu ve gerekse onun çevresindekiler "Planlama" görevi yapmaktadırlar.

Özetlersek:

CGP ve Turhan Feyzioğlu: önce Ecevit'in 1978'de iktıdar

olma döneminde hararetli destekleyicisi olmuş, CHP iktidarı Finans-Kapital doğrultusunda adımlar atmaya başlayıp kendine oy veren yoksul yığınlar karşısında itibar kaybetmeye başladığı ân gemiyi ilk olarak CGP ve Feyzioğlu terketmiştir; ondan sonra AP azınlık iktıdarını dışarıdan desteklemiş ve ancak AP ile onun dışarıdan destekçisi olan MHP ve MSP'nin, yapıları gereği, kendilerinin gündeme soktukları 24 Ocak Ekonomik Tedbirleri'ni sonuna dek götüremiyeceklerini önceden kestirmiş ve illegal hazırlık içinde bulunan Faşist Paşalarla birlikte hareket ederek, 12 Eylül'e doğru ortamın gelişmesi ve geliştirilmesi plânının kilit mekanizma ve kişilerinden olmuştur. Partinin Genel Başkanı Feyzioğlu'nun 12 Eylül darbesi sonrasının kurulacak hükümetinde Başbakan olması düşünülmüş, ancak Cunta içindeki çeşitli dengeler nedeniyle o dönem için bu girişimden vazgeçilmiştir. CGP bugünkü hükümetin içinde etkin bir güçtür. Ve "Konsey" ile Ecevit arasında zaman zaman alevlenen tartışmalar, ileride Ecevit'in tasfiye edildiği bir CHP'ye, bir yanıyla Feyzioğlu ve kadrosunun, diğer yanıyla da Kemal Satır ve kadrosunun çeşitli yollarla tekrar sahip çıkabilmesinin Faşist Paşalara hazırlatılan bir plâtformudur.

Yazımızın birinci bölümünü sonuçlandırmadan önce; Türkiye'de uzun süre Büyükelçilik yapmış Amerikalı Robert Commer'in 12 Eylül Darbesi ile ilgili açıklamasından bir bölümünü aktarmayı konunun özü açısından uygun bulduk:

"Askerler beni şaşırtan bir tutumla serbest pazar ekonomisini onayladılar. Bu çözüm genç ve yetenekli uzmanlarca Demirel'e önerilmişti. Bunlar acı ilâçlardı. Bu programı Demirel hiçbir zaman uygulayamazdı. Çünkü gerekli kanun-

ları çıkartacak Meclis çoğunluğu yoktu. MGK Turgut Özal'a yerinde kalmasını, hattâ Başbakan Yardımcılığı vererek daha yetkili yere gelmesini söyleyince, bundan çok etkilendim. Çok isabetli bir iş oldu. 12 Eylül olmasaydı bu program ile ilgili önlemler alınamazdı. Bu konuda Generallerin payı çok büyük oldu." (YANKI, Sayı 534).

Evet, 1978 yılı devlet içinde organize edilmiş bir müdahale ile Ecevit'in iktıdar edilmesiyle başlıyan ve Kahramanmaraş olayları sonucu ilân edilen kısmi Sıkıyönetim ile tırmandırılan, 14 Ekim ara-seçimlerini takiben Demirel azınlık hükümetinin iktıdar olması ve "1 Ocak Kumandanlar Mektubu" ile ikinci aşamaya sıçratılan ve "24 Ocak 1980 Tedbirleri" ile son şekli verilen gidiş, – ABD'li Commer'in dediği gibi, – "ÇOK İSABETLİ BİR İŞ OLDU. 12 EYLÜL OLMASAYDI BU PROGRAM İLE İLGİLİ ÖNLEMLER ALINAMAZDI." ana görüşü çerçevesinde, 24 Ocak 1980 tedbirlerini uygulamak için gerekli: toplumsal muhalefeti susturulmuş, parlamentosu feshedilmiş, yargı organları kukla durumuna çevrilmiş, İşçi Sınıfının demokratik ve ekonomik örgütü DİSK'in kapatıldığı ve sendika liderlerinin ve onbinlerce Türk ve Kürt devrimci, yurtsever ve demokratının işkence ve hapishanelere sokulduğu ve katledildiği, siyasal partilerin kapatıldığı bir ortam olan 12 Eylül 1980 Faşist Darbesi ile taçlanmıştır.

Şimdi, fırsat ellerine geçmişken, "Modernleşme, Çağdaşlaşma" yutturmacası altında Faşist Diktatörlüklerini kalıcı kılacak tüm tedbirleri alıyorlar. Her gün yeni bir kanun çıkartıyorlar. 27 Mayıs Politik Devrimi ve 1961 Anayasası ile elde edilen tüm özgürlükleri ve hakları tek tek ortadan kaldırıyorlar. Faşist Darbeyi gerçekleştirdikleri günden

itibaren en ücra belediye ve kasabalara kadar yeni yöneticiler atamaya başladılar. Bu atamalar hızla en yetkili ve etkili makamlara kadar tırmandırıldı, tırmandırılıyor. Devlet kuruluşları emekli General, Albay vs.lerle donatılıyor ve idare askerleştiriliyor. Dün, Devlet ve Finans-Kapital kurumlarının kapılarında ve benzin istasyonlarında Güvenlik Amirliği ile yetinen ve yetindirilen emekli subay ordusu, yeni yem boruları ile palazlandırılıyor.

İkinci Bölüm

GENELLİKLE ORTA-DOĞU'DA ORDU MÜDAHALELERİ

Yazımızın ikinci bölümünde, 12 Eylül Faşist Darbesinin niteliğinin daha açık kavranabilmesi için, hem tüm Orta-Doğu ülkelerinde Sosyo-Ekonomik bunalımlar sonucu gündeme kendiliğinden giren askeri müdahaleler ile karşılaştırmasını yapacak, hem de bu karşılaştırmayı özelde 27 Mayıs, 12 Mart ve 12 Eylül platformuna indirgeyip konuyu açmaya çalışacağız.

27 MAYIS:

27 Mayıs 1960 öncesi yıllar, Türkiye'nin bunalım dönemlerinden biridir. Demokrat Parti (DP) iktıdarını dışa bağımlı enflasyonist para ve yatırım *politikası, finansmanların* dışardan borçlanma yoluyla sağlanması dolayısıyla, yapılması gereken ödemelerin yine ancak borçlanmaya dayandırılabilmesi, bunlara tedbir olarak getirilen yüksek oranlı 1958 devalüasyonu, ekonomiyi aşılması zor bir bunalıma soktu. DP iktıdarı Parlamentodaki ağırlığına dayanarak ekonomideki bunalımı Anti-Demokratik uygulamalarla aşmaya çalışınca, iktıdardan hoşnutsuzluk yaygınlaştı.

Hoşnutsuzluk en büyük yankısını her zaman olduğu gibi yine KIŞLA ve ÜNİVERSİTE'de yaptı. Gerçekte Kışla ve Üniversite arasında organik ve örgütlü bir bağ olmamasına rağmen, geleneksel ortak karakterleri nedeniyle tepkileri aynı oldu. Devlet bunalıyordu. Devleti kurtarmak gerekiyordu. Üniversite, öğrenci ve hocasıyla sokağa döküldü. Ordu, halkın özlemleri doğrultusunda Demokrasi diyerek geldi. Ordunun halkın özlemleri doğrultusunda gelmesinin sembolü, yapılan 1961 Anayasası oldu. 27 Mayıs: "ÜRETİCİ GÜÇLERİ, YANİ: İŞGÜCÜ İLE TEKNİK GÜCÜ ENGELLEYEN ÜRETİM İLİŞKİLERİNİ (DOMUZUNA SÖMÜRÜ VE SOSYAL HAKLARA BASKI DÜZENİNİ) AZ-ÇOK DÜZELTTİ. CİNAYET SAYILAN (SOSYALİZM) EĞİLİMİ 27 MAYIS ARDINDAN AZ ÇOK BİLİNCE ÇIKTI."

Burada bizim göze batırmak istediğimiz ana nokta şudur: 27 Mayıs 1960 askeri harekâtı Finans-Kapitalin dışında organize edilmiştir ve bir BASKIN ve İSYAN karakteri taşımaktadır. Orta-Doğu ülkelerinde sıkışan Sosyo-Ekonomik yapıları bir kılıç darbesiyle açıp, neticede en örgütlü sınıfın açılan bu kapılardan geçmesini sağlayan GELENEKSEL ÇÖZÜM'e uygun bir müdahaledir:

"27 MAYIS dendi mi, gözönüne hemen 9 SUBAY olayı gelir. 9 Subay olayı, 27 Mayıs'ın başarısız bir provasıdır. 1960 Devrimini yapanlar, 6 yıldan beri nasıl canlarını dişlerine takarak ihtilâl hazırladıklarını söylerler. Demek, ihtilâl hazırlığı 1954 yılı, tam Vatan Partisi'nin kurulduğu yıl başlamış.

1957 yılı, ihtilâlci 9 Subay ile Vatan Partililer Harbiye'de tutuklandıkları zaman, birbirlerinden tüm habersizdiler.

Vatan Partililer mi, 9 Subay mı daha çok işkence çektiler? Kestirilemez. Vatan Partililerden, 7-8 ay geceli gündüzlü gün ışığı görmiyen, karanlık mezar darlığında hücrelerinde, sağlam dişlerinin peynir gibi kırıldığını görenler oldu. Vatan Partisi de, 9 Subay da beraat ettiler.

Bu paralellik, başka birçok bakımlardan Vatan Partisi ile 9 Subay olayları arasında uzar gider. Ne var ki, paralel, hiçbir yerde birbirlerine değmiyen çizgiler oldu. Değmemekle de kalmadı. 9 Subay, kendilerinden sonra gelen hareketlerce afaroz edildi. Vatan Partisi de öyle: kendisinden sonra gelen hareketlerin afokonunu kaldırdı, durdu.

9 Subay olayı, 27 Mayıs'ın alabildiğine küçük modeli olmaktan çıkmadı. 9 Subay dendi mi, gözönüne şu manzara gelir:

Genç Subaylar, içlerinden birinin hanımını evden gezmiye göndererek toplanırlar. Toplandıkları ev, Vatan Partisi Genel Başkanının evi ile şaşılacak kertede yanyana, aynı kıyıda sallanan iki eski konaktan biridir.

Genç Subaylar, geceyarısından sonra geç saatlere dek DP Hükümetini nasıl devireceklerini görüşürler. İçlerinden başkan seçerler. Tutulacak Stratejik ve Taktik bütün davranışları incelerler. Kuvvet hesapları, durum muhasebeleri ayrıntılarına dek tartışılır. İhtilâlin hemen her problemi karara bağlanır. Karşılıklı sadakat, namus, şeref ve ihtilâle bağlılık yeminleri edilir.

Daha düşünülecek bir şey kaldı mı? Hayır. Düşünülenleri uygulamaktan başka hiçbir eksik kalmamıştır. Evel Allah, şu zalim, gerici, memleketi uçuruma götüren DP Hükümetini devirmek yolunda herkes sözbirliği etmiştir. İşbirliği tamamdır. Sabah olmadan, kem göze görünmeksizin, işlerin başına gidilmek üzere kalkılır. Sarmaşılarak helâllaşılır.

Ayrılınır. Kapıya doğru yürünür.

Eşikten dışarı adım atılacağı anda, ihtilâlcilerden birinin ansızın aklına gelip soruverir:
— Pekiy, arkadaşlar. Bu alçak Hükümeti devirdik demektir. Silâh gücü bizde. Ordu iktıdardakileri sevmiyor. Bir vuruşta yıkacağız. Yalnız ihtilâl başarı ile sonuçlanır sonuçlanmaz ne yapacağız?

Herkes şaşırarak birbirlerinin yüzlerine bakar.

Öyle ya. İktıdardaki düzeni devirmekten kolayı yok. Devrilince yerine yeni, daha iyi bir düzen kurmak gerekmez mi? İyi veya kötü, yıkılacak düzenin yerine nasıl bir düzen konulacaktır?

Genç subaylar, işte onu hiç akıllarına getirmemişlerdi.Bunun akıllarına hiç gelmediğini de ancak, son ayrılık dakikasında içlerinden yalnız bir kişicik farketmişti! Bir dünya yıkacaktık. Ama nasıl bir dünya yapılacağını düşünmemiştik.

Bu durumu anlatan İhtilâlci subay, ayaküstü iki üç saniye bakışıldıktan sonra her evlinin evine ve köylünün köyüne gittiğini söylüyor. Bir daha da, o son dakikada akla esen o münasebetsiz sorunun açılmadığı kendiliğinden anlaşılıyor.

Kızkulesi karşısında, Vatan Partisi Genel Başkanının belki de derin uykulara daldığı yıkkın eski yalının kapısı önünden geçen genç subaylar, yollarına o azm-ü-rezm ile gittiler. İçlerinden kimileri daha önce tutuklanıp Harbiye zındanına atılmış Vatan Partililerden habersiz tutuklandılar.

Tutulmıyanlar 27 Mayıs'ı yaptılar. Yaptıktan sonra farkettiler ki, Hükümeti devirmekten kolayı yokmuş. Asıl güç olan şey, devrilenin yerine hangi hükümetin, hangi düzenin geçebileceğini bilmektir.

"HÜKÜMET", "DÜZEN" demek İ K T I D A R demektir. Politikada "İktıdar": büyülü, mistik bir küçükburjuva "bilim kategorisi" değildir. Doğrudan doğruya, şartsız kayıtsız ve yalnız SOSYAL SINIF egemenliği demektir. Özünde ondan başka hiçbir şey değildir. Bilimin nesnel ve somut verisi budur.

SINIF EGEMENLİĞİ çok kez SINIF DİKTASI (Tehakkümü) ile karıştırılır. Bunu özellikle en şöven olan Finans-Kapital karıştırır. Maksadı açıktır: Fahişenin kendisini namuslu göstermek için bütün mahalleyi fuhuşla suçlayışı clağandır. Finans-Kapital de, kendi kimi "DEMOKRATİK" maskeli sınıf diktatörlüğünü açıklıyanları Dikta ile suçlar.

İktıdar ne zaman TEHAKKÜMDÜR? Bir avuç sömürücü azınlık, çoğunluğu aldatma veya zorla kendi oyununa getirirse, o zaman tehakkümdür. İster Faşist, ister Demokrat olsun, Finans-Kapital hiçbir vakit çoğunluğu sömürmekten cayamaz. Finans-Kapital iktıdarı her zaman tehakkümdür.

Modern Toplumda burjuva tehakkümüne karşı çıkan tek İKTIDAR alternatifi: Proletarya Sosyalizmidir. Proletarya da azınlıktır. Ama SÖMÜRÜCÜ bir sınıf değildir ve kendisinin sömürüden kurtulması için, yeryüzünde hiç kimsenin SÖMÜRÜ ve dolayısı ile de tehakküm altında kalmaması gerektiğine inanır. Onun için, daha ilk adımında, Finans-Kapital tehakkümüne karşı bütün köylü, esnaf, aydın tabakalarını, hattâ burjuva liberallerini ve bütün insanlığı çağırır.

27 Mayıs Devrimcileri bu çok aşırı basit gerçekliği akıllarına getirmeden bir İKTIDARI devirdiler. Devrilen Finans-Kapital iktıdarı mıydı? Açıkça oydu. 27 Mayısçılar öyle sanmadılar. "KİŞİLERİ" devirdiklerine inandılar. O kişi kuklaları oynatan SINIF'ları görmediler.

Öylesine görmediler ki, iş başa düşünce: Devirdikleri adamların halkı kandıran sömürme aygıtlarını ve avadanlıklarını yerden kaldırıp, yapma solunumla dirilttiler. Ve iktıdarı bu Finans-Kapital dikta araçlarına kendi elceğizleriyle teslim etmeyi, dünyanın en akılcıl işi saydılar.

Geri kalan her iğrilti veya doğrultu ayrıntıdadır. 27 Mayıs ayrıntılar içinde boğuldu. İktıdarı teslim ettiği öteki yedek Finans-Kapital ekibinden ummadığı tepki ve tekmeleri yedikçe şaşakaldı. Genç 27 Mayısçılar bu aldanışlarında ayıplanamazlar. 40 yıllık iktıdar tilkisi ve kafası içinde 40 tilki yatan CHP bile o ince işin farkında görünmüyor. Demirel'e karşı Bayar'ı, yahut Ecevit'e karşı Feyzioğlu'nu sahneye çıkarmakla bir "düzen değişikliği" olabileceğini sanıyor.

Aşağıdaki satırlar, biraz acele olarak 5 yıl önce kaleme alınırken, yalnız o temel yanıltıyı somut örneklerle vermiye çalışmıştı. Hâlâ, sağda solda bu İKTIDAR konusunun karıştırıldığı görülünce, "eski" satırların bir işe yaraması düşünüldü. Bir sözcüğüne dokunmaksızın, çırpınan yeni kuşağa bir daha sunulur.

Kimi eksik gedikleri, sıcağı sıcağına bağışlansın. Daha eleştiricil ilgiye kapı açabilir kanısındayız.

AMERİKA'NIN KUKLALARI VE UŞAKLARI

27 Mayıs ihtilâlinin anılarını, yapanların ağzından heyecanla dinledik. En son GÖLGEDEKİ ADAM, acıklı 27 Mayıs ve sonrası olaylarını bir başka açıdan aydınlattı.

27 Mayıs sabahı, ihtilâlciler iktıdardaki DP hükümetinden değil, Amerika'nın araya karışmasından korkuyorlardı:

...arada, resmi veya gayrı resmi gelen haberlere göre ihtilâl:

iktıdara nefes dahi aldırmadan tam bir başarı ile sonuçlanmıştı. İktıdarın bir yere sığınarak kendisine artık Amerikaları yardımcı olarak çağırması bahis konusu değildi." (D.Seyhan: GÖLGEDEKİ ADAM, 31.5.1966)

Demek Türkiye'de DP İKTIDARI değil, AMERİKAN KARIŞMASI mühimdi...

O atlatılınca, ihtilâlciler Türkiye'nin en yetkili ulu görevlileriydiler. Herkesin istediğinden âlâ "MİLLET KADERİNE HAKİM" bulunuyorlardı. Şimdi ne yapacaklardı?

Ellerinde sosyal SINIF pusulası yoktu. Anadan doğma DEVLETÇİ yetişmişlerdi. Devlet bütünüyle ellerinde idi. İstediklerini yapabilirler miydi?

Her Devletçinin kalemine doladığı bütün meseleleri ortaya atabilirlerdi. Ancak o meselelerin sosyal sınıf açısından çözüm yolları açık değildi.

İLK ADIMDA PANİK

Sınıf pusulasızlığı yüzünden, iktıdar, ihtilâlcileri âdeta paniğe uğrattı. Net belirli bir davranış yerine, herkes başının derdine düştü. D.S. yazıyor:

"İhtilâlin geçici Anayasası yapılıp Komitece kabul edilinceye kadar, hiç kimse yarınından emniyet duymadığı için, bilhassa ilk 15 gün zarfında ihtilâlciler kendi gelecek stratejilerinin derdine düşmüşlerdir" (Keza)

Ulu GÖREVLİLER eğer Türk milletini önlerinde yuvarlak bir bilmece-bulmaca gibi görmeyip de, oradaki sosyal sınıf münasebetlerini olduğu gibi kavrıyabilselerdi: tutacakları yanı daha ilk adımı atarken bilirler ve o yana yönelirlerdi.

Onlar DP'yi "MEŞRU YOLDAN İKTIDARA GELMİŞ" sayıyorlardı: yâni, DP'ye oy verenlerin ne yaptıklarını bilerek oy verdikleri İPOTEZİNE inanmışlardı.

Menderes sonradan "MEŞRUİYETİNİ YİTİRMİŞ"ti: onlar da Menderes'i alaşağı edince mesele kalmamıştı. Herşey kendiliğinden tıkırına girecekti. Bütün mesele ihtilâlcilerin ne olacaklarına kalıyordu.

FİNANS-KAPİTAL VE İŞÇİ SINIFI

Oysa DP iktıdarında, Türkiye'yi ve cihanı sarmış Finans-Kapital adlı bir sosyal sınıf bölümünün TEHAKKÜMÜ vardı. DP Finans-Kapitalin teşkilâtıydı; Menderes onun senbolü idi. Senbolün kalkması, ne cihanda Emperyalizmi, ne Türkiye'de onu destekliyen Tefeci-Bezirgân EŞRAF ve AJANLAR topluluğunu eli-kolu bağlı bırakamazdı.

Türkiye'de bir İşçi Sınıfı vardı. Finans-Kapitalin TEHAKKÜMÜNDEN hiçbir yararlığı bulunmıyan, durumu ve çıkarı Finans-Kapital ile hiçbir noktada uzlaşamıyacak olan, yerli Finans-Kapital yalanlarına en az aldanabilecek bulunan ve en çabuk UYARILABİLEN, en kolay, en geniş teşkilâtlanma kaabiliyeti ortada duran halk yığınımız İŞÇİ SINIFIMIZDI.

Ezilen, soyulan Türk milletinin önüne: Sömürmenin her biçimini kökünden ve kesince gidermiye hazır bulunan İşçi Sınıfı tutulup geçirilebilseydi, o zaman ulu görevlilerin tereddüt ve telâşına yer kalmazdı. "KENDİ GELECEK STRATEJİLERİNE", yâni can kaygusuna düşmezlerdi. "SOSYAL SINIFLAR STRATEJİSİNE" bel bağlarlardı. Böyle hallerde KURMAY nitelikleri en iyi stratejici olmalarını sağlıyabilirdi.

Öyle olmadı. İhtilâl başarı ile sonuçlanır sonuçlanmaz, devrimciler iğneli fıçıya düşmüş çocuğa döndüler. İşte en ulu görevliydiler, ama yuvarlak "REFORM, DEMOKRASİ, KÜLTÜR" gibi sözcüklerin kendilerini hangi görevle nereye iteceğinde şaşırıyorlardı.

İlk akıllarına gelen, ÜNİVERSİTE cankurtaran simidine sarılmak oldu. "BİLİM" tanrısı önüne kılıçlarını adadılar. Üniversite ise, kendilerinden daha "MUHTAC-I HİMMET BİR DEDE" idi; "NERDE KALMIŞ GAYRIYE HİMMET EDE!" İhtilâlle şoke olmuştu. Bir avuç genç üniversiteliyi, Uzak-Doğu Kore'sindeki "ÖĞRENCİ AYAKLANMALARI" örneğine kimin için ve nasıl sığdıracaklarını bilmiyorlardı.

Her şey oluruna bırakıldı. En ampirik "AKIL VE SAĞDUYU", "battı balık yan gider" oldu.

(Dr.H.K.: 27 MAYIS VE YÖN HAREKETİNİN SINIFSAL ELEŞTİRİSİ; 1970, s.163-169).

Müdahalenin yapıldığı ilk ânda Cumhurbaşkanından Başbakana, Başbakandan Bakanlar Kuruluna, Bakanlar Kurulundan Valilere ve Belediye Başkanlarına ve Sıkıyönetim Komutanlarına kadar en yetkili devlet sorumlularını Yassıada'ya tıkacak kadar "tavırlı" olmasına rağmen, yukarıki alıntıda çok açıkça belirtildiği gibi, ellerinde Sınıf pusulası olmaması ve de İşçi Sınıfı adına hareket eden eğilim ve teşkilâtlanmaların müdahaleyi yönlendirecek kertede güçlü ve teşkilâtlı olamamaları nedeniyle, Finans-Kapital, zaman içinde 27 Mayıs devrimcilerini kendi sınıf potasında eritip gütmesini bilmiştir. Ancak geçen uzun zamana rağmen, 27 Mayıs Politik Devrimi ve onun getirdiği 1961 Anayasası, bugünkü askeri diktatörlüğün, bütün olayların nedeni olarak

gördüğü ve tüm kurumlarıyla değiştirmeyi amaçladığı hareket ve anayasadır.

Yukarıki özellikleriyle 12 Eylül askeri darbesinden kesin çizgileriyle ayrılan 27 Mayıs sonrasındaki olayların gelişim çizgisini incelemeye devam edecek olursak, aradaki fark daha net olarak ortaya çıkacaktır.

27 Mayıs baskınının şaşkınlığını üzerinden atan Finans-Kapital, ilk tedbir olarak İsmet İnönü'nün Başbakan, böyle zamanların Geçiş Partisi olan CHP'nin de iktıdar olmasını gerçekleştirdi. (Bu konu yazının başında CHP konusu işlenirken incelenmiştir.) Ve çatışma: "Gitmeli - Kalmalı" çerçevesinde alevlendi. Finans-Kapitalin eğilimi olan "Gitmeli" tezi, Ordunun kalışının sistemde yaralar açabileceği korkusuna dayanıyordu. 27 Mayıs'ın Finans-Kapitalce kısa sürede amacından saptırıldığını gören 14'ler, "Biz devrimi bunun için mi yaptık, kalalım, devam edelim." deyince, bir gecede evlerinden ve kışlalarından alınarak soluğu Türkiye dışında aldılar.

14'lerin tasfiyesi ile "Asilerin" temsilcisi Ordu dışına düşmüş, böylece bir BAAS örneği de önlenerek, Ordu hiyerarşisi Finans-Kapitalin yanında kalmış oldu. (Kuşkusuz 14'ler olayı bir doğal tepkiyi temsil etmekteydi. 14'ler içinde bu tepkiden yararlanmaya ve siyasi hesapları doğrultusunda kanalize etmeye çalışan Türkeş, bu doğal tepkinin içinde sayılmamaktadır.)

22 ŞUBAT ve 21 MAYIS İHTİLAL TEŞEBBÜSLERİ :

21 Mayıs 1963'te Kurmay Albay Talât Aydemir'in öncülük ettiği ihtilâl teşebbüsünün kökenleri buraya dayanır.

14'ler Ordu dışına düşünce, Ordudaki ordu gençliğinin tepkisini bu kez Talât Aydemir ve Fethi Gürcan teşkilâtlandırmaya başladı.

27 Mayıs Politik Devriminin iğdiş edilmesine karşı bir tepki olarak gelişen hareket 1962 yılının 22 Şubat'ında başarısız kaldı. Bir yıl sonra 21 Mayıs'ta, özellikle Kara Harbokulu öğrencilerine, Ankara dışından getirilmiş birliklere ve kursiyer subaylara dayanarak ve emekliye sevkedilmiş subaylara resmi elbise giydirilerek yeniden teşebbüse geçildi. Bu da başarısız oldu.

Gerçekten de Aydemir harekâtı, tarihsel olarak başarılı olma şansını yitirmişti. Bir kere 27 Mayıs ile sistemde varolan sıkışıklık açılmış, bu tür vuruşların en önemli kaynağı kurumuştu. 21 Mayıs, Ordu müdahalelerinin geleneksel misyonunu yerine getirecek şekilde "ÇAĞRILI" olmadığı bir göreve koştu. Diğer yandan, Ordu hiyerarşisini yanına alamadığı gibi, Devlet Sınıfları geleneğinin devlet içindeki en önemli temsilcisi olagelmiş İsmet Paşa iktıdardaydı. Ve devletin isyancı güçleri İsmet Paşa'yı yenilgiye uğratamadı.

NE VAR Kİ 21 MAYIS, DEVLETİ KURTARMAYA DEĞİLSE BİLE, BAŞKA BİR MİSYONA ÇAĞRILIYDI. TARİHSEL DEVRİMCİLİK TALAT AYDEMİR VE FETHİ GÜRCAN'IN ŞAHSINDA MAĞLUP OLURKEN, AYNI KARAKTERİN SOSYALİZME ULAŞACAĞI BİR DÖNEMİN KAPILARI AÇILIYORDU. HAPİSHANEYE DEVLETİ KURTARMA KAFASI VE YAPISI İLE GİREN İKİ DEVRİMCİ, HÜCRE DUVARLARINA VE ANILARINA, AYNI YAPISIYLA FAKAT BU KEZ DEVLETİ YIKMANIN İDEOLOJİSİNİ, SOSYALİZMİ KAZIYARAK

DARAĞAÇLARINA GİDERKEN, ADETA GENÇLİĞİN SOSYALİZMLE BULUŞMASINI SEMBOLLEŞTİRİYORLARDI.

12 MART:

Üstüste gündeme giren askeri müdahale girişimleri ve 27 Mayıs Politik Devriminin getirdiği demokratik ortam ve sanayileşmedeki atılımla birlikte, İşçi Sınıfının nitelik ve nicelikçe gelişimindeki hızlanma, Sosyalist birikimin daha geniş boyutları ile açığa çıkması, toplumdaki demokratikleşme özlemlerinin de bir ifadesi durumuna gelen TİP'in kurulması ve bu kuruluşa gençliğin en ileri kesimlerinin de katılması ile kısa zamanda büyük gelişmeler göstermesi, Finans-Kapitalin gelişen olaylar karşısındaki rahatsızlığını ileri seviyeye ulaştırdı. 27 Mayıs Politik Devrimi, Türkiye'nin egemen sınıf ilişkilerinde temelli dönüşümler sağlıyamadı. Sağlıyamazdı da. Bu durum, zamanla dayanmak zorunda kaldığı sınıf ve zümrelerin bizzat 27 Mayıs'ın yarattığı kısmi özgürlük ortamını sistemlice yok etme sürecine girmesine olanak verdi. Finans-Kapital daha rahat gelişme ve sermaye biriktirme özgürlüğü istiyordu, hepsi o kadar! İşçi Sınıfının ekonomik ve demokratik mücadelesinin gün geçtikçe daha da yükselmesi, Sosyalizmin daha da geniş boyutlarda tartışılmaya başlanması ve özellikle genç kuşaklar tarafından yığınlar halinde benimseniyor oluşu, Finans-Kapital + Tefeci-Bezirgân ortaklığının duruma geleneksel zor yöntemleriyle, ama bu kez sivil silâhlı güçleri de seferber ederek müdahale etmesine yol açtı: MHP teşkilâtlandırıldı.. (Yazının ilk başlarında sıraladığımız, 27 Mayıs sonrası gelişen olaylar karşısında, Finans-Kapitalin aldığı stratejik tedbirlerden biridir bu. Konu MHP bölümünde incelenmiştir.)

İKİNCİ TEDBİR: CHP içinde Ortanın Solu parola ve davranışının gündeme sokulması oldu. (Bu tedbir de, CHP bölümünde detaylı bir şekilde incelenmiştir).

ÜÇÜNCÜ TEDBİR: Bu stratejik tedbir ise, gerek yazımızın bu bölümü, gerekse 9 Mart - 12 Mart olaylarının altında yatan düğümün çözülmesinde bize yol gösterici olacak olan: ORDU MÜDAHALELERİNİ BAAS ÇİZGİSİNDE, YANİ BAZILARININ "RADİKAL" DİYE İSİMLENDİRDİĞİ TARZDA KULLANMA EĞİLİMİNDE OLANLARIN İÇİNE "İLERİCİ, DEVRİMCİ MASKELİ" CİA AJANLARININ SIZDIRILMASI TEDBİRİDİR.

Bu stratejik tedbirin ilk aşaması olarak, KIŞLALARINDA ve 27 MAYIS'IN İLK GÜNLERİNDE duydukları heyecan ve tepki dolu düşünce ve davranışlarını Avrupa'nın renkli başkentlerinde üzerlerinden salıveren ve geçen zaman içerisinde çeşitli metodlarla kuşatılan 14'lerin Türkiye'ye dönmelerine müsaade edildi. Bunların bir kısmı: Türkeş Er Taşer - Baykal ve Numan Esin (bu her yerde oynama kıvraklığına sahiptir) CKMP'ye; konumuzu oluşturan: Orhan Kabibay - İrfan Solmazer - Orhan Erkanlı da CHP'ye girerek, tekrar siyasete atılmış oldular. Sonradan Feyzioğlu CHP'den ayrılıp Güven Partisi'ni kurunca İrfan Solmazer de bu parti içinde yerini almıştır.

1965 seçimleri, 27 Mayıs Politik Devriminin iktıdardan uzaklaştırdığı DP'nin her bakımdan devamcısı olduğunu alenen iddia eden AP'nin seçimleri kazanması ve iktıdar olmasıyla sonuçlandı. AP'nin iktıdara geldiği günden itibaren, gerek 27 Mayıs'a, gerekse onun getirdiği 1961 Anayasası'na karşı düşmanca bir tavır içerisine girmesi derin bir hoşnutsuzluk ve siyasal bunalım yaratırken, diğer yandan 1960 öncesine benzer dış borçlanmaya

dayanan ve elde edilen yardımın "Plan değil, pilâv" parolası gereği egemen zümreler içerisinde her isteyene saçılması ekonomik bunalımı da üst seviyeye ulaştırmıştı. AP iktidarının izlediği bu Ekonomi-Politika, toplumda artık müzmin hale gelmiş İşsizlik ve Pahalılığı daha da arttırdı. Grevler hızla tüm fabrikalara yayıldı. Yoksul Türk ve Kürt köylülüğünün toprak işgalleri hızla yaygınlaştı. Toplumdaki bu huzursuzluk, Üniversite ve Ordu içinde kıpırdanışlar ve teşkilâtlanmalar tarzında yansıyordu. Türkiye aşağı yukarı 1960 öncesinin şartlarını yaşamaya başlamıştı. Ancak çok önemli bir farklılık vardı: Sınıf mücadelesi 1960 öncesine karşılık büyük bir boyut kazanmıştı. Ve gençlik kendiliğinden de olsa Sosyalizmden yana tercihini koymuştu. Ancak TİP'in ideolojik ve yapısal zaafları nedeniyle, yığınlar halinde Sosyalizme akan gençlik kontrol edilemiyor ve toplumda gelişen, İşçi Sınıfının, Türk ve Kürt yoksul köylülüğünün demokratik ve ekonomik mücadelesi partinin kurmayığında geliştirilemiyordu. Dev-Genç tüm atılgan ve yürekli militanları ile grevlerde, toprak işgallerinde, mitinglerde Türk ve Kürt halklarıyla omuz omuza mücadele veriyordu. Ancak partisiz bir mücadelenin yarattığı tüm hastalık ve zaafları da beraberinde getirerek... İşte bu çıkmaz, Devrimci Gençlik gruplarını, kendini PARTİ yerine koymak ve kendi stratejisini kendi yazıp uygulamak yanılgısına doğru hızla savurdu. Ve ortam her çeşit SİYASET ÇAKALI'nın kolaylıkla cirit atabileceği bir vasata doğru sürüklenmiye başladı.

AP'nin gerek 27 Mayıs Politik Devrimine, gerekse onun ürünü olan 1961 Anayasası'na karşı takındığı düşmanca tavır (bu arada bir AP Milletvekilinin – Reşat Özarda – içkili bir gazinoda subaylara küfretmesi) Ordu içinde büyük huzursuzluklara yol açıyordu. 27 Mayıs 1960'larda Kara Harbokulu öğrencisi olan, özellikle yüzbaşı ve binbaşılar arasın-

da kıpırdanmalar görülmeye başlandı. Ve bu kıpırdanmalar giderek kısa bir süre içinde gizli ihtilâl teşkilâtlanmalarına dönüştü.

Diğer yandan ise, 1968'de, Abdülhamit özlemcisi gerici BUGÜN gazetesinin Hava Harbokulu öğrencileri hakkındaki yayınına, Deniz Harbokulu ve Subay Taburu ve donanmadaki genç subay ve assubayların sert bir bildiri ile cevap vermesi ve 1969'da devlet içinde ve dışında teşkilâtlanmış Türkeşçi Faşist çetelerce Devrimci Gençler üzerine yoğunlaştırılan silâhlı saldırılar üzerine, Emperyalizme uşaklık edenlere UYARI ÖZÜ taşıyan bir başka bildiri yayınlamaları ile kendini göstermeye başlıyan DEVRİMCİ ORDU GENÇLİĞİ HAREKETİ, kısa zamanda Hava ve Kara Harbokulları içinde de yaygınlaştı. Ve Askeri Tıbbıyeliler içinde yeşeren Devrimci Hareketlerle mücadele içinde birbirini buldu. Bu hareket her bakımdan bugüne kadar alışılagelmiş gizli ihtilâl teşkilâtlanmalarından ayrı bir öz ve heyecanla dolu idi.

İşte böyle bir ortamda, Finans-Kapital'in üçüncü Stratejik tedbiri olarak öne sürdüğü, "Devrimci maskeli" CİA ajanlarının BAAS tipi örgütlenmeler ve Devrimci Gruplar içine sızma uygulaması, senelerce sabırlıca yaratılan birikimin üzerine kâbus gibi çökmeye başladı. Bu kişilerin 14'ler olarak, Ordu gençliği üzerinde bıraktıkları "İhtilâlci" bir imajı vardı. Bu imaj, AP iktıdarının 27 Mayıs'a ve 1961 Anayasası'na karşı takındığı düşmanca tavır neticesinde, daha da kuvvetlenme fırsatı buldu. İşte bu ortam, bunların, yukarıda açıkladığımız Ordu içinde kurulmaya başlanan ihtilâlci teşkilâtlanmalarla kısa zamanda kontaklanmaya girmelerine yetmişti.

Aralarında yaptıkları işbölümüne göre, Orhan Kabibay:

Kara Kuvvetleri, Numan Esin: Hava Kuvvetleri, İrfan Solmazer de: Devrimci Gençlik Grupları ve özellikle DEV-GENÇ ve DEVRİMCİ ORDU GENÇLİĞİ hareketi ile ilişki kurma görevini üstlendi. Bunların yaptıkları "İttifak" teklifi, tüm devrimci grupların katıldığı ve 12 Mart mahkemelerinin iddianamelerinde "DİKMEN TOPLANTISI" olarak geçen toplantıda ele alındı. Toplantıda THKP-C temsilcileri böyle bir ittifaka itiraz ettiler.(FAKAT ZAMANLA GELİŞEN OLAYLAR GÖSTERDİ Kİ, BU İTİRAZ, DAHA ÖNCEDEN HAVA KUVVETLERİ BÜNYESİNDEKİ TEŞKİLATLAR İLE BİRLİKTE CUNTAYA VERİLEN KABUL SÖZÜNÜN ÖRTÜLMESİ VE SAKLANMASI İÇİN YAPILMIŞTIR. TOPLANTIYA KATILAN DİĞER HİÇ BİR GRUP 9 MART GECESİNDEN HABERDAR EDİLMEDİĞİ HALDE, İTİRAZCILAR SİLAHLARI İLE BİRLİKTE HAVA KUVVETLERİ KARARGAHINDA HAZIR VAZİYETTE BEKLEMİŞLERDİ. ÜZERİNDE ÇEŞİTLİ DEDİKODULAR YAPILAN BU OLAY BÖYLE BİLİNE). Ve tüm Devrimci gruplar asgari müştereklerde birleşerek, kendi inisiyatifleri haricinde gelişen böyle bir gerçekliği "İŞÇİ SINIFI ADINA" yönlendirebilmek "amacı" ve "niyeti" ile ve aynı zamanda yapılacak darbe neticesinde İşçi Sınıfı ve Yoksul Köylülük adına elde edilecek demokratik ve ekonomik mevziler ve haklar açısından, ve:

"Reform olanaklarından yararlanmak: yığınları eğitmeyi sağlıyorsa, sömürü tehakkümünü yıpratıyorsa, işçi hareketini devrim yönünde güçlendiriyorsa: GEREKLİ hattâ KAÇINILMAZ ve YARARLI olur. Manevra kaabiliyetine güvenen devrimci, yerinde atılış, bozgunsuz gerileyiş TAKTİĞİ'ni güder. Lenin'in dediği gibi: "UZLAŞMA YOK" parolası, "BİR ANARŞİST PALAVRASI"dır; "SARP BİR DAĞA ÇIKARKEN, ÖNCEDEN ZİGZAG

YAPMAMAYA, ARASIRA GERİLEMEMEYE, BAŞKA YÖNÜ DENEMEK ÜZERE SAPTANMIŞ DOĞRULTUDAN AYRILMAMAYA" yemin etmek "GÜLÜNÇTÜR".

(Dr.H.K.: OPORTUNİZM NEDİR?, 1970, s.24-25).

genel doğrusu ışığı altında ve diğer yandan hemen elde edilecek PRATİK hedefler olarak: hapishanelerde ve kaçak durumdaki Devrimci militanlara sağlanacak serbestlik ve darbe sonrası kurulması düşünülen "DEVRİM MUHAFIZLARI" teşkilâtında kilit noktalarda yer alma teklifinin kabulü neticesinde anlaşmaya varıldı. Buna karşılık Devrimcilerden istenilen: yapılacak her tür eylem ile Süleyman Demirel iktidarının Türkiye'yi idare edemediği izleniminin kamuoyunda yaratılması göreviydi.

İşte böylece, gerek: Ordu içindeki 27 Mayıs devamcısı olarak kendiliğinden geleneksel bir çizgide teşkilâtlanan, gerekse: Santral Komitenin ittifak masalıyla işin içine çektiği Devrimci Üniversite ve Ordu Gençliği guruplarının varlığı "9 MART OLAYI" diye bilinen gerçekliğin maddi tabanını oluşturdular.

Bu girişim, hiyerarşiye bağlı "Devrimci, İlerici maskeli CİA Ajanları"nın stratejik girdileri ile, 12 Mart Muhtırası provokasyonuna sıçratılmıştır. Diğer yandan ise, 9 Mart girişimi için, gerçekleşse bile uzun vadede tutunabileceği bir gerçeklik ve ortam yoktu. Çünkü: Proletarya Partisi kurmaylığından yoksun olarak, Grup çıkmazları içinde bulunan devrimcilerin yönlendirme görevini yürütemiyeceği açıktır. 1960'lardan sonra kendiliğinden Sosyalizm ile buluşan Gençliğin, Devrimciliğe sebep olan sosyal karakteri: 600 yıllık geleneğin mirasıydı.

ORDU MÜDAHALELERİ NEDİR?

1908 lerde Komprador Burjuvaziye, 1919'larda Müdafaa-i Hukuk Cemiyeti'nde teşkilâtlanmış Anadolu Burjuvazisine vurucu güçlük etmiş, 1960'larda sıkışan Finans-Kapital + Tefeci-Bezirgân düzenini Rönesansa uğratıp Finans-Kapitale AET'ye giden kapıları açmış gelenek, 1960'lardan sonra Sosyalizme soyundu. Ne var ki, sınıfsız devrimcilik: Jön Türklük ve Kuvayımilliye çizgisiyle devleti kurtarma gelenekliydi. Oysa Sosyalizm, Devleti kurtarmanın tam zıddına düşer. İşçi sınıfı iktıdarı, Burjuva Devlet mekanizmasını onarıp yeniden kullanmak bir yana, onu parçalamak anlamına gelir. Tarihsel Devrimciliğin Antika Sermaye düşmanlığından kaynaklanan bu Rönesansçı yapısı, ideolojik plânda Sosyalizme varınca, YAPI ile İDEOLOJİ arasında kendiliğinden doğan böyle bir çelişki içine girmiştir. Dün: "Hürriyet, Adalet, Müsavat" diyen, daha sonra "Bağımsızlık", daha sonra da "DP zulmüne Son" diyen karakter, yapıca bu tarihi momentlerin egemen sosyal sınıf eğilimlerine uygun düşüyordu. Ancak aynı yapı, Sosyalist ideolojiyi savunmayı ve döğüştürmeyi üstlenirken, nitelikçe *bir dönüşüme* uğrayamadı. İşte İşçi Sınıfının böyle bir müdahaleyi "yönlendirebilmesi" için, kendisi kadar modern bir sınıfın (Burjuvazi'nin) antitezi olarak, en az onun kadar *modern* ÖRGÜT ve DÖĞÜŞ BİÇİM ve PAROLALARI'na sahip olması lâzımdı. Oysa İşçi Sınıfı adına böyle bir yönlendirme görevi ile yola çıkan Gençliğe dayalı Sosyalistler, yukarıda da kısaca anlattığımız 600 yıllık İlkel Sosyalist gelenekli yapıları ile, bunu başaramazlardı. Esasen Finans-Kapital, böyle bir denemeye bile müsaade etmiyecek şekilde işi plânladı ve abandı. Ve 12 Mart Faşizmini tezgâhladı.

Özetlediğimiz olaylardan da kolayca anlaşılacağı üzere, 27 Mayıs ve 21 Mayıs baskınları, Vurucu Güç konusunda – Devrimcilere değilse bile – Finans-Kapitale çok şeyler öğretmiştir. Gerçi Finans-Kapital, 27 Mayıs'ta hareketi yönlendirmiş, 21 Mayıs'ta engelliyebilmişti ama, gelişen koşullar bu tür hareketleri gittikçe daha tehlikeli kılmakta idi. "Kendiliğinden" gelişen müdahale hareketleri, toplumda, özellikle 27 Mayıs'tan sonraki demokratikleşme ortamında yükselen ve genişliyen Sosyalist mücadelenin varlığı ve Gençliğin "belirleyici" rolü, Ordu gençliğinin bu süreçte hızla yerini alması ortamında kontrolü güç bir hale gelebilirdi. Dolayısıyla Finans-Kapital "Asilere" karşı çok yönlü önlemler almak yolunu zorlamıştı. İşte 12 Mart'ın yapıca ve geliş kanunları açısından 27 Mayıs'tan farklılığını ve 9 Mart girişimini ve iflâsını bu tedbirlerin ışığında ve neticesi olarak değerlendirmek ve yerli yerine oturtmak gerekir. 27 Mayıs'ın "kendiliğinden", yani Orta-Doğu'ya has geleneksel müdahalelere uygun bir nitelik taşıması ve ürünü olan 1961 Anayasası ile topluma kazandırdığı kısmi hak ve özgürlükler ve bunların neticesinde gelişen toplumsal olaylardan büyük bir huzursuzluğa düşen Finans-Kapital, CHP ve MHP konularının incelenmesinde ve yukarıki bölümde belirttiğimiz tedbirleri almış ve netice olarak ta: 12 Mart öncesindeki Ordu gençliği teşkilâtlanmalarının halkın özlemleri doğrultusunda hareket eden yanına karşı aldığı tedbirlerle 12 Mart Muhtırası'nı gündeme sokmuştu. 12 Mart'ın 27 Mayıs'tan ayrılan en önemli yanı budur. Tabii ki neticede her ikisi de toplumdaki Sosyo-Ekonomik sıkışıklığı aşmada en örgütlü sınıfa, Finans-Kapitale altlık olmuşlardır. Ancak gelişlerinin belirlediği bir özle yaptıkları siyasi ve sosyal uygulamalardaki farklılık kör bir gözün görebileceği kadar ortadadır.

Şimdi, yaptığımız genel karşılaştırma mantığı içinde 12

Eylül'e geçmeden önce: 12 Mart ile 12 Eylül arasında geçen sürede Vurucu Güç üzerinde alınmaya devam edilen yeni tedbirlerin incelenmesine devam edelim.

En son 12 Mart öncesi Ordu gençliğinin, yani Ordudaki isyancı geleneğin Sosyalizmle kontaklanması Finans-Kapital için önemli bir uyarı oldu. Ordu müdahalelerinin hiyerarşi dışına çıkması bu tehlikeyi daha da arttırabilirdi. Hem Orduyu egemen sınıfın emrinde – aynı Batılı hemcinslerinin elinde olduğu gibi – tam kontrollü bir araç durumuna sokmak, hem de müdahaleleri hiyerarşi içine sıkıştırmak için tedbirler alınmaya çalışıldı. Bunların en önemlisi: MİLLİ GÜVENLİK KURULU adı altında, bu amaca hizmet edecek bir kurumun yaratılması oldu. Burası sivillerle (Hükümetle) askerlerin harman olacağı bir platform olarak düşünüldü. Orduda özellikle Ordu gençliği üzerinde doğabilecek tepkileri derleyip toparlama ve başını bağlama mekanizması görevini yüklendi. Bu Kurul, müdahale geleneğinin Finans-Kapitale daha baştan altlık edilmesinin bir sembolüdür.

Bu iki darbe arasında, Finans-Kapital açısından müdahale geleneğinin stratejik olarak pasifize edilebilmesi için diğer bir tarihi fırsat ve tedbir de, daha önce CHP bahsinde incelediğimiz Ecevit olayı ile birlikte doğdu. Ecevit, "*Demokrasi ile Sanayileşme*" sloganı ve buna bağlı olarak temsil ettiği Antika sermaye düşmanlığı ile Finans-Kapital için biçilmiş kaftandı. Ecevit, Ordu + Bürokrasi ile Finans-Kapitali, Parlamento içi ile Parlamento dışını (12 Mart sonrasındaki Sosyo-Ekonomik ve Politik gelişme özelliklerinin de yardımıyla) şahsında sentez etmiş bir çizgi olarak ortaya çıktı. 22 aylık iktidarı döneminde bunalımın bütün boyutlarıyla derinleşmesine rağmen, son 1 Ocak 1980 Muhtırası ve 12 Eylül Darbesi'ne Ecevit'in değil de, Demirel'in muhatap alınmasının altında bu nedenler yatar.

Gerçekten de Ecevit, örneğin 1978'de iktıdara getirilişi ve Kahramanmaraş olaylarından sonra ilân edilen Sıkıyönetimle de görüldüğü gibi, iktıdar olduğu dönemlerde, Orduyu, temsil ettiği misyona uygun bir şekilde yönlendirebilmekte ve ona (Hükümetlere rağmen değil) "Hükümet emrinde" yol açıcılık işlevi yükletebilmekte idi.

Bu dönemde Ordudaki isyan potansiyelinin iğdiş edilmesine yönelik diğer tedbirlerin arasında en göze batanı kuşkusuz OYAK olgusudur. Bu girişim, Finans-Kapitalin Orduyu kendisi gibi Holdingci yaparak şirketleştirme ve ayrıca sağlanan maddi imkânlarla da "tatmin etme" operasyonunun bir parçasıdır.

Demek ki, Finans-Kapital, bu arada en önemli tedbir olarak her yanı ile avucunun içine aldığı Ordu hiyerarşisini MİLLİ GÜVENLİK KURULU adlı bir mekanizma ile daha etkili ve yetkili bir hale getirmiş ve bunları fiilen bir teşkilâtlanma içine sokarak daha işin başından uzun vadeli ve kendi güdümünde bir plân uygulamıştır. Bu arada, işin en kritik ve rizikolu dönemleri (hazırlıkları her bakımdan tamamlandığı için) Ecevit ve CHP ile geçilmiş ve ona uygulatılan bol zamlı ve devalüasyonlu, İMF'li, Dünya Bankalı politikaların sonucunda, 1979 ara seçimlerinde sessizce tasfiye edilerek AP Hükümeti dönemi tezgâhlanmıştır.

Dikkat edilecek olursa, *nasıl 12 Mart sonrasında uygulanan* Ekonomi-Politikanın özünü 1970'lerde (12 Mart öncesi) APiktıdarında Mesut Erez'in hazırladığı "1970 EKONOMİK TEDBİRLERİ" oluşturmuşsa, bugün yine AP iktıdarında Turgut Özal'ın hazırladığı "24 OCAK EKONOMİK TEDBİRLERİ", 12 Eylül sonrasının Ekonomi-Politikasının özünü teşkil ediyor. Adalet Partisi'ne, her iki askeri müda-

hale öncesi sistemdeki Sosyo-Ekonomik bunalımı aşmak üzere hazırladığı tedbirleri uygulamak nasip olmamıştır. (Bunun nedenlerini yazımızın içinde AP ile ilgili açıklamalarımızda anlattık.)

İşte bu çizgide AP ve yedeğindeki MHP tasfiye edilmiş, 12 Eylül Faşist Diktatörlük dönemine geçilmiştir. 27 Mayıs sonrasında etkin bir tarzda alınmaya başlanan ve 12 Mart ile devam ettirilen tedbirler, 12 Eylül ile tam meyvasını vermiş ve her yanıyla Finans-Kapitale bağlı, ABD emperyalizminin bölgedeki çıkarlarını uşak çizgisinde sonuna kadar savunacak Faşist Cunta tezgâhlanmıştır.

Peki, Faşist Kenan Evren'in, 6 Mayıs 1981 tarihli hırsız patronlu TERCÜMAN gazetesinde yayınlanan, TIME dergisine verdiği demeçte sıraladığı: "12 EYLÜL'DEN ÖNCE ÜÇ İHTİMAL GÖRÜLÜYORDU. BİR İÇ HARP ÇIKABİLİRDİ, SAĞ VEYA SOL İKTIDARI ELE GEÇİREBİLİRDİ VEYA ORDUNUN DAHA KÜÇÜK RÜTBELİ SUBAYLARINDAN BİR MÜDAHALE GELEBİLİRDİ." açıklamasındaki "Küçük rütbeli subay ve assubay" potansiyeli ne olmuştur? Nasıl bir düşünce ve davranış platformunda teşkilâtlanmış veya ele alınmışlardır?

Bu yazının yazarının ve içinde yeraldığı Devrimci Hareketin, "12 Mart öncesi" Partisiz yapılan (istediği kadar yönlendirme iddiası taşısın) İttifak girişimlerinden gerekli ideolojik ve yapısal dersi çıkardığından ve o dönemin üstünü örterek yeni yetişen Gençlik kuşaklarına gerçekleri gizleme taktik ve stratejisi gibi bir derdi olmadığından, bugün bu konuda gizli veya açık hiçbir hesabı yoktur. Çıkarılan "YOL" dergilerinde Kadroculuk meselesine ve onun her çeşit uzantısına karşı verilen ideolojik savaş ortadadır.

AYRICA, BU KONUDA BİZİ UYANIK BULUNMAYA SEVKEDEN EN ÖNEMLİ NEDEN ŞUDUR: BUGÜNE KADAR GEREK YAPISAL, GEREKSE İDEOLOJİK NEDENLERLE, DEVRİMCİ MÜCADELE İLE KADROCULUĞUN ARASINDA KALIN ÇİZGİLER ÇİZİLEMEDİĞİNDEN, HER DÖNEMDE UZAKTAN VEYA YAKINDAN KADROCULUĞUN ETKİSİNDE KALAN DEVRİMCİ MÜCADELE, KADROCULARIN M İ L L İ Y E T MESELESİNE YANAŞMADAKİ ŞÖVEN TUTUMUNUN DA ETKİSİ ALTINDA KALMIŞ VE KÜRT ULUSUNUN BAĞIMSIZLIK VE SOSYALİZM MÜCADELESİ ATLANMIŞTIR. İŞTE SENELERCE YAŞANILAN BU ÇIKMAZ, KADROCULARA KARŞI OLMA TAVRIMIZI BELİRLEYİCİ NEDENLERİN BAŞINDADIR. ESASEN SENELERİN OPORTUNİZMİ VE PASİFİZMİ İÇİNDE İZLENEN BU POLİTİKA NEDENİYLE KÜRT DEVRİMCİLERİNİN 1970 SONRASI TEPKİSİ, BAZI MİLLİYETÇİ YORUMLARA ALTLIK OLACAK TARZDA DÜŞÜNCE VE DAVRANIŞLARA DOĞRU SAVRULMALARINA YOL AÇMIŞTIR. BU DURUM, TÜRKİYE İŞÇİ SINIFININ İKTİDAR MÜCADELESİNDE İZLENECEK STRATEJİDE, KÜRT VE TÜRK DEVRİMCİLERİNİN ASGARİ VE AZAMİ NOKTALARIN TESPİTİNDE ORTAK BİR PLATFORM OLUŞTURMALARINA ENGEL TEŞKİL ETMEKTEDİR.

Bu konu ile ilgili düşüncelerimizin daha açık anlaşılabilmesi için, şu hususları belirtmek isteriz:

Osmanlı İmparatorluğunun tarihsel bir devamı olan Türkiye'de "Burjuva Düzeni" kurulurken, burjuvazi, geçmişin yadigârı sermaye biçimlerini, sınıf ve zümreleri kökünden kazıyamadığı gibi, aksine kendi geleceğinin garantisini

onlarla kenetlenmekte buldu. Kapitalizm, Türkiye'de, Ekonomik yapıyı olduğu gibi, Devleti de, Orduyu da, Gençliği de, velhasıl tüm toplumsal yapıyı Osmanlılıktan tam anlamıyla sıyırıp çıkartamadı. Osmanlılığın kalıntılarını yok edemedi.

Osmanlı devleti, derebeyileşmiş İslâm ve Bizans medeniyetlerini yıkan ve Askercil Demokrasi düzeni içinde yaşıyan göçebe savaşçılar tarafından kuruldu. Gerek altyapı (Toprak ekonomisi), gerekse üstyapı (Politik, Kültürel ve Ahlâki) ilişkileri, bu kuruluş aşamasının kendine has dinamiklerince belirlendi. Mülkiyeti (Padişaha bile değil) bütün Müslümanlara, tasarrufu üretmen köylüye ait toprakları sadece yönetmekten sorumlu olan DİRLİKÇİLER, kendi kurdukları devleti yüzlerce yıl kendileri yönettiler. Zamanla dört bölük haline gelen Devlet Zümreleri (Üniversite - Ordu İdareciler Maliyeciler), toplumun bütün ekonomik ve sosyal ilişkilerinde aktif güdücü role sahip olurken, geniş üretmen yığınları, zaman zaman parlayıp sönüveren isyanları dışında, Osmanlı'nın dediği gibi: "Reaya" (Güdülenler) olarak Dirlikçilerin idaresine uyar durumda kaldılar.

"Türkiye'de 4-5 yüzyıllık Osmanlı geleneği ve göreneği, Toprak ekonomi temeli üzerinde güdücü bir "SÜNUF-Ü DEVLET" örgütlemişti. Üretmen Halk, en başta ÇİFTÇİLER (Reâya: Güdülenler) adını alır, Güdücü Dirlikçilerin idaresine uyardı. Dirlikçiler (İlmiyye - Seyfiyye - Mülkiyye - Kalemiyye) adları ile dört "DEVLET SINIFI"nda örgütlenmişlerdi. 'MEMLEKET" onlardan sorulurdu. Türkiye, sinsi veya alevli bir bunalıma düştü mü, "DEVLET SINIFLARI" kaynaşır, öteki "SOSYAL SINIFLAR"dan sanki bağımsızmışça, "MEMLEKET"in alınyazısını çizmiye girişirlerdi.

Ancak "DEVLET SINIFLARI"nın sözde şahbazca bağımsızlıkları yüzeyde kalırdı. Onların girişimleri: Türkiye'nin sosyal yapısı yönünde belirleniyordu. Türkiye ORTAÇAĞ yapısında ise, Devlet Sınıflarının vurucu güç olarak getirdikleri çözüm ORTAÇAĞVARİ oluyordu. Türkiye, azçok MODERN ekonomi ve toplum ilişkileri içine girmişse, Devlet Sınıflarının vurucu güç olarak getirdikleri çözüm AZÇOK modernleşme yönüne gidiyordu. Böylece SON DURUŞMADA kesin sonuç, Türkiye'nin ekonomik ve sınıfcıl yapısına göre alınıyordu.

Bununla birlikte, "MEMLEKET" alınyazısında Devlet Sınıflarının, Tarihcil üretici güçlerden GELENEK GÖRENEK VURUCU GÜCÜ olarak oynadıkları rol ortadan kalkmıyordu. 1919-23 yıllarında KUVAYIMİLLİYECİ Kurtuluş Savaşı gibi, 1960 yılı 27 MAYISÇI düşünce ve davranışlar bunu tekrar tekrar açıkça ıspatladı. Herkezinde, sosyal sınıf eğilimleri, Devlet Sınıflarının VURUCU GÜCÜ ile kendilerine yol açıyordu. Bu vurucu gücün göze çarpan elemanları: eskiden SEYFİYYE ile İLMİYYE, sonraları: ORDU ile BİLİM diyebileceğimiz kurumlar oldu.

Bu, kimsenin üstünden atlıyamıyacağı bir gerçekliktir. Bu gerçeklik olumlu Tarihcil güçleri birinci plânda kollektif aksiyona götürür. Gerçekliğin TEORİK anlamı: hemen bütün geri kalmış ülkelerde (Osmanlı memleketi etkisiyle olsun, olmasın) her gün patlak veren PRATİK olaylarla bir daha belirtiliyor. "ASOSYAL", yahut "ANORMAL" bir olay ortada yoktur. Ortada, geri ülkelerin Ekonomik ve Sosyal gidişinde çıkmaza girmiş Sınıf İlişki-Çelişkilerini çıkmazdan kurtarıp, zembereğinden boşandıran bir gerçek VURUCU GÜÇ vardır.

Bu vurucu güç, Türkiye'nin MODERN yakın tarihinde, olumlu Modern GELİŞİM yönünde etken oldu ve oluyor.

Bir avuç FİNANS-KAPİTAL kodamanı Antika TEFECİ-BEZİRGAN sınıfı ile elele verip MEMLEKETİ korkunç sömürü ile satmaya kalkıştı mıydı, Vurucu Güçlerimiz HALK'tan yana çıkarak o gidişi göğüslemekten geri kalmıyor. O zaman, (Finans-Kapital + Tefeci-Bezirgân) ittifakı tezine karşı, gelenekçil ileri Vurucu Güçlerin halkla ittifakı antitezi gerçekleşiyor."

(Dr.H.K.: HALK SAVAŞININ PLANLARI; 1970, s.186-187).

Gerek: Gençliğin kendiliğinden devrimci mücadele içine atılmasını da yukarıda açtığımız sosyal karakter belirlediğinden (Yazımızın sonuç bölümünde inceliyeceğiz), gerekse: Kadroculuk olayı ve CHP muhalefeti ile çok yakından ilgisi olduğundan, yukarıda açmaya çalıştığımız orijinalitenin kavranması çok önemlidir. (Esasen, Yazımızın bütünü içinde ee aldığımız gibi, 12 Eylül, bu geleneğin bilincinde olan iç ve dış egemen güçlerin bu gelenek üzerinde uyguladıkları uzun vadeli stratejik tedbirlerin bir ürünüdür.) Kadroculuk ve Cuntacılık dediğimiz olay, Orta-Doğu ülkelerine has bu müdahale geleneğinin bir sınıf gibi ele alınıp üzerine "Radikal" Programlar inşa etmek olgusudur. Yani bu geleneğin "ACENTACILIĞI"na soyunmaktır. Devrimciler için tehlike, bir yanıyla bu olguya teslimiyet olduğu kadar, bir yanıyla da böyle bir gerçeklik ile onun "ACENTACILIĞI"nı ve "İDEOLOGLUĞU"nu yapan Cuntacıları birbirinden ayırdetmeme tehlikesidir. Dün de, bugün de (tabii Sosyo-Ekonomik gelişmenin getirdiği tüm boyutlar dikkate alınarak) varolan bu gerçeklik, İşçi Sınıfı devrimcileri tarafından, "Acentacılar" olmaksızın ele alınıp teşkilâtlandırılmalıdır. Öte yandan, yine bu konu ile ilgili diğer bir boyut ta şudur: Müdahaleci güçlerin varlığı

sadece Türkiye'nin bir özelliği değildir. Doğu ve Orta-Doğu hep âniden patlıyan isyanlarla "beklenmiyen" altüstlükler dünyası olagelmiştir. Birtakım güçler tarih sahnesine atılı-vermekte, sınıf çatışmalarının karmakarışık ettiği, ama sınıflarca bir türlü çözülemiyen düğümleri bir kılıç darbesiyle açmaktadır: Mısır'da Nasır, Yemen'de İmam Yahya, Sudan'da Numeyri'nin iktıdara gelişleri, Suriye ve Irak'taki BAAS darbeleri, Libya'da Albay Kaddafi liderliğindeki darbe, yüzlerce yılın Halk muhalefeti düşüncesi olan Şiilik temelinde yükselen İran İslâm Devrimi, son olarak Afganistan'daki krallığın yıkılması.. Bütün bunlar – yukarıda açmaya çalıştığımız platformda dikkatle gözlenmesi ve incelenmesi gereken – TARİHSEL DEVRİMCİ açıcı güçlerin harekete geçmesiyle ortaya çıkmış dönüşümlerdir.

Sözünü ettiğimiz ülkelerin bu orijinalitesi: GEREK SOSYALİST SİSTEM, GEREKSE EMPERYALİSTLER TARAFINDAN İZLENMEKTE VE DİKKATE ALINMAKTADIR. SOVYETLER BİRLİĞİ'NİN BAAS POLİTİKASI VE "KAPİTALİST OLMAYAN KALKINMA YOLU" BU SOSYAL GERÇEKLİK ÜZERİNE İNŞA EDİLMİŞTİR.

Vurucu Güç, belirli koşullar olgunlaştığında, bir gecede siyasi iktıdarı vurup düşürmektedir. Hareketin hangi yöne gideceği ise, öne geçen ve hareketi güden sınıfın kimliğine kalmaktadır. Bölge ülkelerinde İşçi Sınıfının ideolojik ve örgütsel plânda sosyal gelişimi etkileyip yönlendirebilecek düzeye varmamış olduğu açıktır. Bu noktada Sosyalist Sistemin güdücülüğü, sözünü ettiğimiz hareketlerin öncelikle siyasi olarak Sosyalist Sistem yanında yer almasına ve Anti-Emperyalist tavra girmesine yol açabilmektedir. Bu tür müdahaleler, üretim ilişkilerinde köklü dönüşümler sağlıyamamakla birlikte, siyasi anlamda Emperyalizmin

hareket alanını daraltmakta ve uluslararası plânda Sosyalist Sisteme yeni müttefikler kazandırmaktadır.

Ne var ki, bu hareketler, proletaryanın doğrudan öncülüğünde başarılamadığı için, oluşturulan yeni yapının, kendisiyle birlikte birçok sorunu da beraberinde getirdiği açıktır. "KAPİTALİST-OLMAYAN KALKINMA YOLU"nun önce Mısır ile başlıyan, sonra Irak ile devam eden ve en son Afganistan örneğine varan bunalımları, "İLERİCİ DEMOKRATLAR"ın hegemonyasındaki dönüşümlerin çıkmazı konusunda yeterli pratik dersleri vermiş olmalıdır. Ne var ki, bu "çıkmaz"ın doğru bir şekilde saptanması ve etkili teorik ve pratik önlemlerin alınması, bu ülkeler devrimcilerinin, öncelikle kendilerinden başlıyan ciddi ve sağlam bir otokritikleri ile mümkün olabilir. Çünkü bu tarz hareketlerin ve iktıdarların hayata geçmesi için gerekli objektif koşulları yaratan, sözkonusu ülkelerin tarihsel ve sosyal özellikleri olduğu gibi, bunlar bizzat Tarihsel Devrimci karakterlerini aşıp, işçi sınıfı ile sentezleşerek modern Sosyal Devrimci bir yapıya ulaşamamış devrimci hareketleridir de. Bu ülkeler devrimcileri, üzerlerine bu tarz politikaların inşa edilmeğe müsait olan yapılarını bilince çıkartamazlarsa, Sosyalist Sistemin uyguladığı politikaların sosyal ve ideolojik temellerini kavramaları ve doğru bir şekilde derinliğine eleştirmeleri mümkün olamaz. Bu nedenle, eleştiriye kendinden başlamıyan hareketlerin, "KAPİTALİST OLMAYAN KALKINMA YOLU"na karşı "İdeolojik mücadele" vermeleri boşuna çabadır. Ne teorik, ne de pratik bir fayda sağlamaz.

Öte yandan Emperyalistler de en azından Mısır örneğinden bu yana, sözkonusu sosyal gerçeklik açısından Orta-Doğu ve Afrika ülkelerinin yapı orijinalliğinin farkındadırlar.

Bu güçlerin "kendiliğinden" harekete geçerek, daha sonra belirli bir sosyal sınıfın güdümüne girdiği gerçeği, özellikle ABD'yi bu karaktere uygun politikalar geliştirmeye itmiştir. Ve bugün Pentagon bu konuyla yakından ilgilenmektedir. ABD için sorun, hareketlerin Sosyalist Sistem tarafından yönlendirilme ihtimaline karşı önlem almak ve mümkünse doğrudan yönlendirmektir.

İşte bu politikaların bilince çıkartılıp teorik çözümlemelerin yapılması, Türk ve Kürt devrimcileri için son derece güncel ve önemlidir. Çünkü Türkiye'deki devrimci çizgiler, yapıları gereği, ister istemez Cuntacılığa altlık olma kaderiyle başbaşadırlar. 12 Mart'a cesaretli ve dürüst bir yaklaşım, sorunun ciddiyetini hemen açığa koyar. Ancak bu, 12 Mart sonrasında, yukarıda da belirttiğimiz gibi, bütün açıklığı ile ele alınamamıştır. Eğer böyle olsaydı, dünün Ordu müdahalecilerinin, kaşarlanmış "İhtilâlci"lerin: dünkü "Hizmet"lerinin karşılığını sermayeye tahvil edip, tabanında büyük Anti-Faşist gençlik potansiyeli taşıyan grupların üzerine — yayıncılık yoluyla — oturmalarına izin verilmezdi. Oysa, 12 Mart Muhtırası'ndan, devrimci gençliği koçbaşı yapmış ve şâibeli olarak çıkanlar: 12 Eylül öncesinde devrimci ortamımızda yine at oynatabilmiş, yeniden gençliğe uzanabil*menin yollarını arama ve bulma* cesaretini gösterebilmişlerdir. Onlar bu cesareti kendilerinde bulabilmişlerse, önce devrimciler külâhlarını önlerine alıp düşünmelidirler.

Yazımızın ikinci bölümünü sonuçlandırmadan önce, bugün, binbir dalavere ve soygun neticesi sağladığı geniş maddi imkânlarla Faşist Generallerin akılhocalığını yapan, Generalleri, bakanlıklarda köşebaşını tutmuş acentalarını, İstanbul vilâyetini, Kontrgerillâcı-rüşvetçi Şükrü Balcı'yı ve

İstanbul Emniyetçilerini kendi imkânlarından otlandıran Kemal Ilıcak'ın gazetesi TERCÜMAN ve diğer renkli Finans-Kapital basınında bu konuda çıkan yazılarından bazı bölümleri aktarmayı uygun bulduk. Bu aktarmalar, Karşı-Devrim cephesinin 27 Mayıs 12 Mart 12 Eylül değerlendirmelerini ortaya koyduğu kadar, Devrimci cepheyi de sanırız ciddi bir otokritiğe doğru itecektir.

"27 MAYIS - 12 MART - 12 EYLÜL ÜZERİNE

Herkes bilir ki 27 Mayıs hareketinden sonra Türkiye'yi komünizm belâsı sarmıştır. 27 Mayıs hareketini Ordu, gerçekten iyi niyetle ve "kardeşi kardeşe kırdırmamak" için yapmıştı. Amma bunlar o zaman da Orduya akıl hocalığına kalktılar, iyi niyetleri istismar ettiler. Demokrasi ancak sola açılmakla olur buyurdular. Her fikre hürriyet verelim dediler. Ve Türkiye'nin jeopolitik durumunu düşünmeden, kendinden başka hiç bir fikre aman vermiyen Marksizme bile kapıları açtırmak istediler. Memleketin en sevilmiş politikacısını ve Kıbrıs'ta Türk bayrağının dalgalanmasını diplomatik yoldan temin etmiş bulunan bir dışişleri bakanını astırdılar. Onlara isnad edilen fiillerin yüz mislini sonradan yapmıyan kalmadı amma çoğuna da bir şey olmadı. Olan millete oldu. "Ordu-Gençlik Elele" sloganının ne kadar uydurma olduğunu millet anlıyordu. Nitekim sonradan olan yine Türk ordusuna oldu. Türk gençliğine oldu. Harbiyelilere oldu. Jandarma Genel Kumandanına komünist gençler silâh çektiler.

Birazcık tarih bilen, birazcık sosyoloji okumuş hiç kimse iddia edemez ki, 27 Mayıs'tan bu millet kârlı çıkmıştır. Eğer öyle olsaydı şu son 20 senedir fırtınaya tutulmuş eski bir kadırga gibi, devlet gemimizin sarsılması nedendir?" (Ergun Göze; TERCÜMAN, 28 Mayıs 1981).

Bir mukayese yapmak gerekirse iki önemli olay arasında pek bâriz olarak şu ayrılıklar vardır:

1- 27 Mayıs ihtilâlini komünistler ve anarşistler candan benimsemişlerdir. Bütün aşırı solcular, ogünkü yöneticilerin etrafını almıştır. Sol gazeteler bir bayram sevincine bürünmüşler, günün iktıdarından büyük iltifat görmüşlerdir.

Aşırı solcuların girmediği, sızmadığı yer kalmamıştır. Hiç bir dönemde aşırı solculara bu kadar geniş kapılar açılmamıştır. Atatürk'ün Komünistlik aleyhindeki söz ve yazıları bu dönemde rafa kaldırılmış, bunları hatırlatanlara kötü gözle bakılmıştır.

Bugün Komünizm karşısında tam Atatürkçü görüş hâkimdir ve komünistler himaye edilmemektedir.

2- 27 Mayıs ihtilâlinde yüzbaşı, binbaşı, yarbay rütbesindeki Milli Birlik Komitesi üyeleri her yerde kendilerini generallere karşılatmışlar, onlara emir verir hale gelmişler ve Türk Ordusunda asırlardır süren rütbe silsilesini ve disiplinini sarsmışlardır.

12 Eylül'de tam bir kıdem ve rütbe zinciri hâkimdir. Disiplinin bozulmasına asla müsaade edilmemiştir.

3- Ani bir kararla Ordudan 8500 subay emekliye sevkedilmiştir. Bir general "Türkiye'ye atom bombası düşseydi bu kadar zayiat verilmezdi." diyerek, bütün tarihimizde görülmemiş böylesine bir tasfiye karşısındaki görüşünü açıklamıştı. "Eminsu" adı verilen bu kadroların ne kadar muzdarip olduklarını bizler çok iyi biliriz. Çünkü gazete idarehaleri bunların ziyaretleri ile çok dolup taşmaktadır.

Fâcia olan böyle bir olayı 12 Eylül harekâtında görmek imkânsızdır.

4- 27 Mayıs ihtilâlinde çok hilâfı hakikat beyanlar yapıldı. Ogünkü iktıdarı küçük düşürmek için akla hayale gelmiyen beyanlarda bulunuldu. Bayar'ın 103 milyonu, öldürülen gençlerin fırınlarda yakılması, sayısız haksız iktisablar basının günlük gıdası haline gelmişti.

12 Eylül harekâtı sonunda bu türde tek bir olay basına aksetmemiştir. Söylenen sözler gerçeğe dayanmaktadır. Her beyan inandırıcıdır ve doğrudur.

5- 27 Mayıs ihtilâlini müteakip özel yüksek mahkeme kurulmuştur. Bu Mahkemenin başkanı âciz kalınca "Ne yapalım, sizi buraya tıkan kuvvet böyle istiyor" demek suretiyle ihtilâlin adâletini göstermiştir. Bu mahkemede yalancı şahitlik büyük revaç bulmuştu.

Bugün tabii mahkemeler görev başındadır.

6- 27 Mayıs'ta Atatürkçülük baştacı edilmiş, fakat Atatürk'ün en yakın arkadaşı, vefatında Başbakanı Celâl Bayar, Anayasa reisicumhurun suçlanamıyacağına âmir bulunmasına rağmen, idama mahkum edilmiştir. Keza milletin sevgilisi ve 10 yıl memlekete hizmet etmiş başbakanı Menderes intihar sebebiyle girdiği komadan çıkar çıkmaz hasta halinde öğle vakti asılmıştır.

Böyle şeyler bugün kimsenin aklından bile geçmez.

*

Bu mukayese maddeleri daha pek çok sıralanabilir. Bugün inanılır, güvenilir ve yüksek düzeyde bir komuta idaresinde bulunuyoruz. Halın çok büyük çoğunluğu bu idareyi her bakımdan desteklemektedir. Bugünkü yönetimin hür ve

demokratik rejime bir ân önce, fakat sağlam adımlarla geçmek için dikkatle hazırlandığını herkes bilmektedir. Tarihimiz 12 Eylül harekâtını içinde bulunulan durum dolayısıyle tek çare olarak takdirle kaydedecektir." (Tekin Erer: SON HAVADİS, 16 Nisan 1981).

"Ben ve benim gibi düşünen pekçok vatandaşlarımın 27 Mayıs'ı tasvip etmelerini kimse bizlerden bekleyemez. Kanaatimce 12 Eylül'e gelişimizin, memleketin altüst olmasının temelinde 27 Mayıs İhtilâli yatar. Her ne ise, kastım münakaşa değil. Zaten doğru olan inanç ve fikrimizden bizleri caydırabilecek kimse yok..." (Osman Kibar: TERCÜMAN, 27 Mayıs 1981).

Yukarıki alıntılardan da açıkça anlaşılacağı gibi, Karşı-Devrim cephesinin en bezirgân kafaları bile 27 Mayıs'ı kendilerince yerli yerine oturtuyorlar ve oturtmuşlardır. Devrimci cephede ise, olayları değerlendirmek ve üzerine yürümek kitap sayfalarından ezbere formüller ile oluşturulduğu için, bir yandan 27 Mayıs'ın "gölgesine sığınıp" onun getirdiği imkânlardan "KUYRUKÇULUK" anlamında istifade etmeye çalışılırken; diğer yandan, kimin daha "KESKİN DEVRİMCİ" olduğunu ıspat için, en önde küfretme ve Keskin Devrimci kesilme yarışına girişilmiştir. 27 Mayıs yerli yerine oturtulamadı. Bu oturtamayışın getirdiği düşünce ve davranış plânındaki boşluk, Sağ ve Sol sapıtmaları beraberinde getirdi:

"TİP'in, nispeten elverişli ortamını sağlıyan 27 Mayıs'çılığa karşı ABA'cıların: "TEPEDEN İNME" diye allerji gösterişleri, Finans-Kapitalin KARŞI-DEVRİMİNİ "demokratik" rahatlıkla başarması için duman perdesi yaymaktı.

Artık "DÜŞÜK" denilmeleri gereken ABA'cı TİP "Lider"-lerinin bir ağız pelesenkleri de: Partiye uğratmadıkları, kitaplarını yasak ettikleri, adlarını söyliyen üyeleri "Haysiyet Divânı"na verdikleri Proleter Sosyalistlerini, 27 Mayıs gibi "TEPEDEN İNME" devrimcilikle "suçlamaları"dır. Kendileri, sırf 27 Mayıs'tan sonra İşçi Sınıfının başına "TEPEDEN İNME" apansız, füc'eten Kahraman yapıldıklarını unutan o Parlementocu baylara, 122 yıl önceki Frankfurt Parlementosu olayı (1848 Alman Devrimi) gereken şamarı atmıştı:

"Marks NEUE RHEINISCHE ZEITUNG'da Frankfurt Liberallerini (o zamanın OSVOBOJDENYE'cilerini) (zamanımızın YÖN'cülerini, DEVRİM'cilerini, KURUCU MECLİS'çilerini, ANAYASA'cılarını! H.K.) güzel söylevler verdikleri için, Demokratik "Kararlar" aldıkları için, türlü türlü özgürlükleri "İlân ettikleri için", ama gerçekte iktıdarı Kralın (veya Finans-Kapitalin.. H.K.) elinde bırakarak, Kralın emrindeki askercil güce karşı silâhlı mücadeleyi örgütlemedikleri için, onlarla amansızca alay etmekteydi. Ve Frankfurtlu Liberaller nutuk atarlarken, Kral zaman kazanıyordu. Kral askercil Birliklerini güçlendiriyordu. Öylesine ki, gerçek güçce desteklenen Karşı-Devrim, Parlamenterlerin hayran kalınacak "Kararlarına" bakmaksızın, demokratları tam yenilgiye uğrattı." (İ.T., 28).

ABA'cılar 27 Mayıs'çılığı hor görmekle, Finans-Kapitalin Karşı-Devrimini rahatça sağlaması için "Demokrasi Duman Perdesi"ni saçıyordu.

Demek, dövüşün ne "TEPEDEN", ne "DİPTEN", ne "YUKARIDAN", ne "AŞAĞIDAN", ne "ÜSTTEN", ne "ALTTAN" yapılması diye bir skolastik şart, hayatın diyalektiğine sığmazdı. Mesele olayları ve güçleri doğru değerlendirebilmekteydi. Her ân yeni dövüş şartları ve biçimleri gerekirdi. ABA'cılar, hem bindikleri dalı kesi-

yorlar, hem Finans-Kapitalin demagojisini haklı çıkararak, çeşitli mücadele biçimlerinden TİP'i yoksul bırakıyorlardı.

"O yeni dövüş biçimi, yâni "Yukarıdan" mücadele, hangi şartlarda yararlıdır ve amaçlarımıza uyarlıdır? Anlaşılacağı üzere, Güçler oranı vb. gibi somut şartlardan şimdiden söz etme olanağı yoktur... Aklı başında hiç kimse, şu ânda, bu konuda kehanete kalkışamaz." (İ.T., 22)."

(Dr.H.K.: DEVRİM ZORLAMASI.., 1970, s.68-69).

"TİP ABA'cıları "TEPEDEN İNME" diye (gölgesine sığındıkları) 27 MAYIS'ı sırf keskin "SOSYALİZM" adına kınıyorlardı. O zaman kime benziyorlardı? Marks'ın alay ettiği 1848 Frankfurtlu Liberallere:

"Frankfurtlu Liberaller nutuk atarken, Kral zaman kazanıyordu, askeri birliklerini takviye ediyordu. Öyle ki, gerçek güçle desteklenen karşı-devrim, hayran kalınacak "Karar"larına rağmen, demokratları tam yenilgiye uğrattı." (İ.T., 28).

TİP'li ABA'cılar, köyde kentte kürsüden 27 Mayıs'a yan bakıp nutuk atarlarken, Finans-Kapital "GERÇEK GÜÇ" olan Ordu'yu "Amerikan Yardımı" ile nötralize etti. Anayasa, Seçim Kanunu tırtıklamalarıyla, TİP'in "Milli Artık"tan alınmış 15 koltuğunu 2'ye indirdi. ABA'cıların en çalımlı "Zâti Sungur"u, hâlâ sesi kısılıncaya dek 1969 seçimlerinde pehlivan Demirel'lerle ve Kırk Tilkili Paşalarla: "BAŞA GÜREŞMEK"ten dem çekiyordu."

(Dr.H.K.: DEVRİM ZORLAMASI.., 1970, s.118).

Yazının Sonuç bölümüne geçmeden önce, konunun daha iyi anlaşılabilmesi için, şimdi de 12 Eylül'ün gündeme sokuluş

nedenini dünyanın en kritik ve stratejik bölgesi haline gelmiş olan Orta-Doğu açısından inceliyecek olursak:

Bugün Orta-Doğu, azgelişmişliğin getirdiği sınıfsal çatışmalar ve bunların mezhep kavgalarına kadar varan uzantıları, kendi orijinalitesine has askeri darbeler ve bu darbeler neticesinde bir gecede sistem değiştirmeye kadar varan gelişmeler, henüz devlet kurma imkânına sahip olamamış KÜRT ve FİLİSTİN halklarının devrimci mücadelesi ve sahip olduğu petrol dolayısı ile dünyanın en stratejik ve kritik bölgesi haline dönüşmüştür. Bu bölgedeki son gelişmeler dünya Kapitalist sistemi açısından pek umut verici değildir.

Yıllarca ABD Emperyalizminin jandarması olan Şah rejimi, Humeyni liderliğindeki Şii Halk Muhalefetinin mücadelesi sonucu yerle bir edilmiştir. İran'da henüz siyasi ve ekonomik istikrarsızlıklar devam etmekle birlikte, dünya Kapitalist sistemi bu ülkeyi hiç olmazsa bir süre daha eski hesaplarının dışında tutmak zorundadır.

Diğer yandan, Albay Muammer Kaddafi önderliğinde Libya'nın girişimleriyle gelişen ANTİ-EMPERYALİST HALK CEPHESİ, Orta-Doğu'nun *tüm dengelerini yerinden sarsacak* bir boyuta doğru hızla yol almaktadır. Son olarak, yapılan andlaşmalar sonucu ortaya çıkan Libya Suriye beraberliği, bu gibi beraberliklerin ve Anti-Emperyalist Halk Cephesinin destek ve teminatçısı SOVYETLER BİRLİĞİ'nin varlığı, Emperyalist cepheye indirilmiş büyük darbelerdir.

İşte bu ortamda, ABD Emperyalizmi, gerek ilerde Basra Körfezinde yapmayı planladığı müdahale açısından, gerekse İran'ın yerine konması gerekli bir jandarma devlet açısın-

dan, siyasi çalkantılar içerisinde olmıyan, toplumsal muhalefeti susturulmuş bir Türkiye'de kendisine uşak bir yönetimi senelerdir sabırlıca uygulanmış bir plân sonucunda 12 Eylül 1980'de iktıdara getirmiştir.

SONUÇ

Şimdi yazımızın sonuç bölümüne gelmiş bulunuyoruz.

KARŞI-DEVRİM CEPHESİ: Bugün içinde bulunulan FAŞİST DİKTATÖRLÜK KONAĞI'nı, Devleti, kendi amaçlarına uygun olarak yeniden organize etme yolunda sonuna kadar kullanıyor ve kullanacaktır.

DEVRİMCİ CEPHE: Mutlaka "RÖNESANS" anlamında değil, köklü değişmeler anlamında, her boyutuyla meselelerin üzerine varmak zorunluluğu ile karşı karşıyadır. Bu bakımdan, yukarıda da yer yer açmaya çalıştığımız temel konuları tekrar derliyerek, meseleyi noktalamayı düşündük.

1– Bir kere Gençliğin "kendiliğinden" Sosyalizm ile kucaklaşması diye tanımladığımız sosyal olgunun altında yatan "Kendiliğindenlik"e sebep teşkil eden SOSYAL NEDEN kendi ülke orijinalliğimiz içinde iyi tespit edilmelidir. Ve bunun yarattığı sonuçlar kavranıp, İDEOLOJİK, ÖRGÜTSEL ve YAPISAL tedbirler gerekmektedir.

Şöyle ki: Gençliğin siyasete ağırlığını koyması, ilk kez 1960'lardan sonra olmamıştır. En belirgin bir biçimde, Osmanlı İmparatorluğunun derebeyleşmeye başladığı andan günümüze kadar her bunalımlı dönemde, yani ne zaman sistem aksamaya ve devlet bundan zarar görmeye başladıysa, gençlik ileri atılmış ve "Devleti Kurtarmaya" soyunmuştur. Yazımızın bundan önceki bölümlerinde de sık sık belirttiğimiz gibi, bu davranış eğiliminin kökeni Osmanlı toprak ekonomisi ve devlet yapısının 600 yıllık işleyişine kadar uzanır. Göçebe Barbarların yıktığı Antika-Bezirgân medeniyetler üzerine kurulan Osmanlılıkta, mülkiyeti bütün Müslümanlara, tasarrufu da üzerinde çalışan ve yaşayan üretmen köylülüğe ait olan toprakları yöneten Dirlikçiler (Sipahiler) Memleket yönetimini "Devlet Sınıfları" olarak yüzlerce yıl ellerinde tuttular. Kendilerini Devletin ve Memleketin koruyucusu olarak gördüklerinden, sistemin sıkıştığı momentlerde hep kurtarıcı rolü üstlendiler. Göçebe Demokrasisinin gelenekleri üzerine ve bu gelenekleri inkâr ede ede kurulup gelişmiş Osmanlıda sistemin yapısını çözme yönündeki en önemli tarihsel gelişme Tefeci-Bezirgân sermaye tarafından sağlanan derebeyleşme ile oldu. Buna karşılık, Sipahilik: ya Celâli İsyanlarında olduğu gibi köylülük ile birlikte dağlara çıkmış, ya da Memleketi yönetmekten *sorumlu gördüğü kişileri alaşağı* etmiştir.

İSYAN DEVLETE KARŞI DEĞİL, TEFECİ-BEZİRGAN SERMAYENİN YARATTIĞI DEREBEYİLEŞMEYE VE BUNU DEVLET İÇİNDE TEMSİL EDEN KİŞİLERE KARŞIDIR. İŞTE, SOSYO-EKONOMİK SIKIŞIKLIK MOMENTLERİNDE, ORDU VE SİVİL GENÇLİĞİMİZİN ORTAYA ATILIP SİYASETE AĞIRLIĞINI KOYMASI VE TÜRKİYE TARİHİNDEKİ BURJUVA DEVRİMLE-

RİNDE HEP VURUCU GÜÇ ROLÜNÜ ÜSTLENMESİ, BU 600 YILLIK GELENEĞE DAYANIR. KUŞKUSUZ VURUCU GÜÇLÜK, BAŞTAN ORGANİZE OLMAK ANLAMINA ALINMAMALIDIR. ORDU VE SİVİL GENÇLİĞİN TARİH İÇİNDE DEVLETİ KURTARMAK İÇİN ORTAYA ATILIŞI KENDİLİĞİNDENDİR. AMA BU HAREKETLER, "SINIFSIZ" KARAKTERLERİNDEN DOLAYI, DÖNEMİN SOSYO-EKONOMİK KOŞULLARINA GÖRE, BELİRLİ SINIFLARCA YÖNLENDİRİLEREK SÖZ YERİNDE İSE RAYINA OTURTULMUŞLARDIR.

Abdülhamid istibdadına karşı ilk başkaldırıyı Askeri Tıbbiyelerde teşkilâtlıyanlar, 1908'de Makedonya dağlarına çıkıp Hürriyeti ilân eden Resneli Niyazi'ler, hep gençliğimizdi. İngiliz emperyalistleri İstanbul limanına demir atınca meydanları doldurup, Anti-Emperyalist mitingler düzenliyen, sonra Anadolu'ya geçerek Kurtuluş Savaşı'nın ilk ateşlerini yakanlar yine onlar oldu. Aynı gençlik 10 yıllık DP zulmüne karşı ayaklanarak, üniversitelerde direnişlere girmiş, şehitler vermiş ve sonra bir gecede en güçlü gibi göründüğü bir zamanda iktıdarı alaşağı etmişti. 27 Mayıs'tan sonra, gerek ABD emperyalizmine, gerekse onun güdümündeki yerli gericiliğe, sömürgeciliğe karşı önde dövüşen aynı gençlikti.

İşte 1963 sonrası Gençliğin Sosyalizm ile kontaklanması olgusundaki kendiliğindenliğe sebep teşkil eden sosyal neden, yazımızın çeşitli yerlerinde ve yukarıda açmaya çalıştığımız nedendir. Gençlik, bu sosyal karakteri ile Sosyalist mücadelenin içine girdikten sonra, TİP tarafından (İdeolojik ve Yapısal çıkmazları nedeniyle): ne, Devrimci gençlik öncülerinin Parti saflarına kazanılarak "kendi çıkmazlarını" bilince çıkartmalarını sağlayıp DÜŞÜNCE

VE DAVRANIŞ PLANINDA İŞÇİ SINIFI İLE SENTEZ anlamında kalıcı tedbir ve yönlendirme; ne de, yığınsal olarak, taşıdığı sosyal karakteri de dikkate alarak, İKTIDAR mücadelesinde yerli yerine oturtma gibi bir strateji plânında ele alınmamıştır. Buna bir de, 1970 öncesi Devrimci Gençlik mücadelesinde yetişen birtakım kişilerin 1970 sonrası kendiliğinden gündeme giren Gençlik kuşağı ile sırf kendi temaslarını sağlayıp etraflarında toparlayabilmek için, Gençliğin atılgan, yürekli sosyal karakteri üzerine "Öncü Savaş" teorisini ebedileştirme hataları da eklenince, bu tarihsel yanılgı 1970'lerden çok daha boyutlu bir tarzda 1980'de de mağlubiyeti hazırlayan neden olmuştur.

Yazımızın bundan önceki bölümünde de uzun uzun anlattığımız gibi, Cuntacılık - Kadroculuk da: Orta-Doğu'ya has bu sosyal karakteri bir sınıf gibi ele alıp üzerine Radikal bir takım Programlar monte etme özü taşıdığından, bu Orta-Doğu orijinalitesine düşünce ve davranış plânında bir açılım getirememiştir. Devrimci hareketler ise, ne kadar keskin lâf ederlerse etsinler, öz itibarıyle Cuntacılık ile Devrimcilik arasında kesin kalın çizgiyi çizemediklerinden, ister dolaylı veya dolaysız onların kontrolü altında kalmaktadırlar. Bu olgu:

– Hem bunalım momentlerinin Devrimciler açısından iktıdar mücadelesi boyutuna çıkartılmasına engel teşkil etmektedir.

– Hem de, Cuntacılık ile kesin çizgiyi çizememenin getirdiği sonuçla, Kürt ulusunun Bağımsızlık ve Sosyalizm mücadelesi atlanmakta, Kürt devrimcileri ile stratejik anlamda asgari ve azami hedeflerin tespiti imkânları yitirilmektedir.

Demek ki, önümüzdeki dönemde, yukarıda birinci maddede açtığımız konunun ışığında, kalıcı tedbirler:

a) Yeni yetişen ve kendiliğinden Devrimci mücadelenin içine girecek olan 1980 sonrası Gençlik yığınları ile temaslar, devrimciler tarafından, 1970 sonrası boyut ve mantığı ile ele alınmamalıdır.

b) 1970 sonrası yetişen Devrimciler açısından yaşanılan mağlubiyet konağı ve İşçi Sınıfı ile sentez olamama nedenleri "ORTA-DOĞU ORİJİNALİTESİ İÇİNDE" ele alınıp, ezbere formüller ile araya girmeye çalışanlara engel olunmalıdır.

c) Cuntacılık, kimsenin ideolojik anlamda ele alamadığı, bir iki grup veya şahsın üstüne yıkılıp sıyrılınılan, alttan alta da alabildiğine temas edilen bir muamma olmaktan çıkarılıp, militanların kafasında iyice açılmalı, aradaki kalın çizgiler mutlaka çizilmelidir.

d) Türk ve Kürt devrimcileri, yıllardır Devrimci mücadele üzerine bir kâbus gibi çöken CUNTACILIK meselesine getirilen yeni bir boyutla meseleleri yeniden ele almalı ve iktidar mücadelesine, asgari ve azami hedeflerin tespitinde tarafların otokritiği ile birlikte yeni bir boyut getirmelidirler.

2– Göze batırmaya ve sonuç çıkarmaya çalışacağımız ikinci konu: 12 Mart sonrasında Devrimci grupların nasıl oluşturulduğu.. bu oluşturma metod ve mantığı ile yaşanılan dönem arasındaki sebep-netice ilişkileri.. dir.

12 Mart'tan sonra, 1971 yenilgisinin nedenleri üzerine,

temel olarak iki kategoriye girebilecek birçok görüş ileri sürüldü.

A- Bunlardan biri: Yenilgiyi istismar ederek parsa toplıyanlardı.

B- Diğer kategori ise: Herşeye rağmen düne sahip çıkanlar oldu.

– YENİLGİ SADECE BİR SONUÇTU. Döğüşün en kaçınılmazca dayattığı en sıcak anında, içerideki ve dışardaki kaçaklar, Devrimci gençliğin bu fütursuz mücadelesini sonuçtan karalamakla kalmadılar. Yenilginin sebepleri üstüne İşçili, Komünistli edebiyatla gözlere kül serptiler. Böylece, savaşın ganimetini – düşmanla beraber – paylaştılar. "ÖNCE TEK TEK KİŞİCİL, SONRA SEMT SEMT BÖLGECİL İSYANCIKLAR VE DÖVÜŞÇÜKLER" biçiminde devrimci meşaleler ülkenin her köşesinde yanarken, bunları düzenli bir orduya çeviremeyişlerinin hesabını kendilerine sormıyanlar, sanki modern mekanizmalar varmış ve sanki düzenli ordulara geçilmiş gibi, 12 Mart'ın hesabını devrimci gençlikten sordular. Kaçaklar, 12 Mart için: "MAĞLUBİYET STRATEJİKTİ", yani "İDEOLOJİLER, HALK SAVAŞI TEORİLERİ MAĞLUP OLDU" derken, sorunu, bilmeye - bilmemeye bağladılar. Onlar, "Bilim" meselesini ileri sürerek, Gençliğin içine düştüğü çıkmazda silâhlara açtığı eleştiriyi kanalize ettiler. Bu, silâhı gündeme sokan ihtilâlci ruhun inkârı demekti. Bol İşçi Sınıfı lâfı ederek ve illegalitenin çekiciliğinde "Partiler" sunarak, sıcak dövüş içindeki ve çete harbi "ilkelliğindeki" Gençliğin SINIFA, BİLİME ve MODERN MEKANİZMALARA olan özlemini istismar ettiler. Silâhları eleştirerek yılgınlığı teşkilâtladılar. Ve İşçi Sınıfının sendikal hareketinin

temsilcisi DİSK "Tepeden inme" metodlarla hiyerarşik plânda ele geçirilip, 15-16 Haziran büyük işçi direnişinde tüm örgütsel engelleri aşarak İşçi Sınıfımızla doğal buluşmayı mücadele içinde gerçekleştiren Devrimci Gençliği DİSK olayının tamamen dışında tutarak, burayı kendilerinin cirit atabileceği bir duruma çevirdiler. İşte 12 Mart sonrasının yukarıda anlattığımız metodlarla yığınsallaşan birinci eğilimi bu idi.

– Bütün varlığını ve sonsuz bir çabayla üretebildiklerini İşçi Sınıfının emrine vermeye hazır Devrimci Gençliğin çete harbi niteliğindeki ihtilâlci maddesini savunanlar ise: "Doğru düşünüyorduk ama, taktik hatalara düştük!" dediler. 1970 öncesi Devrimci Gençlik mücadelesinin yetiştirdiği öncü militan kadrolar büyük bir çoğunlukla Faşizm tarafından yok edilmişti. Hapishanelerde başlıyan eleştiriler ve mahkemelerde devam eden günah çıkarmalar ve birinci bölümde anlattığımız inkârcılığı, yılgınlığı teşkilâtlıyan eğilimin hızla gündeme girmesi, yeni yetişen Gençlik kuşaklarını, karakterlerine uygun haklı bir öfkeye ve geçmişi her boyutuyla savunma düşünce ve davranışına itti. 1970 öncesi mücadelesinden kalan birtakım şahıslar şu veya bu şekilde geçmişi savunarak "Gençlik gerçekliği" ile kontaklandılar. Gençlik, başına "Baba" ve "Dede"leri bekliyordu. Bunlar da yerlerini aldılar. Oysa, 12 Mart Faşizminin her türlü baskı ve zulmünden geçmiş, Partisiz mücadelenin *bütün* çıkmazlarını yaşamış öncü kadrolar: 1970 öncesinin ideolojik ve yapısal anlamda ciddi bir otokritiğini yapabilirler, anahalka PARTİ-sorununu gündeme sokabilirler ve 60 yıllık Sosyalist hareketin temsilcileri olduklarını iddia edenlerle tüm boyutlarıyla bir hesaplaşma açabilirlerdi. 12 Mart öncesinde Gençlik her şeyiyle kendini ortaya koymuştu. Üniversitelerden kışlalara, fabrikalardan tarla-

lara kadar imkân bulduğu her yere Devrimci ruhunu taşımıştı. Ne var ki, çeteleri Kızıl Orduya, gemileri Potemkin Zırhlısına çevirecek İşçi Sınıfının Partisi kavgada yoktu. Madem ki 60 yıllık hareketin temsilcisi olduğunu iddia edenler ortaya çıkmıştı, şu halde onlardan 12 Mart konağını değerlendirememenin hesabını sormak gerekiyordu. Bilindiği üzere, olaylardaki gelişim böyle olmadı ve Gençlik, 1970 öncesine benzer bir YAPI ve DÜŞÜNCE içinde yeniden teşkilâtlandırılmaya başlandı. İşte 1970 sonrasının yığınsal anlamda teşkilâtlanan ikinci eğilimi de bu oldu.

Ancak olay 1970 öncelerinden farklı bir boyut gösteriyordu. Bir kere MHP ve onun kumandasındaki Faşist vurucu güçler – MHP bölümünde de anlattığımız gibi – Tefeci-Bezirgânlığın himayesi altına girerek, ufak şehirler, kasabalar ve kırsal alanlarda hızla ve yaygın bir tarzda teşkilâtlanmışlardı. Hem de 12 Mart Faşizmi döneminde tüm Devlet imkânlarını da ellerine geçirerek önemli mevziler tutmuşlar ve silâhlanmışlardı. Devlet desteğindeki Faşistlerin yayılma politikalarına karşı yeni yetişen Devrimci Gençlik militanları mahallelere, şehirlere, kasabalara ve kırsal alanlara dağıldılar. Ve tüm fedakârlıkları ve yürekliliklerivle, bir yandan buralardaki halkı teşkilâtlandırmaya, diğer yandan Faşist çetelere ve Devlet güçlerine karşı Anti-Faşist mücadeleyi yükseltmeye başladılar.

İşte bu yayılma devrimci militanların, hem mahalle gençleriyle, hem de kasaba ve köy gençliğiyle, diğer yandan da Alevilerin yaşadığı bölgelerde yılların Halk Muhalefeti Alevi halk kitleleri ile buluşmalarına yol açtı. Yani kökleri kadim tarihe kadar inen Halk Ayaklanmalarına taban teşkil eden Celâlilik ve Alevilik Devrimci Gençlikle kontaklanmış oldu.

Ancak işte burada, unutulmaması gereken bir sosyal kural bütün çıplaklığı ve acımasızlığı ile gündeme girdi: Gerek Selçuklular ve gerekse Osmanlılar döneminde birbirine sebep - netice ilişkisinde bağlı olarak ortaya çıkan Ebu Müslim, Babek, Baba Resul, Baba İshak, Pir Sultan ve Celâli ayaklanmalarında izlenen sosyal çıkmaz, Devrimci ortamımıza da taşınmış oldu. Bu önderler ve içinde yeraldıkları teşkilâtlanmalar, gerçekte halkın derebeyileşmeye karşı doğan tepkisini isyana çevirmeyi başarmışlar, ama hiçbir zaman bu öfkeyi Ahi "Lonca" teşkilâtlarının içinde bulunduğu sıkıntılarla sentez ederek Sosyal Devrimci bir dönüşüme vardıramamışlardı.

Baba Resul, Baba İshak, Pir Sultan'ın halkın dilinde destan oluşları, böyle derebeylere karşı halkın önünde dövüşmelerinden ileri geliyor, ama isyanda kalmak ta her zaman kaderleri olmuştur.

İşte çağ mızın "Derviş"leri ve "Sipahi"leri Devrimci Gençliğimiz oldu. Onun, tarihin derinliklerinden gelen öncü ve atılgan yüreği ve karakteri, "Öncü Savaş" teorisi içine sokuldu ve gittiği her yerde Faşistlere karşı Anti-Faşist mücadeleyi yükseltti. Ancak tarihte nasıl tüm ilerici halk ayaklanmaları sadece isyanda kalıp Sosyal Devrimlere kapılarını açamadıysa, günümüzde de "Fabrikalarla", İşçi Sınıfımızla sentez olamadan isyanda kalınmıştır. Çorum'da, Fatsa'da, İzmir'de, Maraş'ta, Sıvas'ta ve ilh. yerlerde, Faşistlere ve Devlet güçlerine karşı siper siper silâhlı mücadele yapılmış, ama tüm isyancıklar ve ayaklanmalar yine düzenli bir orduya sıçratılıp, son 12 yılın birikim ve evrim konağı sonunda gelinen Devrim konağı, Devrime yönlendirilememiştir.

Şimdi bugün, senelerdir yurtdışında olmanın her çeşit

avantajına yaslanan "Uyanıklar", bu birikimin, yukarıda açmaya çalıştığımız yapısı dolayısıyle mağlubiyet konağında karşılaştığı birtakım çıkmazları, Orta-Doğu orijinalitesi içinde ele alıp dürüstçe yaklaşacaklarına, ortamı aynen 1970'lerde kolayca üzerine oturuverdikleri gibi kendilerine ciro etmeye çalışıyorlar.

Evet; yukarıda ikinci kategori olarak saydığımız Devrimci hareketler, yığınsallaşmalarını İşçi Sınıfına (Özgüce) dayanarak ve onun öncü müfrezesi (Proletarya Partisi) kurmaylığında yapamadıklarından, kendiliğindenliği bir strateji plânı içine oturtup, yine Gençliği "SINIF" ve bunun sosyal karakteri üzerine inşa ettikleri teşkilâtlanmaları da "PARTİ" yerine koyma hatasına düşmüşlerdir. Bu olay, bir yanıyla Anti-Faşist mücadelede, Devrimci mücadelelere yaygınlık ve etkinlik açısından büyük avantaj sağlarken; diğer yandan ise, Devrimciliği ve Celâliliği içiçe sokmuş, Devrimci grupların yapıları, birbirleriyle rekabet ve çatışmaya varan kavgaları, çıkmazları bu özelliğe göre belirmiştir. Ve en önemlisi, Celâli özelliği olan: bir tarafıyla en uçta fedakârlık ve uçkunluk, diğer yanda da mağlubiyet karşısında kolay yılgınlık ve teslimiyet, Devrimci saflara çekilmiştir. İşte, dün MHP vurucu güçlerinin bölgelerden temizlenmesi ve bunun altında yatan fedakâr ve yürekli mücadele; diğer yandan ise, televizyonlarda boy boy kendini gösteren günah çıkartmalar ve boyalı Finans-Kapital basını sayfalarında renk renk yayınlanan poz verdirmeye varan fotoğraflar bunun sonuçlarıdır.

Ancak unutmamalıdır ki bunlar sonuçtur. Ve ihanet yüzeyde görülen şeydir. Asıl önemli olan, yukarıda açmaya çalıştığımız gibi, işin altında yatan sebeplerde aranmalıdır. Sonuçca; 1970 sonrasında Devrimci mücadelede beliren

ve yürürlüğe giren stratejik tehlike aynen mevcuttur. "ÇAĞLARIN BİRİSİNDEN ÖTEKİNE GEÇİŞ KANUNLARININ – çöküşten dirilişe – RÖNESANS OLGUSUYLA GERÇEKLEŞTİĞİ BİR TOPRAK PARÇASI ÜZERİNDE YAŞADIĞIMIZDAN", önümüzdeki ana tehlike: 1980 sonrasının 1980 öncesi Devrimci ortamımızın Rönesansı olma tehlikesidir. Nasıl 1970 sonrası, 1970 öncesinin Rönesansı olmuş ise.. Somut örnek verecek olursak:

a) 60 yıllık geleneği temsil ettiğini iddia edenler, "irili, ufaklı" düşünce ve davranış plânında, Partice önlemi alınmamış "Gençlik gerçekliği"nin kaçınılmazca vardığı mağlubiyet konağını yine istismar ederek, yılgınlığı ve pasifizmi teşkilâtlandırmaya çalışacaklar.

b) Ötekiler ise, geçmişi her boyutu ile savunmaya kalkışacaklar, hareketi yine kendiliğindenlik ve ilkellik içine sıkıştırarak, "Çete" ve "Yuvar" tipi teşkilâtlanmalara soyunacaklardır.

Şimdilik görülen bu tehlikeler karşısında, ilk plânda bizce alınması gereken tedbirler olarak şunları sayabiliriz:

1– 60 YILLIK SOSYALİST MÜCADELE", dedikodu ve bilinmezlik boyutunda değil, gelişim süreci içinde, örgütsel ve ideolojik mücadele boyutunda tam anlamıyla açılmalıdır. Özellikle bugüne dek ideolojik plânda Partiiçi mücadelede üretilen tüm ürünler ele alınmalı, kimin neyi ne zaman yazdığı ve ürettiği, kimin neyi ne zaman tırtıkladığı ve susuşa uğrattığı günyüzüne çıkmalıdır.

Hayatının 22 yılını yarı-derebeyi Türkiye zındanlarında geçirmiş Dr.Hikmet Kıvılcımlı'nın 1930'larda içinde bulun-

duğu Parti Santral Komitesi'ne sunduğu "YOL" eserini, bizzat Dr.Hikmet Kıvılcımlı bize "Kim Suçlamış?"ta şöyle anlatıyor:

"1930 yılına dek Türkiye'de geçirdiğim ilk 10 yıllık Marksist-Leninist pratik ve teori savaşına dayanarak, 40 yıl önce "YOL" adı altında bir seri yerli orijinal araştırmalar yazmıştım. Burada her biri ayrı kitaplar halinde: İDEOLOJİ, SOSYAL GELİŞİM, PARTİ TARİHİ, STRATEJİ plânında: BURJUVAZİ, PROLETARYA, KÖYLÜ ve MİLLİYET ve TAKTİK problemleri ayrıntı ve eleştirileriyle ele alınıyordu.

***Bunu**, o zaman içinde bulunduğum Santral Komite'ye bir tartışma plâtformu olur umuduyla verdim... Üstüste tevkifler, mahkemeler ve en sonunda 1939 Donanma Dâvasında "Askeri isyana tahrik"ten 15 yıla mahkum edilişim, ideolojik tartışma özlemimi kursağımda bıraktı. Sezdiğime göre, Santral Komite'ye sunduğum araştırmalar yok edildi."*

İlk eskiyazı nüsha ise binbir güçlükle günümüze dek ulaşabildi. Bu nüshaya göre, "YOL"un genel plânı şöyledir:

Kitap I : GENEL DÜŞÜNCELER
Sunuş - Yol - Teori - Geç Gelme

Kitap II YAKIN TARİHTEN BİRKAÇ MADDE
Türkiye'de Kapitalizm-öncesi Ameleye Kısa Bir Bakış Bir Karşılaştırma - Arpa Boyu: Türkiye'de Burjuva Devrimi Başlangıçları Bir Damla: Meşrutiyet Burjuvazisi Cumhuriyet Burjuvazisi ve Bolşsevizm

Kitap III: PARTİDE KONAKLAR VE KONUKLAR
İlk Yol Gösteren Kazıklar - Başlangıç Konak ve Konukları: Ütopizm-Onbeşler-Halk İştirakiyun Fırkası-Aydınlıkçılık + Müterakkipçilik = Kuy-

rukçuluk Hazırlık Konak ve Konukları: Marksizme Doğru

Kitap IV: PARTİ VE FRAKSİYON

Sentezleşmeye Doğru Son Konak - Fraksiyonculuk Karşısında Komünist-Leninist Parti ve Fraksiyonlar Anarko-Bundizm: Dar Azınlıkçılık Dar Amelecilik: Komünizm Softalığı: Ültimatomculuk Parti Gelişiminden Rakamlar Konak Yakma ve Bolşevikleşme

Kitap Va: STRATEJİ PLANI

Strateji Planı - Devrim

Kitap Vb: DÜŞMAN: BURJUVAZİ

Serbest Rekabetçilik ve Kapitülasyonculuk Sanayileşme ve Yeni Evrensel-Türkçülük Sermaye Birikişi - İktısadi Bünye Özellikleri

Kitap Vc: MÜTTEFİK: KÖYLÜ

Köyde Sınıf Münasebetleri - Burjuvazi ve Köylü - Proletarya ve Köylü Ortak Düşmanlar: Ağalık Artıkları - Tefeci Sermaye - Mali Sermaye - Sermayedar Devleti Ortak Emek Birliği Zaruret ve İmkânları: Kısmi Dilekler - İşçi-Köylü Bağları - Türk Köylüsünde Devrimci Hız Var mı?

Kitap Vd: YEDEK GÜÇ: MİLLİYET (ŞARK)

Giriş Usul ve Plân Kürt Milliyeti Sosyal İlişkiler ve Köylülük - Sömürge Siyaseti - Tepkiler - Parti ve Şark

Kitap VI: TAKTİK ANA HALKASI: LEGALİTEYİ İSTİSMAR

Taktik Anahalkası: İllegalite + Legalite Legalite Plân ve Şartları - Legalitede Zorluk ve Tehlike

(ARŞİV YAYINLARI).

İşledikleri suçları "Küfür" edebiyatı ile örtmeye çalışanlara aldırmadan, bu eserler incelenmeli ve üzerlerindeki SUSUŞ mutlaka kaldırılmalıdır.

2– 1970 sonrasında "Nehir kıyısında oturup konuşmalar"-la simgeledikleri "İLERLEME" içindeki "İki kuşağın sentezi"ndeki taraflardan birine (Gençlere): dün "YOLDAŞ ÇOK YAŞA" diyerek göklere çıkardıkları "ATILIM" masalıyla gündeme soktukları senelerin inkârcılığı, oportunizmi ve pasifizmini bugün "Saflık ettik, kandırıldık" diyerek eteklerinden atıp, "Siyasi bir çizgi" oluşturmaya çalışanlara karşı, şu temel soru açılmalıdır:

Devrimci Hareketin başlangıcını 60 yıl öncesine indirip, Parti'nin geçmişteki varlığını kabul ettikten sonra, Parti içindeki ideolojik mücadeleden ve onun ürünlerinden "Habersiz!" olmak "Saflık" olmaz. Bu, olsa olsa, içinde yetişilen mekanizmanın inkârcı yapısından yeterince nasibini almış bulunmaktır.

Cemil Silâhtar isimli araştırmacının İŞÇİNİN SESİ yayınlarında "PARTİ DİSİPLİNİ" adlı broşürüne Önsöz yazan R.Yörükoğlu şöyle diyor: "Türkiye'de yaşıyan Türk ve Kürt halklarının ulusal *özellikleri*, *toplumsal psikolojileri* üstüne bilimsel bir çalışma ne denli yararlı olurdu. AMA YOK. Onun için, sağduyu ve gözleme dayanan, tarihi dikkate alan, konu ile ilgili bir iki yöne değinmekle yetineceğiz."

Şimdi, herhalde İngiltere'deki kitaplığında yok diyebilecek kadar iyi niyetli bile olsak, bu derece inkârcı bir mantık ve metod karşısında bir defa daha hatırlatmayı uygun buluyoruz:

"Türkiye'de Bilimcil Sosyalizmin 50 yıllık tarihçesine toptan kuşbakışı göz atınca ne görüyoruz? Düz mantığa (yâni Skolastik ve Metafizik düşünce yollarına) epey aykırı gelecek şaşmaz bir genel kanun buluyoruz.

Ardarda yetişmiş Sosyalist Kuşaklar arasında: her SONRADAN gelen kuşak, kendisinden ÖNCE gelmiş bulunan kuşağa karşı, bıyıkaltında saklıyamadığı bir "ANTİTEZ" yaratma sevdasına kapılmıştır.

Her önceki Kuşağın TEZ'ine karşı, sonraki kuşağın ANTİTEZ yaratması, diyalektik canlılığın kaçınılmaz sonucudur. Olacaktır. Olmuştur. Her ülkenin yetişmiş, yetişecek kuşakları arasında bu diyalektiğin benzerleri gelişir. Yalnız bu oluş sırf eski teze yeni antitez çıkarmış olmak gibi EKSİ bir çelişki basamağında kalmaz. Mutlak daha yüksek bir SENTEZ uğruna gelişir.

Plekhanof'un Marksizmi eleştirilirken iki şart yerine getirilmiştir:

1- Plekhcnof Kuşağının Kurucu MARKSİZME tahrif ve işkence yapması önlenmiştir. Eneski kuşağın (Marks-Engels'in) getirdiği bütün KAZANÇLAR birer birer ve bütünüyle ELE ALINARAK değerlendirilmiş, hemen ondan sonraki kuşağın (Kautski Plekhanof'ların) "Antitez" yaratacağız diye giriştikleri düzeltmeci, gözdengeçirici, uyuşturucu ve ilh. fare tırtıklaması OPORTUNİZM'leri çürütülmüştür.

2- Olduğu gibi ele alınan Eneski doktrin, papağanca ezberlenerek toptan ve perakende satışa çıkarılmakla kalınmamıştır. Marks-Engels çağındakilerden bambaşka olan yeni şartların doğrulukla nasıl, Eneski doktrine sâdık kalınarak işlendiği hem TEORİCE, hem PRATİKÇE, hem (gizli kapaklı değil) APAÇIKÇA ortaya konmuştur. Yâni örneğin Leninizm denen yeni SENTEZE varılmıştır.

Dünya çapında Sosyalist METOD, Sosyalist AHLAK budur. Kuşaklar, normal savaşçılar olarak, DENGELERİNİ böyle kurarlar, GÖREVLERİNİ böyle yerine getirirler.

Türkiye'ye gelince, iş anormalleşir. Çünkü Türkiye yığını bakımından, BABİL ARTIĞI Tefeci-Bezirgân Antikalığının batağında soğulcanlaşmış KÜÇÜKBURJUVA ortamıdır. Bu dejenere düzende GENİŞ YENİDEN-ÜRETİM yapan Kapitalizmin SERBEST REKABET kuralı gibi otomatikçe olsun gelişime elverişli bir ilişki bile mumla aranır. Günü gününe kıt kömür geçindiren BASİT DAR YENİDEN-ÜRETİMLİ küçükburjuva ortamımız ister istemez Sosyalist kuşaklar içine de uğursuzluğunu çöktürmüştür.

Her kuşak, YARATICI çaba gösterecek yerde, ya Teoride ya Pratikte beliren eksiğini ve yanlışını, kendinden önceki kuşağın değerlerine ve kazancına en azından SUSUŞ KUMKUMASI kesilip örtmeye çabaladı. Küçük dükkâncı rekabeti içinde ÖLDÜRÜCÜ düşünce ve davranışlarla mirasını örtbas etmeye çalıştı, çalışıyor. Bunu niçin yapıyor? Aklınca sivrilmek, "EŞSİZ ÖRNEKSİZ" geçinmek ve tarihte her şeyin kendisiyle başladığını ıspatlamak için! Bütün bu amaçların sonucu ise, çevresindeki üç beş müridi esrarkeşleştirmeye, üç beş provokatörün daha yılanca hareketi zehirlemesine yarıyor. Hareketi birbirinden kopuk, ilkel çetecilik yolundan, her gün "BİR ADIM İLERİ, İKİ ADIM GERİ" gitmeye zorluyor.

Yanılgı, o küçükburjuva yapıntılarını ve pozlarını bir kahramanlık sanan KİŞİ'lerin herkesten önce kendi kendilerini aldatmalarıyla kalsa, pek bir şey denemez. Yahut "İlâ Cehennem'üz zümerâ!" (Cehenneme dek yolu var!) denir. Ancak Sosyalizmin trajedisi sürüp gidiyor ve memleket gibi, halkımız ve işçi sınıfımız da bir yol daha hayal kırıklığına, umutsuzluğa, kötümserliğe düşürülüyor. Kuşaklar arası, aşamalar arası eleştirinin iki şartı yok ediliyor:

1- Eneski Kurucu Kuşağın MİRASI'nı, korumak şöyle dursun, en sinsice alçaklıkla kökünden kazıyıp yok etmek hırsı TARİKATLAŞIYOR.

2- O pis küçükburjuva Lonca DÜŞÜNCE VE DAVRANIŞ soysuzlaşmasından, en ufak bir Teorik ve Pratik SENTEZ doğmuyor."

(Dr.H.K.: DEVRİM ZORLAMASI.., 1970, s.47-49).

"Eneski Kuşağın MİRASI" konusunu azçok somutlamak için, Dr.Hikmet Kıvılcımlı'nın bugüne dek çıkmış belli-başlı eserlerinin bir listesini buraya koymayı gerekli görüyoruz:

MARKSİZM BİBLİYOTEĞİ

No.I: "Gündelikçi İş ile Sermaye" (Marks'tan çeviri), 1935.

No.II: "Edebiyat-ı Cedide'nin Otopsisi...", 1935.

No.III: "K.Marks'ın Hayatı, Felsefesi, Sosyolojisi" (Lenin'den çeviri), 1935.

No.IV: "K.Marks'ın Ekonomi-Politiği, Sosyalizmi, Taktiği" (Lenin'den çeviri), 1935.

No.V: "Türkiye İşçi Sınıfının Sosyal Varlığı... 1935.

No.VI: "Sosyete ve Teknik", 1935.

No.VII: "Emperyalizm Geberen Kapitalizm", 1935.

No.VIII: "İnkılâpçı Münevver Nedir? Henri Barbüs", 1935.

No.IX: "Marksizm Kalpazanları Kimlerdir? Tip No.1: Kerim Sadi", 1936.

No.X: "Sovyetlerde Stahanof Hareketi", 1936.

No.XII: "Ludvig Föyerbah..." (Engels'ten çeviri).

No.XIII: "İspanya'da Neler Oluyor?", 1936.

No.XIV: "Marks-Engels: Hayatları", 1937.

EMEKÇİ KÜTÜPHANESİ

No.1: "Marksizmin Prensipleri" (Engels'ten çeviri), 1936.

No.3: "Maymunun İnsanlaşması Prosesinde Emeğin Rolü" (Engels'ten çeviri), 1936.

No.4: "Enternasyonal İşçiler Cemiyetini Açış Hitabesi" (Marks'tan çeviri), 1937.

No.5: "Kapital. Birinci Cilt. Kitap I: Kapitalin İstihsal Prosesi" (Marks'tan çeviri, Forma 1-7), 1937.

GÜNÜN MESELELERİ

— *"Demokrasi: Türkiye Ekonomi ve Politikası Hakkında", 1937.*

— *"Fetih ve Medeniyet", 1953.*

VATAN PARTİSİ YAYINLARI

— *"Vatan Partisi: Tüzüğü ve Programı", 1954.*

— *"Siyasetimiz (Bütçe Dolayısıyle)", 1957.*

— *"Kuvayımilliyeciliğimiz (Gerekçe)", 1957.*

— *"Soğan Ekmek Kongresi" (Şiirler)*

— *"Anayasa (Teklifi)", Temmuz 1960*

TARİHSEL MADDECİLİK YAYINLARI (1965/66)

— *"Türkiye'de Kapitalizmin Gelişimi", 1965*

— *"Tarih - Devrim - Sosyalizm", 1965*

— *"İkinci Kuvayımilliyeciliğimiz (MBK'ne İki Açık Mektup)", 1965*

— *"Kuvayımilliyeciliğimiz ve İkinci Kuvayımilliyeciliğimiz", 1965*

— *"Tarih-Devrim-Sosyalizm Işığında: İlkel Sosyalizmden Kapitalizme İlk Geçiş: İngiltere", 1965*

— *"Karl Marks'ın Özel Dünyası", 1966*

— *"Uyarmakçin Uyanmalı, Uyanmakçin Uyarmalı — İşçi Partisi'ne Teklif", 1966.*

— *"Türkçe'nin Üreme Yolları ve Dil Devrimciliğimiz", 1966.*

ÇEŞİTLİ YAYINEVLERİ

— *"Metafizik Sosyoloji Eleştirileri"; Ararat Yayınevi, İstanbul 1970.*

— *"27 Mayıs ve Yön Hareketinin Sınıfsal Eleştirisi"; Ant Yayınları, İstanbul, Nisan 1970.*

— *"Toplum Biçimlerinin Gelişimi"; Ekim Yayınevi, Kasım 1970.*

— *"Bilimde ve Felsefede Diyalektik Nedir?", Odak Yayınları, Ankara, Aralık 1973.*

TARİHSEL MADDECİLİK YAYINLARI (1970/71)

— *"Bilimsel Sosyalizmin Doğuşu (Marks-Engels Çağı)", 1970.*

— *"Oportunizm Nedir?", 1970.*

— *"Anarşi Yok! Büyük Derleniş!", 1970.*

— *"Halk Savaşının Plânları", 1970.*

— *"Devrim Zorlaması - Demokratik Zortlama", Ekim 1970.*

— *"Marks-Engels: Hayatları" (İkinci Baskı), Aralık 1970.*

— *"Uyarmakçin Uyanmalı, Uyanmakçin Uyarmalı" (İkinci Baskı), Aralık 1970.*

– *"İşçi Sınıfı Partisi Nedir? V.P. Tüzüğü ve Programı", Ankara 197l.*

DERLENİŞ YAYINLARI (BERLİN)

– *"Üretim Nedir?", Mart 1974.*

– *"Genel Olarak Sosyal Sınıflar ve Partiler", Nisan 1974.*

– *"Kısaca Marksizm Düşünüşü (Gerçek Bilim)", Mayıs 1974.*

– *"Türkiye'de Sınıflar ve Politika", Haziran 1974.*

– *"Devrim Nedir?", Ağustos 1974.*

TARİH VE DEVRİM YAYINEVİ

– *"Tarih Tezi", 1974.*

– *"Diyalektik Materyalizm", Mayıs 1974.*

– *"Emperyalizm Geberen Kapitalizm" (İkinci Baskı), ("Demokrasi: Türkiye Ekonomi ve Politikası Hakkında" broşürüyle birlikte), Haziran 1974.*

– *"Türkiye'de Kapitalizmin Gelişimi" (İkinci Baskı), Temmuz 1974.*

– *"Üretim Nedir?" (İkinci Baskı), Temmuz 1974.*

– *"Genel Olarak Sosyal Sınıflar ve Partiler" (İkinci Baskı), Ağustos 1974.*

– *"Kısaca Marksizm Düşünüşü (Gerçek Bilim)" (İkinci Baskı), Ekim 1974.*

– *"Türkiye'de Sınıflar ve Politika" (İkinci Baskı), Ekim 1974.*

TARİHSEL MADDECİLİK YAYINLARI (1974/--)

– *"Osmanlı Tarihinin Maddesi. Cilt I: Osmanlı Tarihinin Ruhu", Aralık 1974.*

— *"Vatan Partisi: Tüzüğü, Programı, Tarihçesi", Ocak 1975.*

— *"Anarşi Yok! Büyük Derleniş!" (İkinci Baskı), Şubat 1975.*

— *"Deccal Nasıl Kapımızı Çalıyor?", Şubat 1975.*
"Tarih Tezi: Tarihöncesi, Tarih, Devrim, Sosyalizm", Nisan 1976.

— *"Ortanın Solu ve Küçük Üretmenlerimiz", Nisan 1976.*

— *"Başsız Develiğimiz", Nisan 1976.*

— *"Pratik Devrim Orijinalliğimiz: Gençlik Ordu", Nisan 1976.*

— *"Durum Yargılaması", Haziran 1976.*

— *"Osmanlı Tarihinin Maddesi, Cilt II".*

— *"27 Mayıs ve Yön'ün Yönü" (İkinci Baskı).*

— *"Emperyalizmin Loş Gücü".*

VATAN PARTİSİ YAYINLARI

— *"Anayasa Teklifi" (İkinci Baskı), Haziran 1977.*

— *"Siyasetimiz" (İkinci Baskı), Haziran 1977.*

— *"Eyüp Sultan Konuşması", Temmuz 1979.*

KIVILCIM YAYINLARI

— *"Devrim Nedir?" (Üçüncü Baskı), Ekim 1977.*

— *"Oportunizm Nedir?" (İkinci Baskı), Kasım 1977.*

— *"Finans-Kapital ve Türkiye", Ocak 1978.*

DERLENİŞ YAYINLARI

— *"Oportunizm Nedir? Halk Savaşının Plânları Devrim Zorlaması Demokratik Zortlama" (İkinci Bas-*

kı), Ocak 1978.

— *"Türkçenin Üreme Yolları ve Dil Devrimciliğimiz", Mayıs 1979.*

ÇAĞRI YAYINLARI

— *"1935 Marksizm Bibliyoteği Serisi: I" (6 kitap), Haziran 1978.*

— *"Kısaca Marksizm Düşünüşü (Gerçek Bilim)" (Üçüncü Baskı), Eylül 1978.*

— *"Diyalektik Materyalizm" (İkinci Baskı), Eylül 1978.*

— *"Üretim Nedir?" (Üçüncü Baskı), Eylül 1978.*

— *"Genel Olarak Sosyal Sınıflar ve Partiler" (Üçüncü Baskı), Eylül 1978.*

— *"Türkiye'de Sınıflar ve Politika" (Üçüncü Baskı), Eylül 1978.*

YOL YAYINLARI

— *"YOL: Genel Düşünceler", Temmuz 1978.*

— *"YOL: Partide Konaklar ve Konuklar", Temmuz 1978.*

— *"YOL: İhtiyat Kuvvet: Milliyet (Şark)", Nisan 1979.*

— *"YOL: Taktik Ana Halkası: Legaliteyi İstismar", Temmuz 1979.*

— *"Kim Suçlamış?", Ağustos 1979.*

— *"YOL: Parti ve Fraksiyon", Mayıs 1980.*

— *"Günlük Anılar", Mayıs 1980.*

— *"Fetih ve Medeniyet" (İkinci Baskı), Mayıs 1980.*

— *"Dinin Türk Toplumuna Etkileri" (İkinci Baskı), Mayıs 1980.*

— *"Leninizm Nedir?", Mart 1980.*

— *"YOL" serisi (9 kitap), Nisan 1980 - Nisan 1981.*

— *"Hürriyetimiz", Mayıs 1981.*

— *"Dev-Genç Seminerleri" (6 konuşma), Ağustos 1981.*

— *"TİP İlçelerinde Konuşmalar" (3 konuşma), Eylül 1981.*

— *"Diyalektik" Serisi. "Diyalektik Nedir?", "Diyalektik Nasıl Kullanılır?", "Diyalektik Ne Değildir?", Ağustos - Ekim 1981.*

Buradaki liste sadece kitap ve broşür haline gelmiş eserleri içine almaktadır. Sayıları yüzleri bulan irili ufaklı makaleler ve henüz yayınlanmamış onlarca eser bunun dışındadır. Ayrıca, Arapça ve Almanca gibi yabancı dillere çevrilmiş eserler de listede yoktur.

3— Türkiye'de İşçi Sınıfı ve yoksul Köylü yığınları adına iktıdar savaşı yapmak amacıyla teşkilâtlanan Partili mücadelenin başlangıcı 1920'lere rastlar:

"Bolşevizm'den ilk hız alan başlangıçlar, tıpkı Rusya'da olduğu gibi ikidir:

1- ONBEŞLER: Mustafa Suphi ve yoldaşları;

2- HALK İŞTİRAKİYUN FIRKASI..

Tekrar edeyim: her iki cereyanın tam sözleri zaten elimizde yok. Fakat benim burada yapacağım iş, onların sözlerinden çok işlerini gözönünden geçirmek olacak. Bu hususta da, uzun boylu izahlara girmiyeceğim, giremiyeceğim. Sadece

en karakteristik özelliklere kısaca işaretlerde bulunacağım."

(Dr.H.K.: YOL: Partide Konaklar ve Konuklar; 1978, s.100).

Mücadeleye başlanılan noktadan itibaren ideolojik ve yapısal zaaflar, gerek Kurtuluş Savaşı'ndaki, gerekse Kurtuluş Savaşı sonrası dönemdeki hareketin düşünce ve davranışını belirlemiştir.

"A. ONBEŞLER

Mustafa Suphi ve yoldaşları, Marks'ın Paris Komunarları için dediği gibi: "GÖKLERE SIÇRAYAN KAHRAMANLIK" timsalidirler. Tıpkı gene Paris Komunacılarını kasıp kavuran, haddinden aşırı "SAF ÇOCUKLUK" vasıflarına kurban olup gittiler.

Paris Komunası'nda Birinci Enternasyonal'in en ateşli taraftarları büyük tesir gösterdilerdi. Fakat bu taraftarlar azınlıkta idiler. Çoğunluk hep Ütopist (BLANKİCİ, PRUDHONCU) küçükburjuva sosyalistlerinde idi.

Mustafa Suphi ve yoldaşları da en büyük hızlarını: Birinci Enternasyonal'in bütün devrimci geleneklerini yaşatan Üçüncü Enternasyonal'den alıyorlardı. Ne yazık ki, hareketlerine hâkim olan taktik ve strateji prensiplerinde hem sübjektif, hem de objektif şartlar yeterli derecede değildi. Leninist metodu ve taktiği tatbik edemediler. Leninizm üslubundan yalnız "İNKILAPÇI KANATLANIŞI" (Uçkun Devrimciliği) aldılar, "AMERİKANVARİ AMELİYECİLİGİ" (Yapkın Devrimciliği) unuttular.

Onbeşlerde yeteri kadar devrimci hazırlık yoktu. Onbeşler, içinde ihtilâl yaratmaya giriştikleri muhiti devrimci mücadele ile işlemiş değillerdi. O yüzden düşünceleri ne kadar

enternasyonalci ve devrimci olursa olsun, yaptıkları, objektif olarak ve fatalman Blankici veya Bakuninci bir hareket şeklinde kaldı. Yâni anarşik hareketten ileriye geçemedi. Ve Türkiye'de Paris Komunası'nın ufak bir minyatürü oldu.

Onbeşler hareketine niçin Anarşik diyorum ve Bakunin ile Mustafa Suphi arasında bir benzerlik görüyorum?

Hatırlardadır. 1848 Avrupa devrim sarsıntıları sırasında Marks ve yoldaşları Almanya içinde o zamanki sınıf münasebetlerine göre ve Fransız devriminden çıkmış derslerle, devrime varmak için uğraşarak muvaffak olamadılar. Ve Avrupa'da yeni bir istikrarın başladığını sezerek, ihtilâl açmanın şimdilik ihtilâlci hazırlanmaya tercih edilemiyeceğini söylediler.

Bakunin ise, Fransa'da etrafına topladığı bir gönüllüler alayı ile Almanya'ya hücum etmeye ve orada bu asker kuvvetiyle devrim yapmaya kalkıştıydı.

Bakunin'in zamanına bakarak şartlar ne denli başka olursa olsun, Mustafa Suphi hareketi de özü itibarıyle bir Bakuninizm'den ibaretti. Burjuva paşasının hilesine kanarak, Bolşevik devriminin serbest bıraktığı esir Türk subay ve erlerinden alelacele yaptığı bir alayla Türkiye'de Bolşevizmi kurmaya yürüdü.

Oysa burjuvazi, memleket içinde Müdafaa-i Hukuk teşkilâtıyla siyasi ağını kurmuştu. Burjuva ordusunun sâdık bekçi kadrosuyla yürütme gücünü eline geçirmiş bulunuyordu. Siyasi ve askeri alanda bir memleket ölçüsünde teşkilâtlanmış bulunan kapitalist sınıfına karşı: Mustafa Suphi'nin teşkil ettiği kadar ne idüğü belirsiz, memleketine dönmekten başka bir şey düşünmiyen, küçükburjuva elemanlardan derleşik bir alayla karşı koymak Ütopizmin, hayalperest vehimciliğin en yüksek derecesi değil midir? Ve buna

Puçizm, Blankizm, yahut Bakuninizm'den başka hangi tâbir uygun düşürülebilir?

Mustafa Suphi bir anarşist miydi?

Bu noktada henüz elimizde yeterli vesika yok. İleride bu nokta da işlenirse açıklaşır. Fakat her hareketi dediğiyle değil, ettiğiyle ölçmek kaçınılmaz ise, Mustafa Suphi hareketini Hayalci Sosyalizmden ve Bakuninizm'den ayırdetmek hayli güçleşir.

Doğrusu, Rusya'da Bolşevik devriminin tarihçesini, yâni sırf siyasi Bolşevik İhtilâli'nin akışını tâkibederken, tam Mustafa Suphi hareketi gibi değil, fakat ona şöyle böyle benzer hikâyeler işitmiş olanlarımız çoktur. Fakat o zamanki siyasi Bolşevik ihtilâlinin bu kısmi ve müstesna özelliklerini Onbeşler hareketine benzetmek, Bolşevizmin karacahili olmak ve deva bulmaz bir körlükle batağa saplanmak demektir.

Bolşevikler de, bazı yerlerde irticâı Kızıl kuvvetlerle ezdikten sonra siyasi devrimi başardılar. Ama Mustafa Suphi hareketiyle Bolşevik hareketini mukayese etmek için şu noktaları gözönünde tutmamız gerekir:

1- İRTİCA MERKEZİYETİYLE KOPUŞMA: Bolşevikler barikata çıkmazdan 7 ay önce Çar devrilmiş ve hapsedilmiş bulunuyordu. Rusya'nın her iki başkenti: gerek Petersburg, gerek Moskova bir hamlede irticâ yuvası olmaktan çıkmıştı. Pek çok mühim merkezler gibi, devrimci işçilerin elinde bulunuyordu. Memlekete fiilen hâkim bulunan teşkilât, ezici halk çoğunluğunu teşkil eden Sovyetlerdi.

Halbuki Anadolu hareketi Müdafaa-i Hukuk ismi altında bir burjuva milli teşkilâtının idaresine girmişti. Ve taşra burjuvazisinin güdücüleri, Bolşevizme dört elle sarılmış

görünmelerine rağmen, hâlâ: Nâzırları, Muhafız Alayları, Polisleri, Mülkiye ve Ordu kuvvetleri bulunan Sultana toz kondurmuyorlardı. Mustafa Kemal: Ferit Paşa kabinesine, Padişahı efendisiyle doğrudan temasa müsaade etmediği için çatıyordu. Büyük Millet Meclisi halka, istiklâl mücadelesinin gayesini: "HALİFE-İ ZİŞAN ESSULTAN"ı kurtarmaktan ibaret gibi gösteriyordu. Anadolu'da başlıyan Kemalizm, kendisine, İstanbul'da esir düşmüş Padişahın vekili, ondan izin almış, onun nâmına hareket eden has yâveri süsünü veriyordu.

Demek Rusya'da adem-i merkeziyet (desantralizasyon) son haddini bulmuş, bütün burjuva devlet cihazının çarkları ve kayışları birbirinden çıkmış, darmadağınık bulunmuş olduğu halde, Türk burjuvazisi halkın herhangi bağımsız ve devrimci ayaklanışına meydan vermemek, "VAZİYETİ TUTMAK" için Sultan'ın dokunulmaz mukaddes bir hâkim mâkam olduğunu ve tekmil milletin o mâkama bekçi köpekliği yapmaktan başka vazife ve şeref tanımadığını sonuna dek ilân ediyordu.

2— ORDU: Rusya'da orduya Asker Sovyetleri işlemişti. Ordunun bir kısmı Bolşevik şiârlarını benimsemişti ve gerici Genel Kurmayın değil, Sovyetlerin komutası altında idi. Ordunun geri kalan kısmı ise tarafsızlaştırılmıştı.

Türkiye'de ordu kadrosu Halifenin İstanbul'dan tayin edip gönderdiği Müfettiş "Yâver-i Has" Mustafa Kemal'in emrinde olduğu gibi, burjuva müdafaacılığına azmetmiş bir haldeydi. "Millici Kuvvet" (Kuvayımilliye) denilen Milis teşkilâtını ise, Ordu kadrosu ilk fırsatta dağıtıp emrine almak için tetik duruyordu.

3— DEMOKRASİ: Rusya'da Çarlık devrildikten sonra tam 7 ay süren hâkim devlet sistemi, burjuva demokrasisinin dünyada seyrek ve az görülür en yüksek kertesini tutmaya

mecbur olmuştu. Bu müddet zarfında halk kitlelerini kendi tecrübeleriyle Bolşevik siyasetinin doğruluğuna iknâ etmek mümkündü.

Türkiye'de Kemalizm, iliklerine kadar Militarist bir disiplinle halkı her türlü demokratik hareket ve teşkilâttan sistematikman tecrit etti. Bir tarafta Halifeyi tutup irticâı körüklerken, ötede halktan gelen her teşebbüs kaabiliyetini şiddetle boğdu.

4— BOLŞEVİK HAZIRLIK: Rusya'da Bolşevik Partisi 15 yıldır isyandan, meclis ve dernek faaliyetine kadar binbir çeşit siyasi ve sosyal mücadele ile pişkin bir teşkilât ve kuvvet yaratmıştı. Leninizmin "HALKI TECRÜBESİYLE İKNA ETME" taktiği, tekmil geniş halk yığınlarını Bolşevizme sempatize etmişti. Ve Bolşevikler ihtilâl ve isyan bayrağını kaldırdıkları gün, — Haziran ayında % 13 gibi azınlıkta kaldıkları, — Sovyetlerin içinde % 51 nisbetinde çoğunluğu elde etmiş bulunuyorlardı. Hattâ Kurucu Mecliste büyük arazi sahipleriyle burjuvaların nisbeti % 13 olduğu halde, Bolşevikler % 25 idiler.

Tek sözle Türkiye'de bunların hiçbiri YOK idi.

Bunların hiçbiri yok iken, yâni idare ve ordu Militarist burjuvazinin elinde iken, en ufak bir teşkilâtı henüz mevcut bulunmayan halk tabakaları adına, ihtilâle ve bir çeşit isyana girişmek, en sonunda: Mustafa Suphi'lerin başlarına geldiği gibi, kışkırtılan kara-halkın câhil taarruzları önünde 15 kişicik kalıp, Karadeniz'in mavi ve hırçın dalgaları arasında baltayla doğranmayı göze almak değil midir?

Bu bir kahramanlık olabilir. Fakat Marksist kahramanlığı sadece ölmeyi değil, kitleden kopuşmayarak ölmeyi bilmektir. Onbeşler'in Türkiye devrimci hareket tarihindeki objektif mevkileri, öldükleri için değil, ölmeyi bilmedikleri için

Rusya Tarihindeki Bakuninizm olur. Yahut, eğer mutlaka yakın Bolşevik Tarihinden bir örnek almak gerekirse: Modern Bakuninizm'in, yâni Trotskizm'in muvaffak olmuş: yâni mukadder ve meş'um âkibetine kadar varmış bir şeklidir.

Burada başka bir itiraz söze gelebilir: Onbeşler hemen ve yalnız devrim ve isyan yapmak için değil, Anadolu'da beliren Anti-Emperyalist mücadeleyi tutmak için de geliyorlardı...

O zaman, Mustafa Suphi ve yoldaşlarının karşısına Marksist-Leninizm'in şu vazifesi çıkıyordu: Başlıyan milli harekette DEMOKRATİK BURJUVA devrimini son haddine vardıraraktan Proletarya Devrimini ve Halk Şuralar İktıdarını kurmak...

Yoksa, sırf milli hareketi tutarak, ne olursa olsun burjuvazinin siyası iktıdarını kuvvetlendirmek, elbet Marksist değil, Menşevik bir harekettir. O halde de yâni: Demokratik BURJUVA DEVRİMİNİ PROLETARYA DEVRİMİNE ÇEVİRMEK İÇİN, memleket haricinde ipten kazıktan kurtulmuş bir alay nerifle, burjuva paşalarının ikiyüzlüce ve kahpece vaidlerine çocuk gibi kanarak harekete geçmek yeterli midir?

En ufak siyasi bir teşkilât, kitle ile en basit temas olmaksızın, Onbeşler hangi sosyal kuvveti temsil ederek ve o kuvvete dayanarak burjuva gibi kancık ve zâlim bir sınıfla elele verebilirdi? Burjuvazi Onbeşler'in elini, onları Karadeniz'in dibine indirmek için tutmaz mıydı?

Onbeşler'in bozgun sebeplerini özetlemek için, özellikle göze çarpan şu noktaları netice olarak çıkarabiliriz:

1— DÜNYA ÖLÇÜSÜNDE DEVRİMDE SIRF YEDEK GÜÇLERE DAYANMAK:

Proletarya Devriminin stratejisinde Özgüç daima işçilerdir. Fakat dünya devriminin bir bütün oluşu, tarihte öyle ânlar yaratır ki, henüz Derebeğilik ve Kapitalizm-öncesi ilişkilerden ileriye varamamış ülkelerde bile, yerli burjuvazi zayıf, Emperyalizm uzak, Proletarya Diktatörlüğü yakın, halk ezici çoğunlukta ise: Şuralar Devrimini başarmak ve doğru Sosyalizme geçmek mümkündür.

Çin örneği Leninizm'e bunu da kaydettirdi. Ama Marksistler için gözönünde tutulacak şey daima az fakat öz bir işçi sınıfına sıkı sıkıya bağlı, şuurlu Keşif-Kolu (Öncü) kurmaktır. Bir memlekette böyle bir Keşif-Kolu varsa, o zaman yakın Proletarya Diktatörlüğünün de yedek güç olarak yardımıyla, mahalli şartlara adapte edilen bir Şuralar Devrimine geniş halk yığınları çekilebilir.

Onbeşler için böyle bir Parti yoktu. Onlar sırf dış güçlere: Proletarya Diktatörlüğüne dayandılar. O zaman, değil Şuralar Devrimi yapmak, hattâ DEMOKRATİK BURJUVA DEVRİMİNİ geliştirmeye bile varamaksızın, paşaların tuzağında mahvoldular.

Pekâlâ biliyoruz, Türk Burjuvazisi de o dış güce, yâni Proletarya Diktatörlüğüne dayandı. Bolşeviklerden para, silâh, asker ve herşey aldı. Fakat bu aldığı vasıtaları, Anadolu'da kurduğu: Siyasi, İdari ve Askeri burjuva teşkilâtlarının çerçevesine tâbi tuttu. Yâni önce iç gücünü teşkilâtlandırdı. Her türlü bağımsız halk hareket ve teşkilâtlarını yaşatmamak için ne lâzımsa her tedbiri aldı. Ve ancak özel mülkiyeti emniyet altına almak suretiyle Bolşevizme dayandı. O iki şeyi aynızamanda başarmasaydı, Kemalizm'in yerinde çoktan yeller eserdi.

2— BİR MEMLEKET ÖLÇÜSÜNDE OBJEKTİF VE REALİST OLAMAMAK:

Devrimci hareket ve taktik herşeyden önce soğukkanlılıkla tespit edilen Sınıf ilişkileri üzerinde yürür. Sınıf ilişkileri demek: bir memlekette, komşu memleketlerde ve bütün dünyadaki sınıfların güç ilişkileri demektir. Herhangi Marksist hareketin ayıklığı, bu objektif vaziyeti dupduru görerek ona uygun sübjektif hameleler hazırlamaktır.

Onbeşler'in harekete geldikleri zaman, dünyadaki sınıf ilişkileri şiddetle devrim lehinde idi. Fakat bu ilişkilerin Türkiye'deki özelliklerini, yâni Türkiye halkının devrimci eğilimlerini öldürmek istiyen faktörleri Mustafa Suphi ve yoldaşları dikkate alamadılar. Onbeşler, sırf kendi vicdanlarında buldukları devrimci ve isyancı kanatlanışın hızına uydular. Onların gözleri amaçlarının kudreti ve ışığı ile kamaştı.

Onbeşler sınıf ilişkilerinin kendiliğindenci ve bazen kör tabiat kuvvetine benziyen temayüllerini realistçe oldukları gibi göremediler. O temayüllere dayanarak, halk kitlelerinin derin menfaatlerini devrimci usullerle bilince çıkartarak döğüşemediler. Ve döğüşemeden öldüler.

3— ÖNCÜ ÖLÇÜSÜNDE GİZLİ FEALİYETİ HİÇE SAYMAK:

Komünist teşkilâtı herşeyden önce devrimci ve altüstlükçü bir teşkilât demektir. Dünyada hiçbir hâkim sınıf, bıçağını çekmiş, hasmının göğsüne saplamak üzere açıkça yürüyen mahkum sınıf teşkilâtına: "Gel, buyur, vur! Sen haklısın... Ben ölmeliyim..." demez.

Tersine, öyle bir teşkilâtı her zaman pusuya düşürmek için onu izler. Daha yakından ve açıktan açığa tâkibetmek iste-

diği Legal Sosyalist ve Komünist Partilerine müsaade ettiği vakit bile maksadı sırf tuzaktır.

Onun için, Leninist teşkilât prensibi, herşeyden önce siyasi Keşif-Kolu mücadelesinde en kuvvetli gizlilikle mümkün mertebe geniş legal fealiyeti sentez halinde birleştirmektir. Modern muharebenin en basit ve besbelli prensibi: Düşmana hedef teşkil etmemek esası, Onbeşler için hiç yok idi.

Onbeşler topu tüfeği ile, başta bando mızıkası ile Anadolu Şuralar Hükümetini kurmaya geliyorlardı. Askerlikten anlıyan Paşalar için, bu mükemmel açık hedefi bir kurşunda devirmek bu yüzden çok kolay oldu.

Böylece zavallı Suphi: "AYASOFYA'NIN KUBBESİNDE ULUSLARARASI SOSYALİST İKTIDARININ AL BAYRAĞINI DALGALANIR" göremeden saflığına, temizliğine ve mertliğine kurban gitti.

4— TEŞKİLAT YOKLUĞU:

Kendiliğinden anlaşılır. Onbeşler, olgun bir proletarya örgütü anlamında teşkilât değildiler. Bir dalga, bir hücum kıt'ası, akıncı bir deli sel idiler... Geldiler ve geçtiler.

B- HALK İŞTİRAKİYUN FIRKASI

Türkçede "Sel gider, kum kalır" derler. Onbeşler'in kanlı âkibetiyle dünya devrimi ve Türkiye'nin devrimci gidiş dinmedi. Bilâkis Anadolu hareketi asıl ondan sonra genişledi. Onun için, Onbeşler'in hamlesini yaratan şartlar devam ediyordu. Yalnız bu şartlar, Türkiye Komünist hareketine Onbeşler'in kanlı dersini de katmıştı.

Göreceğimiz gibi, Halk İştirakiyun hareketi, Onbeşler hü

cum dalgasından bazı dersler çıkaracaktı. Ama:

1) Onbeşler'in olumlu sahalarından çok olumsuz yanlarına mirasçı olmaktan kurtulamıyacaktı;

2) Onbeşler'den bambaşka bir sahaya: Parti teşkilâtı, Meclis fealiyeti ve ilh. gibi yeni yeni alanlara döküldükçe, Onbeşler'de görülmiyen yepyeni ve oldukça feci hatâlara düşecekti.

Yeni Halk İştirakiyunculuk, bir yanda Türkiye'de başlamış sosyal devrim hareketinin eski hatâlarından yakasını kurtaramaz iken, ötede yeni yeni öldürücü potlar kıracaktı.

Suphiizme bir çeşit Bakuninizm dedikti. Rusya'daki devrimci hareketle karşılaştırmamızı yürütmek için, "HALK İŞTİRAKİYUN" teşkilâtını da Rusya'daki "HALK DOSTLARI" (Narodnovoltsi) hareketine benzetelim. Zaten adları da benziyor. İkisinin de başında "HALK" var... (Bugünkü) "Halk" Fırkası gibi?)

Adına biraz daha dikkat edelim: "Halk İştirakiyun" tâbiri, kelimesi kelimesine "Sosyal Demokrat"ın alaturkasıdır. Dünya Savaşında topu atan, dünya devriminin dönek düşmanı Sosyal-Demokrasi, hangi şeytanın cilvesiyle Türkiye'de bir Bolşevik temayülü temsil etmeye özenmişti?

Mamafih, adla zât, zarfla mazruf, isimle müsemmâ aynı olamaz.

Engels'in "Sosyal-Demokrat" tâbiri için dediğini ve Lenin'in "Bolşevik" tâbiri için tatbik ettiğini unutmıyalım: isminin kelimece mânası ne olursa olsun, "Halk İştirakiyun"un asıl içyüzü ne idi?

Yukarıda söylemiştik: Olmak istemek başka, olmak bam-

başka şeydir. Halk İştirakiyun, belki de bu salavatlı ismiyle, hiç değilse bir Sosyal-Demokrat olmak istemişti. Halbuki, hemen haber verelim, onu bile olamadı.

Devrimin döneği ve candüşmanı Sosyal-Demokrasi, türlü soysuzluğuna rağmen:

1) Pratikte işçi sınıfını hareket başlangıcı sayar ve teşkilâtçı kaabiliyet gösterir,

2) Teoride Marksizmi biçimsizleştirerek kendisine göre "kuvvetli" bir teorik Oportunizm mugalâtacılığını (Sofizmini) hazırlar...

Göreceğiz. Halk İştirakiyun'da bu iki nokta gerçek birer noktadır. Yâni eski Arap harflerindeki sıfır mesabesindedir.

Demiyoruz ki, Halk İştirakiyunculuk Sosyal-Demokrasiden daha bilinçli bir devrim düşmanıdır. Hattâ Halk İştirakiyun cereyanının Avrupa Sosyal-Demokrasisiyle hiç bir ilgisi olmadığı gibi, dönek Sosyal-Demokrasiden çok daha samimi ve "iyi niyetli" bulunduğu da söylenebilir. Ama konumuz "niyet"lerle değil, "hizmet"lerle meşgul olmaktır. Yâni burada Halk İştirakiyun'un, niyeti ne olursa olsun, kısmeti ne oldu, maksat onu bulmaktır.

Evet, Halk İştirakiyun'un, — niyeti herhalde değil, fakat, — kısmeti: Rusya'daki Halk Dostluğu'ndan ileri geçememektir. Halk İştirakiyun'un işçi, köylü tâbirlerini bol bol harcadığı kabul edilebilir. Lâkin onun ağır basan tarafı, sınıfların üstünde, hattâ sınıflardan bambaşka bir Halk tasavvu etmesindedir. Denilebilir ki, Halk İştirakiyun, daima Türkiye işçisine ve köylüsüne hitabettiği halde, Türkiye işç ve köylüsünü daima görememiştir.

En ayık zamanlarında bile İştirakiyunculuk Bolşevizmk

burjuva Filantropizmini (insaniyetciliği) birbirine karıştırmaktan kurtulamaz. Teorik konfüzyonizmi (karmakarışıkçılığı) ve pratik şurişi (teşkilâtçılıksızlığı ve kargaşalığı) ile Narodnovoltsi'ye pek benzeyen ve aynı kategoriye giren Halk İştirakiyun hareketi aynı zamanda ondan büsbütün farksız değildir. Farklılığı şu iki noktada toplanır:

1) Narodnovoltsi sırf konspirasyoncu (gizlilikçi) bir teşkilâttı. Halk İştirakiyun daha çok legal bir faaliyet oldu.

2) Halk Dostları: "ISINMAK İÇİN EVİNİ YAKAN" (Lenin) birer tedhişçi kahramandılar. Halk İştirakiyun bu sahada da bazı heves ve teşebbüslerden ileriye geçemeyip yaya kaldı. Yalnız bazı alanlarda çeteciliği tutmakla yetindi.

Bu farklılığı ne ile izah edebiliriz? İki sebeple:

1— KÖKEN İTİBARİLE: Halk Dostları düpedüz Anarşizmin babalarından ilham alıyorlardı. O ilham Narodnovoltsi'nin kendi sosyal durumu ve kavrayışlarıyla birleşince tedhişçiliği doğuruyordu. Halk İştirakiyun, bu halk dostluğunun maskesini düşürmüş, tedhişçiliği görmüş bulunan Bolşevizm'den birşeyler öğreniyordu. Fakat Halk İştirakiyunculerın dayandıkları sosyal kuvvet bu öğrenilerini iğreti bırakıyordu. Ancak tedhişçiliğin gereksizliğini kısmen anlamış görünüyorlardı.

2— ZEMİN VE ZAMAN İTİBARİLE: Halk Dostları ikide bir verilip alınan burjuva reformları esnasında en müstebit Çar zulmüyle karşı karşıya kalıyorlardı. Halk İştirakiyun ise pek cılız, pek sinsi ve açıktan açığa zulüm yapamıyacak kadar güç durumda bulunan Anadolu kapitalizminin, Bolşevizmle iyi geçinmek için her türlü ricat ve manevra taktiğine mecbur olduğu devirde meydana gelmiştir. Onun için şiddetle gizli kalmaması mümkün oldu. Hatta burjuvazinin

manevrasını samimi sanarak haddinden fazla açık, legal kaldı.

Halk İştirakiyun'un özü şöyle özetlenebilir:

1— TEORİK KOFLUK: Burjuvazi yanılmıyordu. "BOLŞEVİK OLALIM" diyenlerin "ONDA İKİSİ" Bolşevizmin B'sini bilmiyordu. Rusya'da müthiş Çarlıkla beraber bütün kapitalizmi deviren bir hareket görülüyordu. Zannediliyordu ki bu hareket, hemen oracıkta birkaç kişinin hatırına gelivermiş te, o saat tatbik edilmiştir.

Bolşevizmin 50 yıllık kızgın araştırmalardan sonra Marksizm temeli üstünde doğduğunu, tamam 15 yıl en yaman ve keskin tecrübeleri yaşadığını ve bu sıra dünyanın en devrimci teorisini, Marksizmi: Leninizm şeklinde inkişaf ettirerek bütün yığınlara keşifkolu olabildiğini aklına bile getiren yoktu.

Partide teori adına şuradan buradan kapma, genellikle küçükburjuva bonsanslarından doğma birkaç basmakalıp lakırdıyla, nasılsa yarı Acemce, yarı Çağatayca Türkçe bir tercümeye uğratılmış bir "BOLŞEVİK FIRKANIN NİZAMNAMESİ" elde bulunuyordu. Bu nizamname bütün Halk İştirakiyun Partisinin biricik ideoloji hazinesi idi.

Onun için partide fikir münakaşası yoktu. Parti dışında prensip mücadelesi yoktu. Fikir ve prensipler yerine, en parlak söz söyleyen Prudhonizmlerin dedikodulu horoz döğüşleri alıp yürüyordu.

Halk İştirakiyun'un son ve en bilinçli kıvılcımları demek olan Eskişehir'de işçi ile buluşmak cereyanı bile, hâlâ Bolşevizmi insaniyetçilikle karıştırıyordu. Meselâ, işçiyi isyana davet etmekçin (hangi provokasyondan geldiği sonra anlaşılan bir solukla):

"BOLŞEVİZMİN İNSANİ ESASLARINI MEMLEKETİMİZDE GÖRMEK İSTİYORUZ!" deniyordu.

"ÖNCÜ TEORİSİZ ÖNCÜ PRATİK OLAMAZ" (Lenin). Halk İştirakiyun cereyanı, değil Bolşevizmin özlü teorisini bilmek, hattâ Bolşevizm ile mazlum milletler arasındaki münasebetin, yâni içinde bulundukları "Milliyet" dâvasının bile tek sözle karacâhili idi. Halk İştirakiyun'un en daltaban yazıcısı 1925 İstiklâl Mahkemesinde: bir fırsatla Moskova'ya gidip, orada Zinoviev'den, — kim bilir nasıl?, — dinlediği Milliyet meselesi hakkında bir fikir edindikten sonra ayaklarının suya erdiğini ve o zamandan beri Bolşevizmi anlar olduğunu ve anlar oldu olasıya Komünizmden caydığını, hiç sıkılmadan gür sesle haykırarak beraet kararı almıştı.

2- TAKTİK BOŞLUĞU: Teori kofluğunun kaçınılmaz neticesi, esen havaya ve yele uygun bir siyaset ve taktiktir. "İLK KONAKLAR VE KONUKLAR" dediğimiz "ÜTOPİST KOMÜNİZM DEVRİ", yâni gerek "ONBEŞLER", gerek "HALK İŞTİRAKİYUN" öz bakımından sırf birer AJİTASYON başlangıçları idi.

Fakat nasıl Ajitasyon?

Bütün Propaganda ve Teşkilâttan kopmuş Ajitasyonlar gibi: deli-dolu, dolu dizgin.. Kulakları Bolşevizme doğru kabartan koca davul gibi gürültülü... İşte Halk İştirakiyun'un taktiği denince hatıra gelen şey: bu sırf göğüs bağır döven, duygusal ajitasyon yaygaracılığını gözönüne getirmek lâzımdır. Bütün haykırılan şey hep şu olur:

— Dünyanın her yanında Bolşevikler kalkıştı. Tekmil memleketlerde kapitalistler alaşağı edildi. Bir biz kaldık. Haydin arkadaşlar, biz de kalkalım. Ve ilh...

İşçiler ve köylüler kalkışırlarsa SOMUT olarak ne yapacak-

lardır? Nerede, ne zaman, nasıl kalkışacaklardır? Burjuvazinin mukavemetini ne yolda kıracaklardır? İşçilerin ve köylülerin ayaklanışını hangi teşkilâtlar idare edecektir?

O gibi konular hatıra bile gelmiyordu.

Oysa burjuvazi askeri, mülki ve siyasi teşkilâtıyla bütün Anadolu'yu elinde tutuyordu. Böyle zâlim bir sınıfın köprüyü geçinceye kadar Bolşevizme dayı demesine inanarak, onun geniş, merkeziyetli ve disiplinli teşkilâtına karşı, sırf ajitasyonlakarşı çıkmak neye yarıyabilirdi?

Bu ajitasyon taktiği teşkilât fealiyetine dökülmedikçe ve dökülmediği nisbette, burjuvazi tarafından iyice sapıtsın diye pehpehleniyordu bile. Fakat meselâ milli harekete katılabilecek milis bir "YEŞİLORDU" teşkilâtına teşebbüs etmek, burjuvazinin en köklü tedbirlerini dâvet ediyordu. Çerkes Ethem bastırılırken Eskişehir'de amele ve köylü kitlelerine yanaşmak istiyen ve Şerif Manatof'larla birlikte gayrete gelerek ilk defa "TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ" tâbirini kullanan "HALK İŞTİRAKİYUN"un son ve ümitsiz teşebbüsü zamanında bile, sözünü ettiğimiz boş ajitasdan relizme, gerçek Leninist taktiğe geçiş eseri görülmüyordu.

3- SINIF KAYGISIZLIĞI: Teorik kofluk, Sınıf ilişkilerini keskince koyamamak, neticede Taktikçe çöküşe uğramak demekti. Halk İştirakiyun sık sık işçi ve köylüden bahsetmiştir, fakat herhalde bunun derin Marksist anlamını bilerek değil... Çünkü fealiyetinde iki suretle Sınıf bakımından uzak kaldı:

a) Ya işçi sınıfına dayanmadı;

b) Yahut, ancak bir kısım işçilere dayandı...

4- TEŞKİLAT YOKLUĞU: Onbeşler'i, ikisi taktik ve ikisi de teşkilât işine ait olmak üzere, dört sebep yok etti. Bunlar:

a) İç kuvvete değil, sırf dış kuvvete dayanmak;

b) Realist olamamak;

c) Teşkilât yokluğu;

d) Gizlilik yokluğu..

Halk İştirakiyun bu dört kötü mirasa da kondu. Yalnız Onbeşler'de şahlanan kahramanlık: İştirakiyun'da münafık dedikoduculuğa ve kariyerist (mevki hırsçı) horozdöğüşlerine soysuzlaştı.

5- MECLİS KAKAVANLIĞI (Cretenisme): Ankara İştirakiyunculuğunun Narodnovoltsi'den ayrılıp Sosyal-Demokrasiye benzediği bir tarafı da Mecliscilığidir. İştirakiyunculuk geniş kitleler içinde kök salamayınca var kuvveti Meclisi "feth" etmeye verdi. Halbuki piyango bileti satar gibi Meclis üyelerine Halk İştirakiyun partisinin karneleri satılıyordu. Canı çeken bir tanesini alarak göğsüne takıyor, böylelikle Bolşevizme hoş görünülmiye çalışılıyordu.

"Bolşevik olalım" lâkırdısı bundandı. Komedyayı burjuvazi oynuyor, İştirakiyuncular alkışlıyorlardı. İştirakiyunculuk Meclis Kakavalığında o kadar ileri gidiyor ve burjuva meclisini öylesine bir şey sanıyordu ki: Meclis çoğunluğu ile hükümete çıkmaya ve hükümet vasıtasıyla devrime varmıya bayağı inanıyordu. Parti bütün bütüne Meclise kuyruk olmuştu.

Oysa, "Büyük Millet Meclisi"nin nasıl seçildiğini ve Erkân-ı Harbiye ile Meclis Reisi'nin ne dereceye kadar mükemmel

bir oyuncağı olduğunu herşey göstermişti.

Sosyalizmde Meclis: Meclis dışındaki mücadele için kullanılan bir araç olduğu halde, Halk İştirakiyun partisinde bilâkis Meclis dışındaki ajitasyon sırf, nasılsa Mecliste bir çoğunluk kopartmak için yapılıyordu. Oysa somut ve objektif durumuyla Mecliste çoğunlukla değil, azınlıkla bile etkili rol oynıyabilmek için kitle içinde kökleşmiş bir teşkilât fikri hatıra bile gelmiyordu. O, hisa! ile Vekil çıkarmaya bakılıyordu. Nihayet bir gün Meclis Kakavanlığı da beyniüstü gitti, 89 reye karşı 98 reyle Dahiliye Vekili olan Nâzım'ı Mustafa Kemal rezalet-i vâlâ ile "istifaya mecbur etti".

AYDINLIKÇILIK + MÜTERAKKİPÇİLİK = KUYRUKÇULUK
HAZIRLIK KONAK VE KONUKLARI: MARKSİZME DOĞRU

Lenin Rusya'daki devrimci hareketin tarihçesine işaret ederken, o zamana kadar gelmiş geçmiş bilimsel sosyalizm cereyanları için genel bir kural kaydeder. (Ne Yapmalı?). Lenin'e göre, her memlekette Sosyalizm hareketi ile İşçi hareketi önce ayrı ayrı başlarlar. Sonra birleşirlerse, her ikisi de kuvvetlenir. Birbirinden uzaklaşırsa, ikisi de soysuzlaşırlar. İşçi hareketine işçiler başlar, devrimci hareketi de aydınlar açar.

Bu genel kuralı Avrupa'nın birçok ülkeleri gibi Türkiye de doğruluyor. Marksist hareketimizin başlangıcıyla işçi hareketinin akışı arasındaki münasebet bundan başka bir şey değildir.

İlk devrimci başlangıçlar (Onbeşler ve Halk İştirakiyun,

ve ilh.) aşağı yukarı burjuva ve küçükburjuva aydınlarının hareketi oldu. Ve Lenin'in koyduğu kurala göre, kitlelerle buluşamadığı nispette çarçabuk mahvedildi. Türkiye'de devrimci hareketler Dünya Savaşından ve Bolşevik Devriminden sonra belirdi. Fakat nedense milli burjuvazinin damgasını alnında taşır oldu.

Burjuva lokalizminin sebebini söyledik: İstanbul'un kalın burjuvaları (Kompradorlar) Meşrutiyet zihniyetinden ve Emperyalizmden kopuşamıyordu. Onun için Taşra burjuvazisi İstanbul'a karşı bir vaziyet almaya mecbur kaldı.

Halbuki Türkiye'de devrimci ve hele Marksist vasfını takınan hareketler daha evrensel bir sınıf ve halk bakımından yola çıkmalıydı. Anadolu proletaryası ile İstanbul proletaryası diye iki ayrı şey varmış gibi bölümlülüğe, sınırlılığa saplanıp kalmamalıydı. Ama hatırlıyacak olursak, Ankara ve Eskişehir'de kendine "Komünist" diyen bir teşkilât, doğru iktıdar mevkii mücadelesine kadar giderken, İstanbul proletaryası içinde bilinçsiz bir yankı bile uyandıramıyordu. Aynı İstanbul'da ise, ayrıca gelişen ve bilinçlenen başka bir Sosyalizm ve Marksizm fealiyeti işlemiye başlamıştı.

Ne var ki, Taşra burjuvazisi ile İstanbul burjuvazisi birbirlerine kedi ile köpek gibi bakıyorlardı ya.. Ankara ile İstanbul devrimci hareketleri arasında, — basit ve tesadüfi sempatiler bir tarafa, — sıkı bir emek-birliği ve teşkilât birliği değil, iyi kötü sağlam bir irtibat bile yoktu.

Gerçi benim de burada ayırdığım gibi, Halk İştirakiyun hareketiyle, İstanbul'da başlıyan sosyal hareket birbirinden çok başka iki konağı temsil ediyorlardı. Bunlar kaynaşıp yeni ve ileri bir konağa sıçrayamazlar mıydı?

Elbette sıçrarlardı. Ama tek tük temas vesilelerine rağmen

Taşra ve İstanbul devrimci hareketlerinde Türkiye proletaryası ölçüsünde bir sentez yaratılamadı. Ankara İştirakiyunculuğu doğduğu yerde boğulurken ve kendi başına bir âlem gibi yıkılırken, İstanbul hareketi bağımsız bir hayat sürmekte devam etti.

Acaba bu durum faydalı olmadı mı? İştirakiyunculuk İstanbul'la buluşsaydı, onu da kendi meş'um (fatal) âkibetine doğru sürükliyebilir miydi?

Teorik olarak, tersine, her iki hareketin birleşmekle kuvvet bulacağını farzetmek mümkündür. Ancak somut hayatta böyle bir şey olmadı. Demek olamıyacaktı. Bu sahada kuru hayıflanmalardan ziyade, ileri için, hareketin bütün Türkiye ölçüsünde sentezleşmesi için tarihi bir ders çıkarmak ve bu dersten Marksistçe yararlanmayı bilmek daha realistlik olur.

Bununla birlikte, fiili sahada ayrı kalış, bu iki hareket için sırf kötü bir tesadüften veya bir anlıyamazlıktan, anlaşamazlıktan ibaret değildir. İki hareket kökten ve ana telâkkiler bakımından iki ayrı aşamayı temsil ediyorlardı. Teorik temelce iki başka zihniyeti ifade ediyorlardı. Halk İştirakiyun ve Anadolu Sosyalizmi ile İstanbul'daki Marksizm cereyanı arasında bu durum fiili kaynaşmaya bir engel teşkil ediyordu.

Kaynaşılamazdı derken, şüphesiz, Halk İştirakiyun ile Marksist hareketi genel birer cereyan olarak gözönünde tutuyorum. Yoksa ferdi (kişisel) kaynaşmaları, istihaleleri imkânsız farzetmiyorum. Şüphe yok ki, Ankara Sosyalizminin en sâdık ve en iyi elemanları bugüne kadar hareketimizde Leninist mücadeleye katılmak bilincini göstermişlerdir. Netekim Rusya'da da, Lenin önce Halk Dostları teşkilâtında çalıştı. Fakat sonra o teşkilâtın "Mezar kazıcılığı"nı yapan ve Bolşevizm'in temellerini atan da aynı Lenin oldu.

Bir cihetin hakkını yemiyelim. Halk İştirakiyun ile İstanbul'da başlıyan Marksist hareket temayülleri iki başka kafa, iki başka vücut, iki başka dünya demekti. Yeni Marksçı ve Leninci cereyan, hatâları içinde boğulup gitmiş, Halk İştirakiyun ve Anadolu Komünizmi dersinden olumlu dersler çıkarmaya çağrılı bambaşka bir dönüm noktası idi.

O yeni basamağı somutlaştırmak için yine Rusya'nın devrimci hareketindeki karşılık mevkii ile mukayese edelim. İstanbul'da başlıyan yeni Sosyalist harekete "MARKSİST" dedik. Çarlık toplumunda ilk Marksist cereyan, bir cereyan olarak ne zaman ve nasıl başladı?

Hatırlıyoruz. Rusya'da 1870'ten sonra teşekkül eden "ZEMLYA İ VOLYA" (Toptak ve Hürriyet) hareketi 8-9 yıl kadar sonra:

1- Narodnovoltsi (Halk Hürriyeti),

2- Çerno Peredyeltsi (Taksim ve Tevzi)..

hiziplerine bölündü. Bu ikinci hizip daha ziyade Sınıf bakımı etrafında bir derlenme idi.

1881'den itibaren Halk Dostları'nın son ve ezici darbeyi yemesi (Lenin'in ağabeyisi ile birlikte sonuncu Halk Hürriyeti kahramanlarının asılmaları) üzerine ismi işitilmez oldu.

İki yıl sonra, 1883'te (Vera Zasuliç - Plekhanof - Akselrod) sehpasının Rusya dışında ilk Marksist nüveyi kurduklarını görüyoruz: "EMEĞİN KURTULUŞU GRUBU"..

Türkiye'nin Marksist hareketi de dışarıda ve hattâ devrim dalgasının icabı olarak Marks'ın memleketinde, Almanya'da başladı. Ve "EMEĞİN KURTULUŞU"na karşılık, "KURTULUŞ" denilen mecmuanın çevresinde toplandı. Malum,

Meşrutiyet burjuvazisi Avrupa'nın ve efendisi Almanya'nın kültüründen, tekniğinden yararlanmak üzere Almanya'ya ve Avusturya'ya, İsviçre'ye, Fransa'ya birçok gençler göndermişti. O sıra İstanbul'da işçi hareketi Türkiye tarihinin yeni bir sayfasını açıyor, Anadolu'daki Anti-Emperyalist mücadeleye kanıyla, canıyla ettiği yardımın kuvveti ölçüsünde siyasi haklar istemeye hazırlanıyordu. Birkaç aydının, hattâ solcu burjuvaların kalembirliğini ettikleri bu mecmuacık, kırmızı kabuğuyla yeni bir fikriyatın sönmeye mahkum kıvılcımına benziyordu. 5-6 nüshadan sonra söndü.

Fakat Kıvılcım bir yol düşmüştü. "Kurtuluş" daha ziyade içtimaiyatla da meşgul olmak istiyen edebi bir dergi idi. İçinde Marksist olanlar da, olmıyanlar da yazdı. Fakat bütün yazanlar gibi, yazılanlar da sadece Emperyalizme düşman, yeniliğe dost bir Aydın Cezriliği (radikalizmi köktenciliği)ni temsil ediyordu. Rusya'da olduğu gibi, Türkiye'de de Marksçı edebiyat bir Aydın cereyanı olarak başlamıştı.

Mukayesemize devam edelim: Rusya'da 1881 yılı dağılan küçükburjuva sosyalizmi, "Halk Hürriyetçiliği" yavaş yavaş Sosyalist Revolusyonerlere (Devrimci Sosyalistlere) yerini bıraktı ve küçükburjuvazi içinde kaldı. 1890'dan itibaren işçi sınıfı çevresinde Reformcu "LEGAL MARKSİZM", 1899'dan itibaren "KREDO" ve aynı tarihlerde işçi mücadelesinde aynı teraneleri tutturan EKONOMİZM cereyanları belirmişti.

Bunlardan birincisi (Legal Marksizm) işçiler için Reformları, ikincisi (Kredo) sırf iktısadi mücadeleyi, üçüncüsü (Ekonomizm) iktısadi mücadeleden siyasiye inkişaf etmeyi lâyık görüyordu. Her üçü de gizli veya açık bir surette siyasi mücadeleyi kapitalistlere bırakıyorlardı.

Çünkü Rusya'da henüz Burjuva Devrimi başarılmamıştı. Bununla birlikte, o zamanki Rus burjuvazisi bizim Meşrutiyet burjuvazisinden daha az nüfuz (etki) sahibi değildi. Rus burjuvazisine Çar'ın yaptığını, Türk burjuvazisine Çar'dan daha tehlikeli olan Yabancı Sermaye yapıyordu.

Yabancı sermaye Rusya'da da SULTAN idi. Fakat Türkiye'de doğurdan doğruya HAKİM bulunuyordu. Hele bizde Marksist cereyanın doğduğu günler Emperyalizm İstanbul'a doğrudan doğruya ELKOYMUŞ bulunuyordu. İstanbul'da Marksizm cereyanı, sırf edebiyat vâdisinde kalamazdı.

Kaynaşan işçi hareketi kendi siyasi bilincini (Bilimsel Sosyalizmi) bir mıknatıs gibi çekiyordu. Marksistlerin en bilinçlileri ve en teşkilâtçı kaabiliyetlileri sözle Marksizm olamıyacağını bilerek, kitle içine sokulma yollarına başvurdular.

Önce Legal sahada toplanılan İŞÇİ ÇİFTÇİ SOSYALİST FIRKASI Türkiye'de işçi sınıfının ilk bilinçli Keşif-Kolu olmak emelinde idi. Fakat Halk İştirakiyun'un geleneği onu da çarptı: Türkiye'de sırf Legal Marksist teşkilâtı hâkim sınıflar yaşatmıyorlardı.

Ondan sonra ister istemez, sırf "Komünist" ismi altında İllegal fealiyete geçildi.

Hareketin öz çekirdeği belki her zaman Marksist (Bilimsel Sosyalist) kaldı. Fakat Marksizmin prensipleri ne kadar malum bulunursa bulunsun, o prensiplerin bizzat Türkiye hayatında hareketin akışınca geçirilecek acı tatlı tecrübelerle sindirilmesi ve özümlenmesi zarureti kaçınılmaz bir kural halinde idi. Kitapla hayat burada da ayrılıyordu.

Sübjektif cehitlerle (çabalarla) objektif şartların çarpışması Türkiye'de de bazı hazırlık sentezlerinden basamaklar

kuracaktı. Ve bu basamaklara basıp geçmedikçe, Leninist Parti bilincine yükselmek imkânı yoktu.

Bu durum Fatalizmle (Mukadderatçılıkla) değil, Muayyeniyetle (Determinizm ile) izah edilecek bir inkişaf kanunu idi. O bakımdan Türkiye'de Marksist cereyan daha ilk günlerden beri Komünist Enternasyonali'nin ortodoks bir şübesi olmak iddiasıyla ve Komünist adıyla ortaya çıkmış bulunmasına rağmen, bir kalemde Marksist olamadı, olamazdı.

Bazı konakları belki, — geç gelme "fazilet"inden yararlanmayı bilirse, — başka herhangi bir memleketten daha çabucak ve daha kolayca atlıyabilirdi. Ama derhal, hiç değilse (Keşif-Kolu)nun bilincinde iyiden iyiye aydınlanmadıkça o konaklar "YOK" veya "YASAK" edilemezdi.

Ne hâcet, Rusya'da da Legal Marksizm, Populizm, Kredoculuk, Ekonomizm ortalığı karman çorman ederlerken, ortodoks Marksistler yok muydu? Vardı. Fakat bu özakideci (ortodoks fikirli) fertlere rağmen hareketin mecmu heyeti (topu birden) ve devrimci topluluğun genel temayülü birden bire öz Komünist olabildi mi? Hayır.

Binbir yabancı sınıf ve zümre sapıtmaları, Marksist fikriyatı kendi kategori temayüllerine göre anlatmakta devam etmiyorlar mıydı? Evet, ediyorlardı.

Marksizm daima Marksizmdi. Fakat her Marksistim diyen, Marksist olabilmiş miydi? Bir daha hayır. Olamamıştı.

Rusya'da Marksizmin doğuşu ile, öz Marksizmin bütün öteki "MARKSİZMİ BİÇİMSİZLEŞTİRİCİ" sapıtmaları teoride ve pratikte demaske ederek bağımsız ve tutkun bir cereyan haline gelmesi arasında, yâni (Marksizmin kuruluşuyla) Leninizmin başlaması arasında ne kadar zaman geçmişti?

Eğer Leninzime dönüm noktası olarak "NE YAPMALI?" kitabıyla "ISKRA" dergisini ele alacak olursak: bu zaman fâsılası 1881'den 1901'e kadar tam 20 yıl sürer. Sosyal inkişaf, sınıf mücadelesinin inkişafı nasıl belirli kanunlara tâbiyse, tıpkı öyle, sınıf mücadelesinin en yüksek tecellisi ve ifadesi demek olan siyasi Parti mücadelesi de elbet kanunların determinizmine bağlıdır.

Rusya'da hükmünü 20 senede geçiren kanun Türkiye'de kaç yıl istedi?

Burada sorulabilecek sorgu budur. Yoksa, aynı kanun acep Türkiye'de de olabilir mi, olamaz mı? değil. Konumuzu bu suretle somutlaştırdıktan sonra, ona doğrudan doğruya somut bir doğrultu verebiliriz. Türkiye'de Marksizm'in hazırlık ve doğuş dövüşü devresinde iki cereyanı ele alabiliriz:

1- Legal Marksizm;

2- Ekonomizm..

Rusyc haricinde kalan ve Legal Marksizm ile Ekonomizm arasında ikisi ortası piç ve ömürsüz bir cereyan olarak kalan KREDO'yu bir yana bırakıyoruz.

Daha somut koyalım. Türkiye'nin:

1- Legal Marksizmi "AYDINLIK DEVRİ"dir.

2- Ekonomizmi, bizim "MÜTERAKKİP VE MURAAKIPÇILIK" adını vereceğimiz konaktır.

Mesele bir kronoloji (zamaniyat), bir nicelik değildir. Bir hadise ve nitelik olarak vardır. Bununla birlikte, o iki konağı zamanca da bir tartıya vurmak faydasız olmaz:

1- AYDINLIK DEVRİ: (İştirakiyunculuğun ve Anadolu Komünizminin 1921'den sonra ortadan kalktığını kabul edersek) Aydınlık Devri 1922-1925 arasında 3 yıl sürer.

2- 'MÜTERAKKİP VE MURAAKIPÇILIK": 1926-1927 arası olmak üzere 2 yıl sürer.

Topyekün bu iki konak, Rusya'nın 20 yılına karşılık, Türkiye'de 5 yıl süreyle geçilmiş sayılabilir. Bu iki cereyan, Rusya'da olduğu gibi, Türkiye'de de nerede başlar, nerede biter, öyle saniyesi saniyesine ve noktası noktasına kestirilip attırılacak kadar belli ve sınırlı değildirler. Bütün oportunizmler gibi, soysuzlaştırılan sonraki Aydınlıkçılık ve Muraakıpçılık cereyanları birbiriyle sarmaş dolaş, içli dışlı olmuş aynı sapıtmanın çeşit çeşit ifadeleridirler. Yalnız her tasnif gibi yapma da olsa, bir tasnif yapmak lâzım.

Türkiye'de devrimci hareketin tarihçesine işaret etmek isterken, etrafında gürültü koparılan kelimeleri değil, bizzat gürültülerin kendilerini ele aldım ve alacağım. Bu ikinci Bilimsel Sosyalizm hazırlık konakları hakkında da başka türlü yapamazdım.

Onbeşler, Halk İştirakiyun ve ilh.: Komünist adını alıyordu. Haklarını vermeye çalıştım. İstanbul'da başlıyan Marksist hareket te az zamanda Komünist ismini aldı. Ve gerek Aydınlık sonları, gerek Müterakkipçilik konakları hep Komünist kelimesinin siperi arkasında olup bittiler. Onların da haklarını yememeğe uğraşıyorum.

Tıpkı bunun gibi, Bilimsel Sosyalist hareketten ayrılmış sapıtmaları da kendi adlarıyla çağırmak zorundayız. Yolumuzu, konağımızı, önümüzü, ardımızı böyle görebiliriz.

Bizde "MENŞEVİKLER" tâbirinin uğradığı kullanışları

müradediyorum. 1927'ye kadar geçen Aydınlık sonları olsun, Müterakkipçilik olsun, ideoloji açısından hepimizin ağzında topyekün bir kelime ile izah edilivermiş gibi gözüküyor: MENŞEVİZM! Bu, sadece "dile kolay gelmiş" bir tâbir olarak değil, devrim tarihçemizin inkişaf konaklarına karşı kaygısızlığımızın derecesini göstermek itibarıyle de dikkate değer.

Leninizm'den bir şey ezberlemişiz: Kim işçi sınıfının devrimci idealinden şaşmazsa, ona "Komünist" diyoruz. Bu yoldan sapıtmanın da, zemini, zamanı, özelliği ve nüansı ne olursa olsun, bir kelime ile ifadelendirilmesi şart gözüküyor: Menşevizm.. İki rahmetten biri: ya Bolşevik, yahut Menşevik olunur.

Ancak bu sade suya "Devrimcilik", diyalektik maddeciliğin tarihini skolâstikle karıştırmak ve Leninizm'in militanı değil, softası olmaktır.

HALK İŞTİRAKİYUN niçin bir Populizm oldu? Çünkü onun öz karakteri Ajitasyon, Propaganda ve Teşkilât sahalarında işçi sınıfından yola çıkmadı. SINIF bakımından kaygısız idi. Onun üstün tarafı "HALK" İştirakiyunculuğu idi.

Bilimsel Sosyalizm de halka inanır. Yâni (İşçi + Köylü) ittifakından yürür. Fakat bu gidiş şekilsiz bir Halkçılık değildir. Diyalektik bir mücadele tarzıdır. Bolşevizmin özü "PROLETARYA" İştirakiyunculuğudur. Ölçüsü: İşçi sınıfının devrimidir. Köylü ve küçükburjuvazi, bu öz kuvvetin çevresinde, içi zaman zaman değişen bir ihtiyat kuvvet (yedek güç)tür.

Halbuki Halk İştirakiyun, sözde proleterci ve köylücü olmasına rağmen, işçiden kaçtı, köylüden tecrit oldu. Küçükburjuva bir Aydın mahfili olarak kaldı.

AYDINLIK ve MÜTERAKKİPÇİLİK: Legal Marksizm ile Ekonomizmin Türkçeleridir. Fakat Menşevizm değildirler. Legal Marksizm ile Ekonomizm: Sınıf kaygısı bakımından Populizm'den (Halk İştirakiyun'dan) ayrılır, yâni İşçi sınıfına yapışmış bir cereyandır: Halk İştirakiyun gibi işçilerden kopmuş değildir.

Elbette Ekonomizm Legal Marksizm'in çocuğu olduğu gibi, Menşevizm'in de babasıdır. Fakat kim diyebilir ki, hepsi bir sülâledendir diye, Dede Oğul Torun aynı şeydir, farksız bir tek vücuttur.

Mukayesemizde daha duru olmak için, Leninizm tarihindeki konakların öz karakterlerini hatırlıyalım. Marksizm'de, her siyasi mücadelede olduğu gibi, üç bellibaşlı temel vardır:

1- Program;

2- Taktik ve Strateji;

3- Teşkilât.

İşte Leninizm tarihinde

1- Program sapıtmasını: Legal Marksizm temsil eder.

2- Taktik sapıtmasını: Ekonomizm temsil eder.

3- Teşkilât sapıtmasını: Menşevizm temsil eder.

Türkiye'de Sosyalist hareketin konaklarını ölçerken aynı şemayı, (biraz fazla şematik te olsa), tekrarlıyabiliriz:

1- Program sapıklığı: Aydınlıkçılık'tır.

2- Taktik sapıklığı: Müterakkipçilik'tir.

1927'de Marksist Partide görülen kopuşma bir TAKTİK KOPUŞMASI idi. Halbuki Bolşevizm ile Menşevizmi ayıran Taktik'ten ziyade Teşkilât, Yasa (Tüzük-y.n.), Üye kabulü, Birinci Madde idi. Bunu kavramamak, devrim tarihçemizde affedilmez bir konfüzyonizmdir. Neticesinin nerelere kadar varacağı bilinmiyen bir karmakarışıkçılıktır.

Yolu şaşırmamak için konakları iyi tanımaya mecburuz. Onun için Müterakkip ve Muraakıpçılarla Aydınlıkçı sapıklara, (çünkü her iki cereyan esnasında Aydınlık'ta da ortodoks Bolşevikler yok değildi; burada "Aydınlıkçı" deyince sapıkları hatırlıyoruz, çünkü o konağa damgasını basan onlardı) Aydınlıkçı sapıklara Menşevik demiyeceğim. Menşevizmi hareket tarihimizin 1927'den evvelki karanlıklarında değil, 1927'den sonra aydınlanan ufuklarda arıyacağım.

Teşkilât meselesi, Yasa meselesi: Program ve Taktik meseleleri hallolduktan sonra, 1927'den sonra "TEŞKİLAT MESELESİ" olarak ortaya çıkabilir. Kimin Menşevik, kimin Bolşevik olduğu 1927'den sonra belli olacaktır. Bu noktaya o kadar önem vermekliğim bundandır."

(Dr.H.K.: YOL: Partide Konaklar ve Konuklar; 1978, s.101-139).

Amacımız burada Türkiye Komünist Partisi (TKP) tarihini "haddimiz olmıyan bir boyutta" uzun uzadıya açmak ve anlatmak değil. Esasen bu konuda *söylenmiş SON ve KESİN söz* mevcut. Senelerin dedikodu, inkâr ve susuş ortamında "Yok edildiği" sanılan tespitler, şimdi tekrar hızla hak ettiği yere yükseliyor, yükselecek.

Bizim esas görevimiz ve göze batırmak istediğimiz konu: Partili mücadelenin başladığı ândan itibaren yukarıda açı-

lan düşünce ve davranış boyutu yıllarca harekete egemen olmuş ve bunun neticesi "LEGALİZM", "KUYRUKÇULUK", "FRAKSİYONCULUK" ve ilh. sapıtmalar, hareketin bozgununu ve yığınsallaşamamasını belirliyen ana nedenler olagelmiştir. Bu gidiş 1930'larda Dr.Hikmet Kıvılcımlı'nın YOL ismini taktığı ideolojik açılımları ile düşünce ve davranış plânında eleştirilmiş, ancak kendi söylediği gibi:

"1930 yılına dek Türkiye'de geçirdiğim ilk 10 yıllık Marksist-Leninist teori ve pratik savaşına dayanarak 40 yıl önce (YOL) adı altında bir seri yerli, orijinal araştırmalar yapmıştım. Burada her biri ayrı kitaplar halinde: İdeoloji, Sosyal Gelişim, Parti Tarihi, Strateji Plânında: Burjuvazi, Proletarya, Köylü ve Milliyet ve Taktik problemleri ayrıntı ve eleştirileriyle ele alınıyordu.

Bunu o zaman içinde bulunduğum Santral Komite'ye bir tartışma platformu olur umuduyla verdim. Üstüste tevkifler, mahkemeler ve en sonunda 1939 Donanma Dâvâsında "Askeri isyana tahrik"ten 15 yıla mahkum edilişim, ideolojik tartışma özlemimi kursağımda bıraktı. Sezdiğime göre, Santral Komite'ye sunduğum araştırmalar yok edildi." (Kim Suçlamış?)

1960 sonrasında "27 Mayıs ortamının en kaçınılmaz mayalanışı ve Anayasa hamurunun ekmekleştirilip fırına verilişi" devrimci ortamı belirledi. 60 yıllık hareketin devamcısı olduğunu gizli-açık ilân edenler, hareketi 27 Mayıs Politik devriminin çizdiği boyutların dışına çıkarıp iktıdar sorununu anahalka yapacaklarına, çizilen sınırlar içinde Parlamentarizm batağına yuvarlandılar.

1970 sonrasında ise, 1973 Ecevit olayı ve bu olayın çizdiği

sınırlar, yine 60 yıllık geleneği temsil ettiğini iddia edenlerin düşünce ve davranış boyutunu belirledi. Sonuç malum.

1963 sonrası "Kendiliğinden" Sosyalist mücadele ile kontaklanan Devrimci Gençlik grupları açısından da duruma kısaca göz atacak olursak: Kitabın geneli içerisinde de belirttiğimiz gibi, Gençliğin olaylardaki varlık nedeninin altında "Devleti kurtarma" düşünce ve davranışı bulunduğundan ve bu sosyal gerçeklik Proletarya Partisi kurmaylığında ele alınıp güdülemediğinden, neticede yazılan ve çizilenler ne olursa olsun, 600 yıllık geleneğin 1960 Türkiyesi konağındaki temsilcileri, geleneksel yapıları gereği Kadroculuk gerçekliğinin dışına çıkamadılar ve çıkamıyorlar.

Bugün Türkiye'de, eski alışkanlıklarının da etkisiyle, tekrar diriliş ümitlerini "Demokrasiye dönüş"e bağlıyan çevrelerin varlığı ile karşı karşıyayız. Bu çevreler, devrimci mücadeleyi, tüm boyutları ile yine burjuvazinin çizdiği sınırlar içine hapsetmenin şartlarını hazırlamakla ve kollamakla meşguller.

Devrimci görev: yılların Legalizm, Kuyrukçuluk ve Fraksiyonculuğuna karşı açılacak *Teorik ve Pratik savaştır.* *Devrimci*ler için konu: İktıdar sorunudur. İktıdar mücadelesinin sınırı icâzetle ve ilkesiz ittifaklarla elde edilemez. Düne kadar tepeden verilen hakların *bir gecede nasıl yine tepeden* alınıverdiğini yaşadık, yaşıyoruz.

4— Son olarak, geçilen bu konakta, en dikkatli ve uyanık davranılması gereken kesim ve konulardan birisi: Hapishanelerde bulunan Devrimcilerdir ve onlarla dışarıdakilerin kuracağı temaslardır. Unutmıyalım ki; 1970 sonrasının tüm eğilimleri 1970 hapishanelerinde kan bularak gün-

ışığına çıkmışlardır. ŞU ANDA HAPİSHANELERDEKİ EGEMEN SOSYAL-PSİKOLOJİ: GEREK İLLEGALİTENİN, GRUPLARIN REKABETÇİ VE ISPATÇI YAPILARI NETİCESİNDE TAMAMEN DEJENERASYONA UĞRAMASI; GEREKSE, YUKARIDA AÇMAYA ÇALIŞTIĞIMIZ GRUPLARI OLUŞTURAN "İNSAN MADDESİ"NİN SOSYAL KARAKTERİ DOLAYISIYLA, İŞKENCELERDE AŞAĞI YUKARI TÜM GRUPLARIN TÜM İMKANLARIYLA ORTAYA ÇIKARILMASININ GETİRDİĞİ BİR SONUÇLA HASSAS BİR DURUMDADIR. BU ORTAM, YILGINLIĞA BÜYÜK BİR BOYUTTA ZEMİN HAZIRLIYABİLECEĞİ GİBİ, ALINACAK ASGARİ DAYANIŞMA TEDBİRLERİYLE: FAŞİZMİN ZINDANLARINDA DEVRİMCİLERİN HİÇ OLMAZSA KONUŞMA VE BİRBİRLERİNİ DİNLEME ZEMİNİ HAZIRLIYABİLİR.

ÇAĞRI

Bugün karşımızda duran GÖREV şudur: İÇERİDE ve DIŞARIDAKİ tüm devrimciler, en âcil tarzda "DERLENİŞ KOMİTELERİ" kurmalıdırlar. Derleniş Komiteleri'nin kurulmasında önerdiğimiz METOD ve MANTIK'ın açık bir şekilde kavranılabilmesi için, 1970 öncesinde Dr.Hikmet Kıvılcımlı tarafından kaleme alınmış "OPORTUNİZM NEDİR?" adlı kitabın sonundaki "TİP VE DEVRİMCİ ORTAM" bölümündeki PRATİK ve TEORİK açılımı bir daha gözönüne sermeyi uygun bulduk. Bugün için, TİP olayı ile birlikte Türkiye'de "SOSYALİZMİN MİRASI"-na sahip çıkma iddiasında diğer bir eğilimin de mevcudiyeti(Kİ BU EĞİLİM, 1970 ÖNCESİ TİP ÇATISI ALTINDA GİZLİ BİR FRAKSİYON OLARAK KALMIŞ VE *TİP* PROGRAM VE TÜZÜĞÜNÜ KAYITSIZ ŞARTSIZ KABUL EDEREK, AYRI BİR TEŞKİLATLANMA GİRİŞİMİNDE BULUNMAMIŞTIR; 1970 12 MART FAŞİZMİ SONRASINDA İSE, DEVRİMCİ ORTAMDAKİ DAĞINIKLIK MOMENTİNİ KENDİ EĞİLİMLERİNCE KULLANARAK TİP DIŞINDA BİR TEŞKİLATLANMAYA YÖNELMİŞTİR) ve o güne kıyasla fazlalaşmış "GRUP

YAPILARI" şeklen bir değişiklik gibi görünse de, bu durum Öneri'nin ÖZ'ünde değişiklik yaptıracak bir nitelikte değildir. Ayrıca yine bugün, devrimci güçlerin içinde çırpındıkları dağınıklık, 12 Eylül Faşist Darbesi'nin getirdiği bir sonuçla daha da artmış ve derinleşmiştir. 1969 yılı içinde yaşanılan ortamda gözlerdeki "PEMBE GÖZLÜKLERLE" dikkate alınmayan bu öneri, bugün, yaşanılan ortam itibarıyle daha dikkatle ele alınma şansı ve zorunluluğu ile yüklüdür.

"BAŞA GEÇMEK" tarihte hiç kimseye, hiç bir örgüte, hiç bir zaman sırf kendisi "ARZU ETTİĞİ" için verilmemiştir ve verilemez. Mustafa Kemal'in, Saltanat kaldırıldığı, Cumhuriyet ilân edildiği günler: Meclis sıraları üstüne fırlayıp tartışan derin bilgin Hocalara attığı çığlık henüz kulaklardadır: İKTIDAR "Şer-i Şerif icabıdır" diye şuna buna bağışlanamaz. Yetki KUVVETLE alınır.

KUVVET ise durduğu yerde büyümez. Tersine, işlemiyen iğne gibi paslanır, çalışmayan organ gibi dumura uğrar. TİP'in uğratıldığı dert, bu durgunluk ve kabuğuna kapanmaktır. Güç kullanmakla gelişir. Aşk gibi gücün de saklanması hastalıktan ileri gelir ve hastalanmak getirir. Hem eğer kuvvet kuvvetse, bir yanda gücü denenmelidir ki, tanınsın. Ekonomi alanında olduğu gibi, Politik güç için de, üretimsiz tüketim olamıyacağı kadar, tüketimsiz de üretim olamaz.

Ortamın ateşinde yanılır. Orada tavına gelinip, örsle çekiç arasında dövünülür. Yaradana sığınılarak hep birden plânlıca güreşilir, savaşılır. TİP bıçağının hakkına öncülüğünü yaparsa, yapar. Olur. Yapamazsa, herkese darılacağına, talihine küsmemeye uğraşır. İnançları yönünde savaşına eskisinden daha hızla ve daha candan sarılır.

Bütün o konaklarda TİP'in hiç unutmaması gereken bir şaşmaz hakikat vardır. Kimse (ajan olmadıkça) kişicil çıkar ve durum sağlamak için Devrimci Ortama giremez.

Ülkücü devrim güçlerinden hiç bir er ve örgüt, sırf "DEVRİMCİ" olduğu için imtiyaz, ayrıcalık güdemez. Devrimci Ortama kendisini getirmiş bulunan hüviyetini ve kişiliğini, yanılgılı bile olsa: hiç nedensiz, hiç yorumsuz, hiç güreşsiz bırakamaz.

Öyle bir şeyi beklemek, yalnız saçma değil, tehlikeli de olur. (ANTİ-EMPERYALİST + ANTİ-FEODAL) savaş cephesinde her şey tartışılabilir. Yeter ki tartışma demagojiye kaymasın. Lâf tiryakiliği yüzünden "DEVRİMCİ GEVEZELİĞE" sapılmasın. Devrimci Ortamın ÖZÜ SÖZÜNE UYGUN arkadaşlık çerçevesi, metodu, biçimleri herkes için işler. Hiç bir şey zorla dayatılamaz.

Devrimci Ortam içinde her temiz havaya açık olan ciğerler rahatlıkla ve dostça solur. Kimse kimsenin ağzını, burnunu tıkayacak değildir. Herkes Yurt ve Ulus ölçülerini yitirmeksizin (ANTİ-EMPERYALİST + ANTİ-FEODAL) cephe uğruna GÖNÜLLÜ'dür. Hiç değilse KURAL olarak hiç kimse "AYLIKLI ASKER" değildir. Cephe birliği uğruna birbirini uyarma, aydınlatma, birbiriyle kaynaşma olağandır.

Bu uyarı ve aydınlatı ve kaynaşmalar: ne FORMEL (mutlak kalıplı), ne TRANSANDANTAL (sâmedâni) buyrultularla gerçekleştirilemez. İNSANCIL ELEŞTİRİ, kavgalı da olsa, çiziyi bozmıyan KARDEŞÇE tartışmalar pişirilip kotarılır. Buna her devrimci KİŞİ, GRUP ve ÖRGÜT gibi TİP te alışacaktır. Alıştıkça başarı kazanabilir.

Ne var ki, belirli cephenin insanları arasında başarının bütün şartları Hotzotçuluk değil: (İNANDIRMA + GÜVENDİR-

ME) yolunu tutmakta toplanır. Devrimci güçlerin her örgütüne olduğu gibi, TİP'e de yaraşan: (İNANÇ + GÜVENÇ) yaratmaktır. Hele TİP'in "Siyasi" iktıdar savaşı yapan bir örgüt olma haysiyeti, onu (İnanç + Güvenç) alanında herkesten daha BİLİNÇLİ - ÖZENLİ ve her şeyden daha İÇTEN - ETKİLİ olmaya götürmelidir.

TİP TEORİCE Devrimci olmadan PRATİKTE Baş olamaz. Henüz SINIFINA ve SOSYALİZM mirasına bağlanamamıştır. Kaldı ki istemekle değil, olmakla ve denenmekle Devrimci veya Sosyalist baş olunur. Yoksa her örgüt ve kişi başlık iddiası ile cepheyi çatlatır. ÇELİK ÇEKİRDEK doğuncaya dek, devrimci güçlerin düzenbirliği (Koordinasyonu) için ORTAK KURMAY'a katılınır.

Buraya dek TİP üzerine söylenenlerin özünü madde madde özetliyelim.

1- TİP, Devrimci hareket cephesini, devrimci güçleri ve örgütleri TEORİCE reddedemez. Başında "TÜRKİYE İŞÇİ PARTİSİ" levhası var. Tersine, gerçekten İŞÇİ PARTİSİ olmak için, Devrimci cephe ve güçler birliğine herkesten önce ve herkesten çok kendisi ÇIĞIRLAR açmalıdır.

2- TİP, Devrimcilik alanında PRATİKÇE ne istiyor? Kendisi SİYASİ İKTIDAR SAVAŞI yapan bir örgüt olduğu için, Devrim Cephesinin LİDERİ gibi kabul edilmesini MANTIK gereği doğru buluyor.

Burada şu noktalar unutuluyor:

a) Politika MANTIĞININ, Aristo mantığı olmaması için, İşçi Partisi'nin ÖN-ŞARTLARI ve Türkiye'nin Tarihcil GERÇEKLİKLERİ gözönünde tutulmalıdır. TİP gerçekten TÜRKİYE İŞÇİ SINIFINI temsil edebiliyor mu? Henüz bu uğurda savaşa BAŞLAMIŞTIR. TİP, TÜRKİYE SOSYALİST HAREKETİNİ temsil edebiliyor mu? ABA'cılar o geleneğin göreneğin mirasını reddetmekle uğraşıyorlar.

b) Devrimcilik ortamında, yalnız TİP yok, başka SİYASİ kişiler, eğilimler, akımlar, ÖRGÜTLER, hattâ PARTİLER de vardır, olmalıdır ve olacaktır. Sırf siyasi olması TİP'in FORMEL mantıkça BAŞ olmasını gerektirse, başka bir SİYASİ örgütün de kendi hesabına başa geçmesi FORMEL MANTIKLA önlenemez. Ve öylece, Devrimci Ortamda, daha Derleniş başlangıcı gerçekleşmeden, sırf BİÇİMCİL kısır öncelik çatışmaları, çatlaklar patlak verir.

Birlik adına FORMEL bakımdan öyle bir başlık önerisi yapılmamalıdır. Ancak, olayların ZORLAMASIZ ve ZORTLATMASIZCA gelişimi içinde, billurlaşmalar yaratılır. Daha doğrusu, Devrimci kişiler, akımlar ve örgütler istedikleri ve kimesnecil (sübjektif) iddialarıyla değil, teorik ve pratik ÇAPLARI ile etken ve başkan olabilirler. Hak ve görev verilmekçin alınır olmalıdır.

3- TİP, kendisinin SOSYALİST bulunduğu için başa geçme önerisini yapmakta haklı görünebilir. Ancak bu da Sübjektif iddia olur. Devrimci Ortamda herkesin onu gerçekten biricik Sosyalist örgüt sayması gerekir. Bunun sözle sağlanabileceğine güvenilemez.

Ayrıca, Devrimci Ortamda sosyalist te bulunur, sosyalist olmıyan da.. Sosyalist olmıyanlara, daha yanımıza gelirlerken sosyalist olmayı, yahut sosyalizmin önderliğini kabul etmeleri şartını koşmak neye benzer? "Merhaba: Senin başını kesip, sırtına bineceğim!" demiye benzer.

Öyle bir teklif, en az yapanın karşısındakilere de aynı düşünce ve davranışı aşılamak olur. Onlar da Sosyalistlere, doktrinlerinden cayarlarsa daha iyi anlaşılabileceğini önerebilirler. Görünüşte haksız da pek düşmezler. O zaman, daha başlanırken, BÖLÜCÜ FİKİRCİL çatışmalar ve çatlaklar patlak verir.

Birlik adına öyle önyargılı peşin davranış ve düşünceler yapılamaz. Acele, birliği bozar.

4- Kaldı ki, Devrimci Ortam, bir zaman çok önemsenen "DEV-GÜÇ" kadar olsun bir CEPHE Birliği kurmuş olmaktan uzaktır. CEPHE kurulsa, denenmiş küçükburjuva çekimserlikleri, her zaman formel bir "BAŞ" önünde, Finans-Kapitalin binbir provokasyonu yüzünden, allerji duyacaklardır. Cephede herkes tuttuğu sığınaktan, kendi yordamınca savaşacaktır.

Bu objektif kaçınılmazlık Devrimin kesin yıldırımlarından başka hiç bir şeyle önlenemez. Hiç değilse bugün onu önliyebilecek ÇELİK ÇEKİRDEK olmaya TİP'in gücü yetmez. O nedenle ŞİMDİLİK ancak birlikler arası bir KOORDİNASYON (Yönetimi ahenkleştirme) sağlamak üzere ortak KURMAY MERKEZLERİ kurulabilir.

O Merkezlerde KOLLEKTİF kararlar oybirliği ile alınmaya çalışılır. Böyle bir Ortamda TİP'in KATALİZÖR, MAYA rolünü oynaması istenir ve olağan olabilir. Öyle bir cephede TİP'e hemen denemesiz BAŞLIK vermek, bir daha Cephe birliğini, daha uzun süre, bozmıya varır.

5- Devrimci Ortam içinde her örgüt: Gericiliğe ve Emperyalizme karşıdır. Bu karşıtlık prensibini herkes kendi özel düşünce ve davranışlarına en uygun biçimler, araçlar ve parolalarla yürütür. Sosyalist örgütlerin sosyalizme uygun düşünce ve davranışlarına da KISITLAMA ve SINIRLAMA

konulamaz. Tam tersine, yakın sınırlar arasında DAYANIŞMA ve TANIŞMA olanakları artar.

TİP de bütün o şartlardan ve olanaklardan yararlanır. Yararlanma hakkına kimse karışamaz. Ancak bu hakkın kullanılma yeri, Devrimci Ortamın İÇİ'dir. TİP Devrimci Ortamın içine içtenlikle kendisini verince, bütün GÖREV ve HAK hürriyetlerini yerli yerinde kullanabilir. Kendisinin en doğru bildiği düşüncelerini, davranışlarını: öteki devrimci örgütlere öğütliyebilir.

Savaş yoldaşlığının verdiği içtenlik, milli ve insancıl alınyazısı birliği, en temiz (Propaganda Ajitasyon Örgüt) olanaklarını önerme ve gerçekleştirme fırsatlarını sunar. Yeter ki TİP Strateji ve Taktik anlayışında MEKANİK'likten kurtulsun, en SOMUT ve PRATİK çözümler bulsun ve göstersin.

Moral inandırmanın yolu, DAVRANIŞTA yürekten el ve işbirliği, prensiplere uygun karşılıklı eleştiri, Otokritik, toleranslı ve arkadaşça fikir tartışması: Devrimci Cephe müttefikleri ve dostları arasında, zorbalığa kaçmıyan TELKİN ve İKNA yoludur. Yoksa ULTİMATOM yorumunu taşıyan, hotzotçu pozlara kaçan, hiç bir objektif ve somut pratikle bağdaşmıyan düşünce ve davranışlar, yalnız Cepheyi Finans-Kapitalin özlediği dağınıklığa, paniğe uğratır.

Böylelikle, Devrimci Ortam, TİP'in: BAŞTA İŞÇİ SINIFI gelmek üzere, köylü, şehirli, bilgin, câhil, kadın, erkek, genç, yaşlı tüm Türkiye halkıyla bağ kuracağı alan olur. Yığınlardan kopuşmuşluk azalır. Heterojen elemanlara doğru Sosyalizm bilimi kardeş alçakgönüllülüğü ile duyurulur. Solun: milletçe, en ilgisiz İşçi ve Köylülerce dinlenilen, anlaşılan, gitgide benimsenilen FORUMU yaratılır. Bugünkü gibi Finans-Kapitalin en azgın ölüm dirim kararı

ile İŞSİZLİK ve PAHALILIK savaşına kalktığı keskin BUNALIM günlerinde yad kalmaktan, yabancılaşmaktan kurtulunur.

(Dr.H.K.: OPORTUNİZM NEDİR?, 1970, s.104-121).

Finans-Kapital bugün "DEVLETİ REORGANİZE ETME" parolası altında, kendi sınıf iktıdarının önündeki tüm engelleri temizleme plânını uyguluyor.

"TÜRKİYE'NİN SOL CEPHESİNDE BİR U Y A N I Ş D E V R İ M İ" hızla gündeme sokulmalıdır.

Düşman ortaktır: Askeri Faşist Diktatörlüğe karşı savaşılmalıdır. Önümüzdeki ilk adım, içinde bulunulan konakta: dağınıklık, moralsizlik ve imkânsızlıklar ile mücadele etmektir. Unutmıyalım ki, derlenilmeden savaşılamaz...

KAHROLSUN A.B.D. EMPERYALİZMİ ve YERLİ UŞAKLARI.

KAHROLSUN SÖMÜRGECİLİK.

YAŞASIN DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ.

İÇİNDEKİLER

	Sayfa
ÖNSÖZ: TÜRKİYE'NİN DÜZENİ	.5
GİRİŞ.	.13
BİRİNCİ BÖLÜM: TÜRKİYE'DE 12 EYLÜL MÜDAHALESİNE GELİŞ	.17
Birinci Aşama: Gizli Devlet Darbesi - Ecevit İktıdar Ediliyor	.18
CHP'ye Kısa Bir Bakış	.21
"Kadrocu" Gelenek Sahnede.	.32
İkinci Aşama: AP Azınlık Hükümeti Dönemi ve 1 Ocak 1980 Kumandanlar Mektubu.	.44
AP'ye Kısa Bir Bakış	.50
MHP'ye Kısa Bir Bakış .	.53
Cumhuriyetçi Güven Partisi.	.56
İKİNCİ BÖLÜM: GENELLİKLE ORTA-DOĞU'DA ORDU MÜDAHALELERİ	.60
27 Mayıs .	.60
22 Şubat ve 21 Mayıs İhtilâl Teşebbüsleri	.69
12 Mart.	71
Ordu Müdahaleleri Nedir?	77
SONUÇ.	.97
ÇAĞRI.	151

" FİNANS-KAPİTALİSTLER, ONLARIN UŞAĞI ÖZALCI PAŞALAR VE UZANTILARI! SİZ, ULUSLARARASI FİNANS-KAPİTAL KAPILARININ GEDİKLİ DİLENCİLERİ! SİZE BU YAZIDAKİ SON SÖZÜM ŞU OLACAKTIR:

Her ne kadar bugün gaspettiğiniz topraklarda, boş meydanlarda toplattığınız kalabalıklara Kuleli Lisesi'nden beri şuuraltınıza itilmiş aşağılık duygusu ile şapkanızı geriye atıp hitabediyor ve kalabalığın önüne yerleştirilmiş bir iki sarhoş ve satılık ile şikeden diyalog kurup etkili görünmeye çalışıyor ve devrimcileri katledip işkencehanelere sokup elinize geçiremediklerinizi VATANDAŞLIKTAN ÇIKARTIYORSANIZ DA, unutmayın ki:

GASPETTİĞİNİZ TÜRKİYE, BAŞTA İŞÇİ SINIFI OLMAK ÜZERE TÜM YOKSUL YIĞINLARIN SİLAHLI MÜCADELESİYLE ELİNİZDEN KURTARILACAK VE BU TOPRAKLARDA MUTLAKA SOSYALİZM KURULACAKTIR."

("Partizan Yolu" örgütünün lideri
SARP KURAY "VUR" EMRİ
İLE ARANIYOR).